**DICK FRANCIS**

# MÎNA CARE ŢINE BICIUL

în româneşte de DOINA CERĂCEANU

Editura MIRON
Bucureşti 1991

ISBN 973-95056-4-3

## PROLOG

Visam că alergam într-o cursă.

Nu era nimic ciudat în asta. Călărisem în mii.

Era o cursă cu obstacole. Prin faţa ochilor se perindau, într-un curcubeu de culori, cai, şi jochei, şi mile de iarbă verde. Treceam ghemuit în scări, într-un galop nebun pe lîngă tribune înţesate cu oameni ale căror feţe ovale şi îmbujorate îmi apăreau nişte pete roz, estompate.

Gurile le erau deschise şi, deşi nu auzeam nici un sunet, ştiam că strigau.

Strigau numele meu ca să mă facă să cîştig.

Victoria însemna totul. Victoria era menirea mea. Pentru asta mă aflam acolo. Asta voiam. Pentru asta eram

născut.

În vis am cîştigat cursa. Strigătele s-au transformat în aclamaţii şi ovaţiile m-au ridicat pe aripile lor, aidoma unui val. Dar victoria reprezenta totul; uralele nu contau.

M-am trezit în întuneric, aşa cum mi se întîmpla adeseori, la patru dimineaţa.

Era linişte. Nici o ovaţie. Doar linişte.

Încă mai simţeam mişcările calului şi zvîcnetul muşchilor celor două trupuri încordate unite într-un singur tot. Încă mai simţeam scările învăluindu-mi tălpile, încă mai simţeam încleştarea gambelor, balansul corpului, capul care-mi era lipit de gîtul murg, întins, coama care-mi intra în gură şi mîinile strînse pe dîrlogi.

În acest punct a urmat a doua trezire, cea adevărată. A fost clipa în care m-am mişcat, şi am deschis ochii, şi mi-am amintit că n-am să mai călăresc în nici o cursă, niciodată. Durerea a revenit atît de puternică, de parcă totul abia s-ar fi întîmplat. Visul era un vis pentru oameni întregi la trup.

Îl visam destul de des.

Afurisit lucru şi fără noimă.

Viaţa era, bineînţeles, cu totul altceva. Te descotoroseşti de vise, te îmbraci şi faci ceea ce se poate cu ziua de azi.

# I

Mi-am scos bateria din braţ, am pus-o în redresor şi

atunci mi-am dat seama că peste zece secunde degetele n-ar mai fi funcţionat.

Ce ciudat, mi-am zis. Reîncărcarea bateriei şi operaţiile care o însoţeau deveniseră într-atît o a doua natură, încît o făcusem instinctiv, fără să mă gîndesc, aşa cum m-aş spăla pe dinţi. Şi mi-am dat seama pentru prima oară că, în sfîrşit, îmi obişnuisem subconştientul, cel puţin cînd eram treaz, cu faptul că ceea ce aveam acum în locul mîinii stîngi nu era decît o proteză din metal şi material plastic, şi nici vorbă de muşchi, oase şi sînge.

Mi-am scos cravata şi am aruncat-o peste jacheta ce zăcea pe braţul canapelei de piele; m-am întins şi am oftat uşurat că am sosit acasă; am ascultat tăcerile familiare ale apartamentului; şi, ca de obicei, am simţit pacea binecuvîntată care se lăsa peste încrîncenatele tensiuni ale lumii de-afară.

Cred că acest apartament însemna pentru mine mai degrabă un refugiu decît o casă. Era cu siguranţă confortabil, dar nu fusese aranjat pe îndelete şi cu afecţiune. Fusese mobilat mai mult la repezeală, cumpărînd totul într-o după-amiază dintr-un singur magazin şi cu o indiferenţă totală: „O să iau asta, asta, asta şi asta… şi trimiteţi-mi-le cît de curînd posibil”. Colecţia se armonizase mai mult sau mai puţin, dar acum nu posedam nici un obiect de a cărui pierdere să sufăr peste măsură; şi, dacă acesta era un mecanism de apărare, măcar o ştiam.

Mă învîrteam mulţumit încoace şi-ncolo în cămaşă şi şosete, am aprins veiozele ce răspîndeau o lumină caldă, am deschis televizorul cu un gest reflex, mi-am turnat un

scotch ca să mă calmez şi-am hotărît să nu spăl vasele rămase de ieri. Cotlete mai erau în frigider şi bani în bancă şi, oricum, la ce-mi trebuia un ţel în viaţă?

Mă obişnuisem să fac mai toate lucrurile cu o singură mînă, pentru că mergea mai repede. Ingenioasa mea proteză, care funcţiona prin impulsuri transmise prin celule fotoelectrice din ciotul ce-mi mai rămăsese din antebraţ, îşi deschidea şi închidea pumnul aproape normal, dar în ritmul ei. Arăta, e drept, ca o mînă adevărată, încît uneori oamenii nici nu băgau de seamă diferenţa. Avea forme ce semănau cu unghiile, creţuri la articulaţiile degetelor şi linii albastre în loc de vene. Cînd eram singur parcă o foloseam din ce în ce mai puţin, dar preferam s-o văd acolo decît să fie lipsă.

Îmi orînduisem seara ca pe multe altele. Stăteam cu picioarele urcate pe sofa şi genunchii îndoiţi, cu un pahar mare în mînă, fericit să mă hrănesc cu poveştile de pe micul ecran. Am fost uşor iritat cînd, la mijlocul unei comedii destul de bune, a sunat soneria de la intrare.

M-am ridicat mai degrabă resemnat decît curios, am pus paharul jos şi am cotrobăit prin buzunarele jachetei după bateria de rezervă pe care o ţineam acolo şi-am plasat-o rapid în scobitura din braţ. Apoi coborîndu-mi manşeta peste încheietura mîinii de plastic şi punîndu-mi butonii am ieşit în holul mic şi am privit prin vizor.

Nu părea să mă aştepte nici o nenorocire pe preşul din faţa uşii, numai dacă aceasta nu luase înfăţişarea unei doamne de vîrstă mijlocie, cu un batic albastru. Am deschis şi am spus politicos:

— Bună seara. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sid, a spus ea. Pot să intru?

Am privit-o gîndindu-mă că n-o cunoşteam. Dar pe atunci o mulţime de oameni pe care nu-i ştiam îmi spuneau Sid şi eu întotdeauna luasem asta drept un compliment.

Bucle mari, negre îi ieşeau de sub batic, ochelarii de soare îi ascundeau ochii şi un ruj de un roşu intens concentra toată atenţia asupra gurii. Se comporta cu stîngăcie şi trupu-i, în haina de ploaie largă şi cafenie, părea cuprins de un tremur interior. Încă îmi făcea impresia că aşteaptă să-mi dau seama cine este, dar pînă n-a aruncat o privire nervoasă peste umăr şi nu i-am văzut profilul în lumină, n-am recunoscut-o.

Chiar şi atunci am spus şovăielnic şi neîncrezător:

— Rosemary?

— Ascultă, a zis ea ţîşnind pe lîngă mine cînd am deschis mai larg uşa. Pur şi simplu, trebuie să-ţi vorbesc.

— Ei bine... intră.

Cînd am închis uşa, ea s-a oprit în faţa oglinzii din hol şi a început să-şi dezlege baticul.

— Dumnezeule, cum naiba arăt!

I-am văzut degetele tremurînd prea tare ca să-l poată dezlega şi, în cele din urmă, cu un oftat şi-a dus mîna peste cap, a apucat colţurile baticului şi l-a tras cu putere în faţă. Odată cu el au ieşit şi buclele negre, dînd la iveală coama castanie, mult mai familiară, a lui Rosemary Caspar care, de cincisprezece ani, îmi spunea Sid.

— Dumnezeule, a zis ea din nou, punîndu-şi ochelarii de soare în geantă şi scoţînd un şerveţel ca să-şi şteargă rujul

ţipător. A trebuit să vin. A trebuit să vin.

I-am privit tremurul mîinilor, i-am ascultat glasul sugrumat de emoţie şi am reflectat că văzusem o lungă procesiune de oameni în această stare de spirit de cînd mă aruncasem în meseria de a da de cap nenorocirilor şi necazurilor.

— Haide, intră şi să bem ceva, i-am spus ştiind că de amîndouă avea nevoie şi am oftat în gînd pentru că se alesese praful de seara mea liniştită. Whisky sau gin?

— Gin... apă tonică... orice.

M-a urmat în salon fără să-şi scoată haina de ploaie şi s-a aşezat brusc pe sofa, de parcă i s-ar fi tăiat genunchii. I-am privit rapid ochii înceţoşaţi, am închis televizorul şi i-am turnat o supra doză de gin, care s-o liniştească.

— Poftim, i-am spus întinzîndu-i paharul. Deci, care-i problema?

— Problema! a exclamat ea indignată pe loc. E mai mult decît atît.

Mi-am luat şi eu paharul şi m-am aşezat într-un fotoliu în faţa ei.

— Astăzi te-am văzut de departe la curse, i-am spus. Atunci aveai necazuri?

A sorbit o înghiţitură zdravănă din pahar.

— Da, să le ia naiba, le aveam. De ce crezi c-am venit pe furiş noaptea să-ţi caut afurisitul de apartament în cartierul ăsta nenorocit, dacă aş fi putut să te abordez direct la curse?

— Ei bine... de ce?

— Pentru că ultima persoană cu care pot fi văzută

discutînd la hipodrom sau în afara lui este Sid Halley.

Cu ani în urmă, călărisem de cîteva ori pentru soţul ei. Pe vremea cînd eram jocheu. Pe cînd eram încă destul de slab pentru o cursă de plat şi nu mă apucasem de steeplechase. În anii de dinainte de succes, de glorie, de căderi şi mîini rupte... şi toate celelalte. Cu Sid Halley, fostul jocheu, ea ar fi putut vorbi totdeauna în public. Dar pentru Sid Halley, recent transformat în detectiv, ce se ocupa cu tot soiul de probleme, ea trebuise să vină pe întuneric şi cu teamă.

Să tot aibă vreo patruzeci şi cinci de ani, mi-am zis, gîndindu-mă la asta pentru prima oară şi dîndu-mi seama că, deşi întîmplător o cunoşteam de atîta vreme nu mă uitasem niciodată la faţa ei îndeajuns de mult sau suficient de aproape ca să-i văd trăsătură cu trăsătură. Întotdeauna impresia generală de eleganţă rafinată fusese covîrşitoare. Ridurile de la ochi, minuscula cicatrice de pe bărbie, obrajii uşor căzuţi, acestea erau noi pentru mine.

Şi-a ridicat brusc ochii şi m-a examinat la fel de atent de parcă, într-adevăr, nu mă văzuse niciodată pînă acum. Şi am ghicit că pentru ea însemna o reevaluare cu mult mai radicală. Nu eram băiatul căruia pe vremuri îi dăduse, cu destulă bruscheţe, instrucţiuni de călărie, ci bărbatul la care venise aflîndu-se la ananghie. Mă obişnuisem deja cu această nouă ipostază a mea ce înlocuia relaţiile mai vechi şi mai comode şi, deşi deseori mă apucă regretul, se pare, că nu mai era nici o cale de întoarcere.

— Toată lumea zice... a început ea nesigură. Vreau să spun că... în acest an am tot auzit... Şi-a dres vocea. Se

spune că eşti bun… foarte bun… la acest gen de lucruri. Dar nu ştiu… acum că mă aflu aici… nu cred… adică vreau să zic… eşti totuşi jocheu.

— Am fost, am răspuns scurt.

Şi-a aruncat în treacăt privirea spre braţul meu stîng, dar n-a făcut nici un comentariu. Ştia totul despre asta. Aşa cum circulă zvonurile în lumea curselor, întîmplarea mea fusese ştirea de senzaţie a anului trecut.

— De ce nu-mi zici ce doreşti să fac? am întrebat-o. Dacă nu te pot ajuta, am să ţi-o spun.

Ideea că pînă la urmă n-am să-i pot fi de folos i-a redeşteptat teama şi-au trecut-o fiorii prin haina de ploaie.

— Altcineva nu mai există, a spus ea. Nu mă pot duce la absolut nimeni. Trebuie să cred… trebuie să fiu convinsă că… tu o poţi face… toată lumea zice…

— Nu sînt un supraom, am protestat eu. Mă descurc într-o oarecare măsură, atîta tot.

— Ei bine… o, Doamne… I-au clănţănit dinţii lovindu-se de pahar cînd l-a băut pînă la fund. Pentru Dumnezeu, sper…

— Scoate-ţi haina de ploaie, i-am spus pe un ton convingător. Mai bea un gin. Ia loc pe sofa şi să începem cu începutul.

S-a ridicat în picioare parcă buimacă, şi-a desfăcut nasturii, și-a scos haina şi s-a aşezat iar.

— Nu există un început.

A luat paharul reumplut şi l-a ţinut strîns în dreptul pieptului. Purta o cămaşă de mătase crem sub un pulover ce părea de caşmir, de culoare ruginie, un lanţ greu de aur

şi o fustă neagră, cu o croială frumoasă – expresie obişnuită a lipsei grijilor financiare.

— George este la un dineu, a spus ea. Peste noapte rămînem aici, la Londra… El crede că m-am dus la cinema.

George, soţul ei, făcea parte dintre primii trei antrenori de cai de curse din Marea Britanie şi probabil dintre primii zece pe plan internaţional. Pe toate hipodromurile, începînd cu Hong-Kong pînă în Kentucky, era privit ca unul dintre cei mai mari. În Newmarket, acolo unde locuia, era socotit un rege. Atunci cînd caii lui cîştigau curse ca Derby, Arc de Triomph, Washington International, nimeni nu era surprins. An după an, crema cailor de rasă ai lumii se perinda prin grajdurile lui şi simplul fapt de a avea un cal în ograda lui îi dădea unui proprietar o anume poziţie. George Caspar îşi permitea să refuze orice cal şi orice bărbat. Gurile rele spuneau, în schimb, că rareori refuza o femeie. Dacă acesta era necazul lui Rosemary, eu nu-l puteam rezolva.

— El nu trebuie să afle, a spus ea nervos. Îţi cer să-mi făgăduieşti că n-o să-i spui că am fost aici.

— Îţi promit provizoriu.

— Asta nu e de-ajuns.

— Va trebui să fie.

— Ai să vezi, a zis ea. Ai să vezi de ce… A mai luat o înghiţitură. S-ar putea să nu-i placă, dar este speriat de moarte.

— Cine… George?

— Bineînţeles că George. Cine altcineva? Nu fi atît de stupid. Pentru care altul aş risca să vin aici cu afurisita

asta de şaradă? Nesiguranţa i-a ascuţit vocea şi a părut surprinsă. A respirat adînc de cîteva ori şi a pornit-o din nou. Ce părere ai avut despre Gleaner?

— A-ă... M-a dezamăgit, i-am răspuns.

— Un dezastru cumplit, a spus ea. Ştiu că aşa a fost.

— Se întîmplă, am spus.

— Nu, *n-a fost* o întîmplare. Era unul dintre cei mai buni cai de doi ani pe care George i-a avut vreodată. A cîştigat trei curse strălucite pentru juniori. Apoi în toată iarna aceea a fost favoritul pentru Guineas şi Derby. Toată lumea spunea că va fi formidabil, că va ajunge în fruntea clasamentelor.

— Da, am confirmat eu. Îmi amintesc.

— Şi apoi? Primăvara trecută a alergat în cursa Guineas. Eşec. Eşec total. Iar la Derby nici măcar n-a mai fost văzut.

— Se întîmplă, am spus eu.

M-a privit neliniştită, strîngîndu-şi buzele.

— Şi Zingaloo? a întrebat ea. A fost tot o întîmplare? Doi dintre cei mai buni mînji din ţară, amîndoi străluciţi la doi ani, amîndoi în grajdul nostru. Şi nici unul dintre ei n-a cîştigat nici o leţcaie la cursele pentru caii de trei ani. Au stat pur şi simplu în boxele lor, arătînd sănătoşi, mîncînd mîncare degeaba, fără să aducă nici un cîştig.

— A fost o enigmă, am încuviinţat eu dar fără prea multă convingere. Caii care nu îndeplinesc speranţele ce s-au pus în ei reprezintă ceva tot pe-atît de normal ca ploaia într-o zi de duminică.

— Dar ce zici de Bethesda, anul trecut? M-a fulgerat cu

privirea. O mînză care la doi ani era în fruntea clasamentului. Favorită luni în şir pentru One Thousand şi Oaks. Superbă. A venit la start pentru One Thousand arătînd de milioane şi a terminat a zecea. A *zecea*! Ce zici?

— George presupun că i-a *verificat* pe toţi, am spus eu cu blîndeţe.

— Bineînţeles că da. Săptămîni în şir a fost un du-te-vino de medici veterinari. S-au făcut teste doping. Totul. Şi toate au ieşit negative. Trei cai străluciţi pierduţi de pomană. Şi nici o nenorocită de explicaţie. Nimic!

Am oftat uşor. Mi se părea mai degrabă o poveste obişnuită pentru majoritatea antrenorilor de cai de curse şi nicidecum un motiv pentru vizite dramatice şi deghizări sub bucle false.

— Şi acum, a spus ea lansînd cu nonşalanţă bomba, acum Tri-Nitro.

Fără să vreau am dat drumul cu putere aerului din piept, ieşind aproape un şuierat. Tri-Nitro umplea în momentul de faţă coloane întregi în toate paginile de curse, fiind aclamat ca cel mai bun mînz din ultimii zece ani. În cursele pentru caii de doi ani din toamna trecută îşi eclipsase toţi adversarii şi supremaţia sa din vara viitoare era considerată de mai toţi ca un fapt indiscutabil. Îl văzusem cîştigînd cursa Middle Park în Newmarket, în septembrie, într-un tempo bătînd toate recordurile şi aveam viu în minte fuleul uluitor cu care parcursese pista la o viteză aproape incredibilă.

— Cursa Guineas este peste vreo două săptămîni, a spus Rosemary. De fapt, de azi în două săptămîni. Să

presupunem că se întîmplă ceva... să zicem că este tot pe atît de rău... dacă clachează la fel ca şi ceilalţi...?

Tremura din nou, dar cînd am deschis gura să vorbesc, s-a repezit pe un ton mai ridicat:

— Astăzi a fost singura ocazie... singura seară cînd am putut să vin aici... iar George ar fi negru de supărare dacă ar afla. El zice că nu i se poate întîmpla nimic calului, nimeni nu poate să ajungă la el, măsurile de securitate sînt foarte bune. Dar el este speriat, ştiu că este. Nervii îi sînt încordaţi la paroxism. Şi s-a înşurubat în el că nu-l mai dezrăsuceşti. I-am sugerat să te cheme să păzeşti calul şi aproape că şi-a ieşit din minţi. Nu ştiu de ce. Niciodată nu l-am văzut atît de furios.

— Rosemary, am început clătinînd din cap.

— Ascultă, m-a întrerupt din nou. Vreau să iei toate măsurile să nu i se întîmple nimic lui Tri-Nitro înainte de Guineas. Asta-i tot.

— Tot...

— N-are rost să-mi spun după aceea... dacă cineva încearcă ceva... că ar fi fost bine să te rog. N-aş putea suporta asta. Aşa că a trebuit să vin. Deci, promite-mi c-ai s-o faci. Spune-mi cît vrei şi-am să-ţi plătesc.

— Nu e vorba de bani, i-am răspuns. Ascultă... nu există nici un mod ca să-l pot păzi pe Tri-Nitro fără ca George să nu ştie şi să nu fie de acord. Este exclus.

— Tu poţi s-o faci. Sînt sigură că poţi. Pînă acum ai realizat lucruri despre care oamenii spun că ar fi fost imposibil de făcut. A trebuit să vin. Nu pot să suport... George n-o să îndure... nu trei ani în şir. Tri-Nitro trebuie

să cîştige! Trebuie să te asiguri că n-o să i se întîmple nimic. Trebuie s-o faci.

Brusc a început să tremure mai rău decît înainte şi părea că este pe punctul de a face o criză de isterie. Mai mult ca s-o calmez decît din vreun considerent că aş putea s-o ajut cu ceva, i-am spus:

— Rosemary... e-n ordine, am să-ncerc să fac ceva.

— El trebuie să cîştige, a spus ea.

I-am răspuns liniştitor:

— Nu văd de ce n-ar cîştiga.

A detectat fără greş nuanţa care mi se strecurase fără să vreau în voce, tonul de scepticism, uşoara tendinţă de a minimaliza urgenţa spuselor ei, pe care le consideram drept fantezii de femeie surescitată. Eu însumi le sesizasem şi le găseam jenante, punîndu-mă în locul ei.

— Dumnezeule, mi-am pierdut timpul venind aici, mi-a spus ea cu amărăciune, ridicîndu-se în picioare. Eşti la fel ca toţi blestemaţii de bărbaţi. Ţi s-a urcat andropauza la creier.

— Asta nu e adevărat. Şi ţi-am spus că am să încerc.

— Da.

Cuvîntul a fost rostit ca o batjocură. Se alimenta pînă la refuz cu propria-i mînie simţind o nevoie ascunsă de a exploda. Efectiv mi-a aruncat paharul gol în loc să mi-l întindă. N-am reuşit să-l prind, aşa că s-a izbit de marginea mesei şi s-a spart.

Şi-a coborît privirea spre cioburile care străluceau, încercînd să-şi domolească furia care se revărsa.

— Îmi pare rău, a spus ea scurt.

— N-are importanţă.

— Mi-am ieşit din fire.

— Da.

— Va trebui să mă duc să văd filmul acela. George o să mă-ntrebe… Şi-a pus haina de ploaie şi a ţîşnit spre uşă, tot trupul încă tremurîndu-i din cauza încordării. Nu trebuia să vin aici. Dar am crezut…

— Rosemary, am spus plat. Am promis că am să încerc şi am să mă ţin de cuvînt.

— Nimeni nu ştie ce este.

Am urmat-o în hol, simţindu-i disperarea care se revărsa valuri-valuri, antrenînd parcă şi aerul o dată cu ele. A luat peruca neagră de pe măsuţă şi şi-a pus-o iar pe cap, vîrîndu-şi sub ea părul castaniu cu înverşunare, urîndu-se pe sine şi ţinuta-i deghizată, urîndu-mă pe mine, urînd vizita pe care a trebuit s-o facă, minciunile spuse lui George şi jalnicele ei acţiuni întreprinse pe furiş. Şi-a dat din nou rujul strident, cu o forţă ce nu era necesară, de parcă s-ar fi luat pe sine cu asalt, şi-a legat baticul cu un gest violent şi a început să cotrobăie în geantă după ochelarii de soare.

— M-am schimbat la toaleta din staţia de metrou, a spus ea. Totul este revoltător. Dar nu vreau să mă vadă cineva că plec de aici. Se petrec tot felul de lucruri. Ştiu că da. Şi George este speriat…

Stătea în faţa uşii de la intrare aşteptînd s-o deschid; o femeie suplă, elegantă, care arăta, în mod categoric, îngrozitor. Mi-a trecut prin minte că nici o femeie nu şi-ar face sieşi una ca asta fără un motiv temeinic. Nu

încercasem nimic ca să-i uşurez amărăciunea şi nu era de nici un folos că-mi dădeam seama că asta se datora faptului că o cunoşteam de prea multă vreme şi în altă ipostază. Ea era cea care dirija, iar eu, de la șaisprezece ani, îi îndeplinisem cu respect dorinţele. M-am gîndit că, dacă în seara asta aş fi făcut-o să plîngă şi i-aş fi oferit puţină tandreţe şi căldură sau chiar un sărut, poate că i-aş fi fost de mai mult folos; dar există o barieră care nu putea fi uşor de trecut.

— Nu trebuia să vin aici, a spus ea. Acum îmi dau seama de asta.

— Vrei... să întreprind ceva?

Un spasm i-a contorsionat faţa.

— O, Doamne.... Da, sigur. Dar am fost o proastă. M-am înşelat singură. La urma urmelor... tu nu eşti decît un jocheu.

I-am deschis uşa.

— Aş dori să mai fiu, i-am spus fără vlagă.

S-a uitat la mine fără să mă vadă, mintea ei era deja preocupată de drumul de întoarcere, de film şi de cele ce avea să-i le spună lui George.

— Nu sînt nebună, a zis ea.

S-a întors brusc şi a plecat fără să mai întoarcă privirea înapoi. Am urmărit-o cum s-a îndreptat spre scări şi şi-a văzut de drum fără nici o şovăire. Am închis uşa cu un sentiment acut că n-am corespuns aşteptărilor şi m-am întors în salon; mi s-a părut că pînă şi aerul din încăpere împrumutase ceva din agitaţia ei.

M-am aplecat şi am adunat bucăţile mari din paharul

spart, dar erau prea multe cioburi mici şi ascuţite pentru lenea totală care se abătuse asupra mea, aşa că m-am dus şi am adus mătura şi făraşul din bucătărie.

Puteam să ţin cu succes făraşul în mîna stîngă. Dacă, pur şi simplu, voiam să-mi desfac palma de la proteză, degetele false se deschideau. Dacă trimiteam mesajul ca s-o strîng, ele se închideau. Întotdeauna era o întîrziere de două secunde între instrucţiunile mentale şi reacţia electrică, iar cel mai greu îmi fusese să învăţ să ţin cont de acest interval.

Degetele, bineînţeles, nu puteau să simtă cînd strînsoarea lor era suficient de puternică. Specialiştii care îmi fixaseră braţul îmi spuseseră că, spre a mă obişnui, trebuia să fac exerciţii prinzînd ouă. La început spărsesem o duzină sau două. De atunci neatenţiile se soldaseră cu explozia unui bec, cu pachete de ţigări turtite şi aşa se explică de ce recurgeam la minunile ştiinţei într-o măsură mai mică decît aş fi putut s-o fac.

Am aruncat cioburile de sticlă la coş şi am deschis din nou televizorul; dar comedia se terminase, Rosemary se interpusese între mine, poliţişti şi hoţi. L-am închis cu un oftat, mi-am pregătit cotletul şi, după ce l-am mîncat, am luat telefonul ca să vorbesc cu Bobby Unwin care lucra la *The Daily Planet.*

— Informaţia o să te coste, a spus el imediat de a afla cine era la capătul firului.

— Ce anume?

— Serviciu contra serviciu.

— E-n ordine, am răspuns.

— Deci, ce te interesează?

— Hm, am spus. Acum cîteva luni ai scris un articol lung despre George Caspar în suplimentul tău de sîmbătă. O mulţime de pagini.

— Exact. Rubrică specială. Analiză în detaliu a succesului. *The Planet* scoate o dată pe lună seriale despre persoane cu realizări importante, miliardari, cîntăreţi de muzică pop şi cîte altele. Îi pune sub lupă şi iese un expozeu de toată plictiseala.

— Eşti la orizontală? l-am întrebat.

A urmat o scurtă tăcere, după care s-a auzit un chicotit de fată, înăbuşit.

— Mai bine ţi-ai folosi intuiţiile pentru Siberia, a spus Bobby. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Invidia, aş zice. Dar eu întrebasem doar în treacăt dacă e singur, fără a da vreo importanţă faptului. Ai să fii mîine la Kempton?

— Cred că da.

— Ai putea să aduci un exemplar din revista aceea şi am să-ţi cumpăr o sticlă, la alegere.

— O, băiete, băiete. S-a făcut.

A pus receptorul în furcă fără alte comentarii, iar eu mi-am petrecut restul serii citind anuarele pentru cursele de plat din ultimii ani, urmărind cariera lui Gleaner, Bethesda, Zingaloo şi Tri-Nitro fără să descopăr absolut nimic.

## II

În ultimul timp luasem obiceiul de a prînzi joia cu socrul meu. Ca să fiu mai exact, cu *fostul* meu socru: amiralul (în retragere) Charles Roland, părintele celui mai cumplit eşec al vieţii mele. Fiicei sale, Jenny, îi acordasem tot devotamentul de care eram capabil şi-i refuzasem singurul lucru care zicea ea că şi-l dorea cel mai mult, adică să mă las de curse. Fusesem căsătoriţi cinci ani; doi îi petrecusem în fericire, doi în neînţelegeri şi unul în amărăciune; acum nu mai rămăseseră decît rănile vindecate pe jumătate. Acestea şi prietenia tatălui ei, la care ajunsesem cu greu şi care acum însemna singura comoară pe care o salvasem din naufragiu.

Ne întîlneam aproape în fiecare săptămînă în barul de sus de la hotelul Cavendish, unde acum, lîngă bolul cu alune, pe șerveţele impecabile, se aflau paharele cu gin trandafiriu pentru el, iar pentru mine whisky şi apă.

— Jenny va fi la sfîrşitul săptămînii la Aynsford, mi-a spus el.

Aynsford era locuinţa sa din Oxfordshire. La Londra venea în zilele de joi, pentru afaceri. Drumul între cele două localităţi îl parcurgea într-un Rolls.

— Aş fi fericit dacă ai veni şi tu, a adăugat el.

Am privit chipul cu trăsături aristocrate şi am ascultat vocea evazivă, tărăgănată. Un bărbat încîntător şi de mare subtilitate, care citea prin tine ca un laser, dacă simţea că este necesar. Un bărbat în a cărui integritate credeam pînă în pînzele albe, dar în mila lui nici cît negru sub unghie.

Am spus cu grijă, fără ranchiună:

— Nu vin ca să fiu forfecat.

— Ea a fost de acord ca să te invit.

— Nu cred.

Şi-a privit paharul cu o încordare suspectă. Ştiam, dintr-o experienţă îndelungată, că atunci cînd voia să facă ceva de care era convins că-mi displăcea, nu se uita la mine. Şi, de obicei, urma o pauză, ca aceasta, în care se pregătea să deschidă artileria. Nu mă mîngîia cu nimic lungimea pauzei. În cele din urmă, a spus:

— Mi-e teamă că are necazuri.

M-am uitat lung la el, dar nu şi-a ridicat ochii.

— Charles, am spus deznădăjduit. *Nu poți...* nu poţi să-mi ceri asta. Ştii bine cum îmi vorbeşte.

— Iar tu îi plăteşti cu aceeaşi monedă, din cîte îmi amintesc.

— Nici un om în toate minţile nu intră de bună voie în cuşca cu lei.

Mi-a aruncat o privire rapidă, fulgerătoare, urmată de un uşor rictus al gurii. Probabil nu era cel mai bun mod de a se referi la frumoasa lui fiică.

— Sid, din cîte te cunosc, ştiu c-ai intrat în cuşca cu lei nu numai o dată, mi-a zis el.

— Atunci în cuşca unei leoaice, l-am corectat eu cu o undă de umor.

Abia a aşteptat ca să audă asta.

— Deci ai să vii?

— Nu... Cinstit vorbind, unele lucruri sînt prea de tot.

A oftat şi s-a lăsat pe spătarul scaunului, privindu-mă pe deasupra paharului cu gin. Lipsa de expresie din privirea lui nu mă punea pe gînduri pentru că asta

însemna că încă mai complotează.

— Calcan de Dover? a sugerat el calm. Să chem ospătarul? Am putea mînca, nu crezi?

A comandat calcan pentru amîndoi, cerîndu-l dezosat, din obişnuinţă. Acum puteam să mîncăm perfect de bine în public, dar fusese o lungă şi penibilă perioadă cînd propria-mi mînă nu era decît un impediment, o diformitate nefolositoare, pe care, conştient o ascundeam în buzunar. Cînd, în sfîrşit, aproape că mă obişnuisem cu ea, mi-a fost făcută din nou zob şi am pierdut-o definitiv. Cred că aşa este viaţa. Cîştigi şi pierzi, iar dacă salvezi ceva din ruine, fie chiar numai o brumă de respect față de tine însuţi, tot merită s-o iei de la capăt.

Chelnerul ne-a spus că masa noastră va fi gata în zece minute şi a plecat discret cu meniul şi nota de comandă strîns lipite de smoching şi cravata de mătase gri. Charles a aruncat o privire rapidă spre ceas şi apoi şi-a plimbat îndelung ochii prin încăperea mare, luminoasă şi liniştită, unde alte cupluri, ca şi noi, stăteau în fotoliile bej şi puneau lumea la cale.

— Te duci la Kempton în după-amiaza asta? m-a întrebat el.

Am încuviinţat dînd din cap.

— Prima cursă este la două şi jumătate.

— Lucrezi la vreun caz?

Ca întrebare, era un pic prea curtenitoare.

— Nu vin la Aynsford, i-am spus. Nu, atîta vreme cît Jenny se află acolo.

După o pauză, a spus:

— Aş vrea ca să vii, Sid.

I-am aruncat o privire fugară. Ochii lui urmăreau un chelner de la bar care ducea băuturi unor clienţi din celălalt capăt al sălii. I-a trebuit prea mult timp ca să se gîndească la fraza următoare.

Şi-a dres glasul şi a spus fără a se adresa cuiva anume:

— Jenny a împrumutat nişte bani... şi mă tem că şi numele ei... unei societăţi care se pare că este frauduloasă.

— Ce-a făcut?! am exclamat eu.

Şi-a întors privirea spre mine cu o repeziciune suspectă, dar l-am întrerupt imediat ce a deschis gura.

— Nu, am spus. Dacă ea a făcut asta, intră în atribuţiile tale ca s-o descurci.

— Bineînţeles, a folosit numele tău, a spus Charles. Jennifer Halley.

Am simţit cum se închide capcana în jurul meu. Charles mi-a studiat chipul peste care se aşternuse tăcerea şi, printr-un uşor oftat, a dat drumul propriei sale nelinişti interioare. Era mult prea priceput în a mă face să vin la undiţă, am recunoscut eu cu amărăciune.

— A făcut o pasiune pentru un bărbat, a spus el plat. Eu nu l-am agreat în mod special, dar nici pe tine nu te-am plăcut... la început şi mi-am dat seama că, de fapt, eroarea respectivă m-a inhibat, pentru că nu mai aveam încredere în primele mele reacţii.

Am mîncat o alună. Eu nu-i fusesem pe plac pentru că eram jocheu, ceea ce el nu concepea ca soţ pentru fiica lui bine educată; iar eu, la rîndul meu, l-am dispreţuit imediat învinuindu-l de snobism social şi intelectual. Este ciudat,

dacă mă gîndesc că acum înseamnă, probabil, omul pe care-l preţuiesc cel mai mult pe lume.

A continuat:

— Acest bărbat a convins-o să intre într-un fel de afacere ce se baza pe comenzi făcute prin poştă… totul teribil de corect şi respectabil, cel puţin în aparenţă. Un mod lăudabil de a strînge bani pentru opere de caritate… cunoşti acest gen de lucruri, cum ar fi, de pildă, felicitările de Crăciun, numai că, în cazul ăsta, cred că era vorba de o ceară specială pentru lustruit mobilă veche. Oamenii erau invitaţi să cumpere ceara la un preţ mai mare, ştiind de la bun început că profiturile aveau să meargă spre o cauză bună.

M-a privit posomorît. Am aşteptat pur şi simplu, fără prea mari speranţe.

— Comenzile curgeau, a continuat el, iar o dată cu ele şi banii. Jenny şi o prietenă erau ocupate pînă peste cap cu expedierea cutiilor de ceară.

— Pe care Jenny, presupun, le cumpăra în avans?

Charles a oftat.

— Nu e nevoie să ţi-o spun, nu?

— Iar Jenny plătea expedierea, ambalatul, reclamele şi corespondenţa?

A dat din cap aprobator.

— Depunea toate recipisele într-un cont deschis special pentru opere de binefacere. Toate acele recipise au fost retrase din cont, bărbatul a dispărut şi s-a descoperit că societatea de caritate nu exista.

L-am privit consternat.

— Şi care e situaţia lui Jenny? l-am întrebat.

— Mi-e teamă că foarte proastă. Probabil se va lăsa cu urmărire judiciară. Şi numele ei este peste tot, iar al tipului nicăieri.

N-am izbucnit în nici un fel de învinuiri. Charles a observat tăcerea mea preocupată şi a dat uşor din cap în semn de compătimire.

— A fost extraordinar de naivă, a spus el.

— N-ai putut s-o opreşti? S-o avertizezi?

A clătinat din cap plin de regret.

— N-am ştiut nimic pînă ieri, cînd ea a venit în panică la Aynsford. Totul s-a petrecut în apartamentul pe care şi l-a cumpărat în Oxford.

Ne-am dus să servim prînzul, iar, după aceea, nici măcar nu mi-am putut aminti gustul calcanului.

— Numele bărbatului este Nicholas Ashe, a spus Charles cînd ne beam cafeaua. Cel puţin aşa şi-a zis el. A făcut o scurtă pauză. Avocatul crede că ar fi bine dacă l-ai putea găsi.

Am şofat spre Kempton cotropit de gînduri neplăcute în privinţa lui Jenny.

Divorţul în sine părea că nu schimbase nimic. Recenta încheiere a socotelilor, tribunalul impersonal în faţa căruia nici unul din noi nu ne prezentasem (nu aveam copii, nu erau dispute pentru pensie de întreţinere, n-au fost tentative de împăcare şi nici vreo petiţie de rezolvat, aşa că „următorul caz, vă rog”) nu puseseră punct definitiv vieţilor noastre, abia dacă le separaseră printr-o virgulă. Situaţia legală nu se dovedise a fi o uşă deschisă larg spre

eliberare. Restabilirea după cataclismul sufletesc părea un proces lung şi lent, iar certificatul de divorţ abia dacă era un paleativ.

Dacă altădată eram uniţi prin bucurii şi pasiuni comune, acum cînd ne întîlneam cumva din întîmplare, eram în stare să ne sfîşiem cu unghiile. Opt ani din viaţă mi se scurseseră iubind-o, pierzînd-o şi bocind-o pe Jenny şi, deşi doream ca sentimentele mele să se fi stins, ele erau încă vii. Zilele de totală indiferenţă păreau încă teribil de îndepărtate.

Dacă o ajutam să iasă din încurcătura în care se vîrîse, avea să fie vai de sufletul meu. Dacă n-o ajutam, aveam să-mi fac singur zile amare. *De ce,* mi-am zis cu o furie turbată şi neputincioasă, de ce a trebuit păcătoasa să fie atît de tîmpită?

*

*   *

Pentru o zi lucrătoare de aprilie, erau destui spectatori la Kempton. Totuşi, şi acum, ca de atîtea ori în trecut, îmi părea rău că în Marea Britanie cu cît un hipodrom este mai aproape Londra, cu atît are mai multe şanse să fie gol. Orăşenii pot fi pasionaţi de pariuri, dar nu şi de aer curat şi cai. Mai demult Birmingham-ul şi Manchester-ul şi-au pierdut hipodromurile prin indiferenţă, iar Liverpool-ul a supravieţuit numai prin Grand National[1]. În majoritatea

1 Cea mai renumită cursă de steeplechase din Marea Britanie, ţinută la Aintree, Liverpool.

cazurilor sînt depăşiţi de cheltuieli şi ies din programele de curse; totuşi plantele viguroase cresc din vechile rădăcini.

În faţa camerei unde se făcea cîntărirea erau aceleaşi chipuri familiare purtînd discuţii al căror conţinut, în esenţă, nu se schimbase de secole: cine şi ce cal va călări, cine avea să cîştige, ar trebui modificat regulamentul, cîte şi mai cîte despre calul cutăruia care a pierdut sau „ai auzit că flăcăul ăla şi-a lăsat nevasta?”. Toate erau poveşti de un umor ieftin, uşoare exagerări şi minciuni vădite. Acelaşi amestec de cinste şi corupţie, de principii şi expediente. Oameni gata să mituiască şi oameni gata să se lase mituiţi. Speranţe şovăielnice care abia se înfiripă şi artilerie grea arogantă. Eşecuri prezentate sub o bravadă de scuze şi succese ce nu lasă să transpară neliniştile interioare. Toate aşa cum au fost, sînt şi vor fi atîta vreme cît vor exista cursele.

De fapt. nu mai aveam nici un drept ca să mă învîrt în faţa camerei cîntarului, deşi nimeni nu mi-a zis niciodată să plec. Aparţineam zonei cenuşii a foştilor jochei: excluşi din camera de cîntărit propriu-zisă, dar tolerîndu-li-se multe altele. Incinta sacră şi dragă inimii mele o pierdusem din ziua în care o jumătate de tonă din picioarele unui cal aterizase direct pe metacarpienele mele. De atunci, pur şi simplu, ajunsesem să fiu fericit numai pentru că încă eram acceptat în breaslă, iar durerea de a nu mai călări făcea parte doar dintr-un regret general. Un fost campion îmi spusese că-i trebuiseră douăzeci de ani ca să nu mai tînjească să se afle din nou în şa, la care eu îi răspunsesem că-i foarte mulţumesc.

L-am văzut acolo şi pe George Caspar care sta de vorbă cu jocheul său, el avînd trei cai programaţi pentru după-amiaza asta; era şi Rosemary, care, cînd m-a zărit la zece paşi de ea, a tresărit violent şi mi-a întors rapid spatele. Îmi puteam imagina valurile de spaimă ce-au străbătut-o, deşi, în ziua aceea, ea arbora obişnuita sa ţintă elegantă şi impecabilă: haină de vizon, ca s-o apere de vîntul rece, ghete lustruite şi pălărie de catifea. Dacă se temea că am să vorbesc despre vizita ei, se înşela.

Am simţit o uşoară strîngere de braţ şi am auzit o voce plăcută spunînd:

— Doar un cuvînt, Sid.

Am zîmbit înainte de a mă întoarce, pentru că lordul Friarly, conte, latifundiar şi un tip teribil de cumsecade, era unul dintre oamenii pentru care călărisem în nenumărate curse. Făcea parte din vechea aristocraţie; avea în jur de şaizeci de ani şi maniere elegante, era de o bunătate autentică, puţin excentric şi mult mai inteligent decît îl socoteau oamenii. Uşoara sa bîlbîială nu era nicidecum un defect de vorbire, ci totul se datora dorinţei de a nu da impresia că face caz de rangul său, într-o lume bazată pe principii de egalitate.

De-a lungul anilor fusesem de nenumărate ori la el acasă, în Shropshire, mai totdeauna aflîndu-mă în drum spre cursele din partea de nord a ţării şi călătorisem cu el mile în şir în tot felul de automobile vechi. Vechimea maşinilor nu era o extindere a modestei, ci mai degrabă o lipsă de înclinare spre a-şi cheltui banii pe lucruri neesenţiale. Esenţial pentru conte, în termeni de venituri,

însemna menţinerea în bună stare a latifundiei Friarly Hall şi faptul de a avea cît mai mulţi cai de curse cu putinţă.

— Sînt încîntat să vă văd, domnule Friarly, i-am spus.

— Ţi-am zis să-mi spui Philip.

— Da… iertaţi-mă.

— Ascultă, mi-a zis el. Vreau să faci ceva pentru mine. Am auzit că eşti al naibii de bun în a da de cap la tot felul de lucruri. Nu mă surprinde, bineînţeles, eu întotdeauna am pus temei pe opinia ta, ştii asta.

— Cu siguranţă am să vă ajut, dacă pot, i-am răspuns.

— Am senzaţia neplăcută că sînt tras în piept, mi-a spus el. Ştii că-mi place la nebunie să-mi văd caii alergînd, cu cît participă în mai multe curse, cu atît e mai nostim, plus toate celelalte. Ei bine, anul trecut mi-am dat acordul ca să fiu înregistrat ca proprietar pentru caii unor asociaţii… ştii, se împart cheltuielile la alţi opt sau zece oameni, deşi caii aleargă sub numele meu și culorile mele.

— Mda, am spus încuviinţînd din cap. Am observat.

— Ei bine… eu personal nu-i cunosc pe ceilalţi. Asociaţiile au fost formate de un individ care nu se ocupă decît de asta; adună oameni şi le vinde un cal. Ştii cum este?

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului. Fuseseră cazuri cu astfel de fondatori de asociaţii care cumpăraseră cai cu sume mici şi îi vînduseră membrilor asociaţiei la preţuri de patru ori mai mari. O banală afacere necinstită, dar deocamdată legală.

— Caii aceia nu aleargă la adevărata lor valoare, Sid, a spus el fără ocolişuri. Am senzaţia că cineva din asociaţie

aranjează cursele. Aşa că vrei să cercetezi pentru mine? Fin şi discret?

— Am să-ncerc, cu siguranţă, i-am răspuns.

— Bine, a spus el mulţumit. M-am gîndit eu că ai s-o faci. Aşa că ţi-am adus numele oamenilor din asociaţii. A scos o foaie împăturită din buzunarul de la piept. Poftim, a spus el deschizînd-o şi arătîndu-mi cu degetul. Patru cai. Asociaţiile sînt toate înregistrate la Clubul Jocheilor, totul este la vedere, conturi autorizate ş.a.m.d. Totul pare corect pe hîrtie, dar, ca să fiu cinstit Sid, eu nu sînt *fericit.*

— Am să fac cercetări, i-am promis şi mi-a mulţumit cu căldură şi cu sinceritate, iar, după un minut sau două, s-a îndepărtat ca să vorbească cu Rosemary şi George.

Ceva mai încolo, Boby Unwin, înarmat cu creion şi blocnotes părea a-l pune într-o situaţie dificilă pe un antrenor de clasă mijlocie. Vocea-i plutea pe deasupra capetelor, tăioasă, de o agresiune de tip nordic şi cu o uşoară tentă inchizitorială, dobîndită de la teleinterviuri.

— Deci, poţi să-mi spui că eşti perfect mulţumit de felul în care îţi aleargă caii?

Antrenorul a aruncat o privire în jur căutînd scăpare şi se mişca de pe un picior pe celălalt. Era amuzant. M-am gîndit că trebuia să se împace cu situaţia, pentru că înţepăturile în scris ale lui Bobby Unwin tindeau să fie şi mai usturătoare dacă el personal n-avusese plăcerea de a-şi intimida victima într-o discuţie în care să-i trîntească totul verde în faţă. Scria bine, era citit cu aviditate, dar printre cei din lumea curselor, între care se crea, de obicei, o anume fraternitate, se bucura de o profundă antipatie.

Între el şi mine, de-a lungul atîtor ani, fusese un fel de armistiţiu amical, ceea ce, în practică, însemna o reducere a numărului unor cuvinte ca „orb” şi „cretin” la două de paragraf atunci cînd descria o cursă pe care o pierdusem. De cînd nu mai călăream încetasem să mai fiu o ţintă a atacurilor sale şi, în consecinţă, se crease un fel de satisfacţie perversă de a discuta unul cu celălalt ca şi cum ai zgîndări un coş.

Cînd m-a zărit cu coada ochiului, l-a lăsat imediat pe bietul antrenor şi şi-a îndreptat nasul ascuţit spre mine. Era înalt, în jur de patruzeci de ani şi mereu făcea caz de faptul că s-a născut într-o mahala din Bradford[2]; era un luptător care a răzbit din greu şi nu lăsa pe nimeni să uite acest lucru. Noi doi ar trebui să avem multe în comun, din moment ce şi eu sînt un produs al aceloraşi mahalale sordide, dar temperamentul nu are nici o legătură cu mediul. El era înclinat să-şi întîmpine soarta cu mînie, iar eu în tăcere, ceea ce însemna că el vorbea foarte mult şi eu ascultam.

— Revista este la mine în servietă, în camera presei, mi-a spus el. Pentru ce-ţi trebuie?

— Aşa, în general.

— Haide, haide, a spus el. La ce lucrezi?

— Tu mi-ai spune mie bomba din materialul tău viitor? l-am întrebat.

— Aşa-i, a recunoscut el. Punct marcat. Şi o să-mi am sticla cu cea mai bună şampanie în barul membrilor după prima cursă, e-n ordine?

---

2 Cel mai important centru textil din Marea Britanie.

— Iar pentru nişte sandviciuri în plus, cu somon afumat, aş putea avea informaţiile care n-au văzut niciodată lumina tiparului?

A zîmbit sarcastic şi a spus că nu vedea de ce nu; la timpul potrivit, după prima cursă, şi-a ţinut promisiunea..

— Ţi-o poţi permite, Sid, băiete, a spus el mestecînd dintr-un sandvici cu somon trandafiriu şi lăsîndu-şi mîna protectoare pe sticla cu poleială aurie ce se afla între noi, pe tejgheaua de la bar.

— Mda. Sigur.

— Deci, ce vrei să ştii?

— Ai fost în Newmarket... la grajdurile lui George Caspar... ca să-i faci acest articol? Am arătat spre revista ilustrată, ce stătea împăturită pe lung, lîngă sticlă.

— Mda. Bineînţeles.

— Deci, spune-mi ce n-ai scris.

S-a oprit în mijlocul înghiţiturii.

— În ce domeniu?

— Ce crezi tu în sinea ta despre George, ca persoană?

A vorbit printre dumicaţii de pîine neagră.

— Am spus mai tot aici. A arătat spre revistă. Caspar ştie mai bine decît orice antrenor cînd un cal este pregătit pentru cursă şi în care anume să alerge. Faţă de oameni are tot atîtea sentimente ca o stană de piatră. Ştie numele şi genealogia fiecărui cal din cei peste o sută douăzeci pe care-i are în grajdurile sale şi-i poate recunoaşte pe fiecare în parte pe o ploaie torenţială, ceea ce, practic, este imposibil, dar pe cei patruzeci de flăcăi ce lucrează pentru el îi strigă pe toţi cu numele de Tommy, pentru că nu este

în stare să-i deosebească unul de celălalt.

— Băieţii vin şi pleacă, am spus eu pe un ton neutru.

— La fel şi caii. E chestie de concepţie. El nu dă o ceapă degerată pe oameni.

— Nici pe femei? i-am sugerat.

— Le foloseşte, bietele nenorocite. Pariez că şi atunci cînd face amor mintea lui este la caii ce vor alerga ziua următoare.

— Dar Rosemary... ce gîndeşte?

I-am reumplut paharul şi-am sorbit cîteva înghiţituri dintr-al meu. Bobby şi-a terminat sandviciul dintr-o îmbucătură zdravănă şi şi-a lins firimiturile de pe degete.

— Rosemary? Ea e pe jumătate sărită din balamale.

— Ieri la curse arăta bine, i-am spus. Este şi astăzi aici.

— Mda, ei bine, ea încă face în public pe marea doamnă, dar îţi spun, băiete, eu am fost în casa lor timp de trei zile şi ce se întîmplă acolo trebuie să vezi cu ochii tăi ca să crezi.

— De pildă?

— De pildă, Rosemary ţipă în tot locul că n-au pază suficientă, iar George îi spune să-şi ţină pliscul. Lui Rosemary i-a intrat în cap ideea că la unii din caii lor li s-a dat ceva înainte de cursă şi aş îndrăzni să spun că are dreptate, pentru că un grajd de mărimea şi succesul acestuia nu se poate să nu-şi aibă partea lui de escroci, care să încerce să strice lucrurile. Dar, în orice caz... Şi-a băut paharul pînă la fund şi a făcut un gest larg spre sticlă, ca să i-l umplu din nou... Într-o zi ea m-a prins de haină pe hol... iar holul acela mare cît un hambar... literalmente m-a

prins de haină şi mi-a spus că, ceea ce ar trebui să scriu ar fi că lui Gleaner şi Zigaloo li s-a dat ceva… îţi aminteşti mînjii aceia de viteză, de doi ani, care n-au mai apărut deloc în curse… şi George a ieşit din birou şi i-a spus că este neurastenică, schimbările vîrstei îşi spun cuvîntul şi chiar atunci, în faţa mea, şi-au aruncat unul celuilalt o ploaie de injurii. A respirat adînc şi a mai tras o înghiţitură zdravănă. Nostim e că, într-un fel, aş zice că ţin unul la celălalt. Atît cît poate ţine el la cineva.

Mi-am umezit buzele şi m-am arătat interesat doar în parte, ca şi cum m-ar fi preocupat cu totul altceva.

— Ce-a spus George despre ideile ei în privinţa lui Gleaner şi Zingaloo? l-am întrebat.

— A considerat de la sine înţeles că n-ar trebui s-o iau în serios, dar, în orice caz, a spus că ea făcuse un fix că şi lui Tri-Nitro i se va da ceva înainte de cursă ca să nu alerge la valoarea lui, iar la ea totul lua proporţii neobişnuite. Vîrsta era de vină, a spus Caspar. Femeile întotdeauna devin foarte ciudate la anii ăştia, a conchis el. A zis că deja dublase paza la Tri-Nitro din pricina cicălelilor ei, iar cînd va începe sezonul, ceea ce se întîmplă chiar acum, va avea patrule de noapte cu cîini şi alte lucruri asemănătoare. Mi-a spus că, în orice caz, Rosemary se înşela în privinţa lui Gleaner şi Zingaloo, precum că li s-ar fi dat ceva. Făcuse o obsesie pe această temă, iar el glumea într-o oarecare măsură pe seama ei spre a o opri ca să n-o ia razna de tot. Se pare că amîndoi… caii vreau să spun… s-au dovedit a avea probleme cu inima, ceea ce explică, bineînţeles, rezultatele

mizerabile pe care le-au obţinut cînd s-au maturizat şi au crescut în greutate. Aşa că asta a fost. Atît şi nimic mai mult. Şi-a golit paharul şi l-a umplut din nou. Ei bine, Sid, de fapt *ce vrei* tu să ştii despre George Caspar?

— Hm, am spus. Crezi că există ceva de care să-i fie frică?

— George? a spus el neîncrezător. De ce anume?

— De orice.

— Cînd am fost eu la ei, aş zice că nu se sinchisea de nimic.

— Nu părea speriat?

— Absolut deloc.

— Sau iritat?

A înălţat din umeri.

— Doar în privinţa soţiei.

— Cu cît timp în urmă ai fost acolo?

— O... a reflectat. După Crăciun. Da... A doua săptămînă din ianuarie. Noi trebuie să pregătim revistele alea ilustrate cu multă vreme înainte.

— Atunci nu crezi, am spus părînd uşor dezamăgit, că ar dori pază în plus pentru Tri-Nitro?

— Asta cauţi? Mi-a aruncat un zîmbet pieziş. N-ai nici o șansă, Sid, amice. Încearcă la cineva mai mic. George îşi are afurisita de ogradă păzită cu străşnicie. Vezi, în primul rînd, este una din acele gospodării vechi, împrejmuită cu un zid înalt, ca o fortăreaţă. Apoi, la intrare sînt porţi duble, de zece picioare[3], cu ţepuşe deasupra.

Am dat din cap în semn de aprobare.

---

3 1 picior = 30,479 cm.

— Da... le-am văzut.

— E clar, deci?

A înălţat din umeri ca şi cum asta ar fi aranjat lucrurile.

În toate barurile din Kempton erau televizoare cu circuit închis, ca băutorii pasionaţi să nu piardă nimic din vreo cursă şi la unul din acestea am urmărit, eu şi Bobby Unwin, cea de a doua cursă. Calul care a cîştigat cu şase lungimi a fost unul antrenat de George Caspar şi, în timp ce Bobby privea căzut pe gînduri cele două degete de şampanie rămasă în sticlă, însuşi George a intrat în bar. În urma lui, într-un palton de culoarea cămilei, venea un bărbat masiv, avînd întipărite pe chip şi în mişcări toate însemnele unui proprietar cîştigător, mulţumit din cale afară: Zîmbet de pisică ajunsă la borcanul cu smîntînă, gesturi grandilocvente: „priviţi-mă!"

— Termină sticla, Bobby, i-am spus.

— Tu nu mai vrei?

— Este a ta.

N-a făcut nici o obiecţie. Şi-a turnat un pahar, l-a băut şi a rîgîit mulţumit.

— Ar fi mai bine să plec, a spus el. Trebuie să scriu despre mînjii aceia, dintr-a treia, lua-i-ar naiba. Să nu-i spui redactorului meu c-am urmărit din bar cursa a doua, că mă dă afară. Nici el nu credea ce spunea. Văzuse multe curse din bar. La revedere, Sid. Mulţumesc pentru băutură.

S-a întors înclinînd uşor din cap şi a pornit-o spre uşă sigur pe mişcările lui, fără a da nici un semn că înghiţise o sticlă de şampanie într-o jumătate de oră. Fără îndoială,

asta de abia dacă reprezenta primele cărămizi de la baza temeliei. Capacitatea lui de absorbţie era fenomenală.

Mi-am băgat revista în buzunar şi mi-am croit încet drum în urma lui gîndindu-mă la ceea ce-mi spusese. Cînd am trecut pe lîngă George Caspar i-am zis: „Bine făcut”, o politeţe obişnuită în asemenea ocazii, iar el a dat scurt din cap şi a spus: „Sid”. Schimbul de amabilităţi fiind încheiat, mi-am continuat drumul spre uşă.

— Sid... a strigat el după mine ridicînd vocea.

Am întors capul. Mi-a făcut semn. M-am dus înapoi.

— Ţi-l prezint pe Trevor Deansgate, mi-a spus el.

Am strîns mîna care mi s-a oferit: manşete albe ca zăpada, butoni de aur, piele palidă, catifelată, uşor umedă; unghii bine îngrijite, inel cu sigiliu de aur şi onix pe degetul mic.

— Sînteţi cîştigătorul? l-am întrebat. Felicitări.

— Ştii cine sînt?

— Trevor Deansgate?

— În afară de asta.

Era prima oară cînd îl vedeam de aproape. Deseori la oamenii puternici se observă o anume coborîre a pleoapelor ce trăda un sentiment de superioritate şi el o avea. De asemenea, ochii cenuşii, păr negru, îngrijit, buze strînse provenind din muşchi bine antrenaţi în luarea deciziilor.

— Dă-i drumul, Sid, a spus George văzînd uşoara mea ezitare. Dacă ştii, spune. I-am povestit lui Trevor că tu eşti atoateştiutor.

Am aruncat o privire spre el, dar tot ceea ce se putea

citi pe chipul lui oţelit era un fel de aşteptare uşor zeflemitoare. Ştiam că pentru mulţi oameni noua mea profesie era un fel de joacă. De data aceasta nu părea nici un pericol de a răspunde cu amabilitate încercării la care eram supus.

— Bookmaker[4]? am întrebat tatonînd. Şi am adăugat adresîndu-mă direct lui Trevor Deansgate: Billy Bones?

— Poftim! a zis George încîntat. Ţi-am spus eu.

Trevor Deansgate a luat-o la modul filozofic. Eu n-am mai încercat noi reacţii în continuare, ceea ce ar fi putut să nu mai fie la fel de amical. Numele său la naştere fusese Shummuck. Trevor Shummuck din Manchester, născut într-o mahala, avînd o minte ascuţită-brici şi îşi schimbase numele, accentul şi anturajul în drumul său spre vîrful piramidei sociale. Aşa cum am făcut-o toţi, după cum ar fi spus-o Bobby Unwin. Şi de ce nu?

Ascensiunea lui Trevor Deansgate spre eşalonul din vîrf fusese completată prin cumpărarea vechii firme, care pe atunci mergea prost, „Billy Bones”, acesta fiind, de fapt, un pseudonim pentru fraţii Rubenstein şi unchiul lor, Solly. În ultimii cîţiva ani „Billy Bones” devenise o afacere pe picior mare. Nu puteai să deschizi un ziar de sport sau să mergi la curse fără să nu dai de reclame orbitoare, roz-fluorescente, ca: „Nu ezitaţi, Billy Bones este cel mai bun”, sloganuri care tindeau să ia cu asalt pacea zilelor de duminică. Dacă afacerile erau tot atît de solide precum campania de vînzare, însemna că Trevor Deansgate se descurca excelent.

---

4 Persoană care ţine registrele de rămăşaguri la curse (engl.)

Am discutat civilizat despre cîştigătorul lui pînă s-a făcut vremea să merg afară să privesc mînjii.

— Cum se prezintă Tri-Nitro? l-am întrebat pe George în timp ce ne îndreptam spre uşă.

— Fantastic, a răspuns. În mare formă.

— Nici o problemă?

— Absolut nici una.

Ne-am despărţit în prag, iar eu mi-am petrecut restul după-amiezii ca de obicei, ba urmărind cursele, ba flecărind cu unul şi altul, gîndurile rătăcindu-mi la lucruri nemaipomenite. Pe Rosemary n-am mai văzut-o şi mi-am zis că mă evită, iar după cursa a cincea m-am hotărît să plec.

La ieşire un angajat al hipodromului m-a oprit cu un aer de uşurare, ca şi cum m-ar fi aşteptat de prea multă vreme.

— Am un bilet pentru dumneavoastră, domnule Halley.

— O?! Mulţumesc.

Mi-a înmînat un plic mic, maro. L-am pus în buzunar şi m-am îndreptat spre maşină. Am urcat. L-am scos, l-am deschis şi am citit cele cîteva rînduri:

*Sid,*

*Am fost foarte ocupat toată după-amiaza, dar vreau să te văd. Te rog, ne putem întîlni în sala de ceai, după ultima cursă?*

*Lucas Wainwright*

Blestemînd uşor, m-am întors din parcare în restaurant, unde mîncărurile de prînz lăsaseră loc sandviciurilor şi prăjiturilor. Ultima cursă abia se terminase, obişnuiţii băutori de ceai se scurgeau încet în mici grupuri însetate, dar căpitanul-comandor Lucas Wainwright, care răspundea de serviciul de securitate al Clubului Jocheilor nu se vedea nicăieri.

M-am învîrtit încoace şi-ncolo şi, în cele din urmă, a apărut în mare grabă, neliniştit, încurcat şi cerîndu-şi scuze.

— Vrei nişte ceai?

Abia mai respira.

— Am mai băut.

— N-are importanţă. Ia puţin. Ne putem aşeza aici fără să fim întrerupţi, în bar întotdeauna e prea multă lume.

S-a îndreptat spre o masă şi mi-a făcut semn să iau loc.

— Ascultă, Sid, ce-ai zice dacă ai face ceva pentru noi?

Căpitanul-comandor Wainwright nu-şi pierdea cîtuşi de puţin vremea.

— „Noi” înseamnă serviciul de securitate?

— Da.

— În mod oficial? l-am întrebat surprins.

Oamenii din serviciul de securitate al curselor ştiau în oarecare măsură cu ce mă ocupam în ultimul timp şi nu ridicaseră nici o obiecţie, dar nu-mi făcusem iluzii că erau întru totul de acord.

Într-un anume fel, eu lucram pe teritoriul lor şi-i călcam pe bătături.

Lucas bătea darabana pe faţa de masă.

— Neoficial, mi-a răspuns. Este o afacere a mea, personală.

Dat fiind că Lucas Wainwright era el însuşi şeful serviciului de securitate, cel care se ocupa cu investigaţiile şi ordinea în Clubul Jocheilor, o cerere, chiar neoficială, ce venea din partea lui nu putea fi considerată ca lipsită de temei. Sau cel puţin, pînă nu se dovedea contrariul.

— Ce anume ar fi de făcut? l-am întrebat.

Gîndul la natura serviciului cerut l-a domolit pentru prima oară. Au urmat bîlbîieli, exclamaţii, alte darabane bătute cu degetele pe masă, ca pînă la urmă să se contureze o problemă destul de ingrată.

— Ascultă, Sid, asta este strict confidenţial.

— Da.

— Nu am o aprobare superioară ca să te abordez astfel.

— Ei bine, i-am spus, n-are importanţă, daţi-i drumul.

— N-am nici o autoritate, nu-ţi pot promite nici o plată.

Am oftat.

— Tot ceea ce îţi pot oferi este... ei bine... ajutor, dacă o să ai vreodată nevoie. Şi dacă este în puterea mea să ţi-l dau, bineînţeles.

— Acesta s-ar putea să valoreze mai mult decît plata, i-am răspuns.

A apărut uşurat.

— Bun. Ştii... este o chestiune foarte dificilă, foarte delicată. Încă ezita, dar în cele din urmă, cu un oftat care a ieşit ca un fel de suspin, a spus: Te rog să faci... ă-ă... cercetări discrete... referitoare la... unul din oamenii

noştri.

A urmat o tăcere bruscă. Apoi am spus:

— Adică unul din *oamenii dumneavoastră?* Unul din serviciul de securitate?

— Mă tem că da.

— Cercetări în ce anume privinţă? l-am întrebat.

Arăta nefericit.

— Mită. Corupţie. Lucruri de acest fel.

— Hm, am spus. Am înţeles exact? Credeţi că unul din oamenii dumneavoastră ar putea lua bani de la secături şi doriţi ca să-l descopăr?

— Da, exact, a răspuns.

Am reflectat.

— De ce nu face investigaţiile serviciul dumneavoastră? Puteţi desemna pe unul din oamenii dumneavoastră.

— Oh, da. Şi-a dres vocea. Sînt probleme. Dacă mă înşel, nu-mi pot permite să dau în vileag c-aş avea unele bănuieli. Ar produce mari, foarte mari neplăceri.. Iar, dacă am dreptate, ceea ce mă tem că da, noi... adică Clubul Jocheilor... am dori să nu se facă vîlvă. Un scandal public în care este implicat serviciul de securitate ar fi foarte dăunător pentru curse.

M-am gîndit că poate exagera puţin, dar se pare că n-am avut dreptate.

— Bărbatul respectiv, a spus el posomorît, este Eddy Keith.

A urmat o nouă tăcere prelungită.

În ierarhia actuală a serviciului de securitate, în vîrf se afla Lucas Wainwright, urmînd imediat după el doi adjuncţi

cu ranguri egale. Ambii erau poliţişti de grade superioare, ieşiţi la pensie. Unul dintre ei era fostul inspector-şef Eddison Keith.

Îi aveam imaginea clară în minte pentru că vorbisem deseori cu el. Un bărbat solid, jovial, cu o mînă ce cădea ca un baros, dacă te bătea pe umăr. O voce puternică, cu un accent de Suffolk, destul de pronunţat. O mustaţă impozantă, de culoarea spicului de grîu, păr ciufulit, castaniu deschis, prin care se zărea strălucind pielea rozacee a capului şi pleoape cărnoase, care totdeauna păreau a clipi a bună dispoziţie, dar care deseori lipsea.

Uneori observasem un licăr tot atît de glacial şi neiertător ca o crevasă. Foarte asemănător cu soarele pe gheaţă: frumos, dar plin de capcane. Omul care pune cătuşele la mîini cu zîmbetul pe buze; acesta era Eddy Keith.

Dar escroc…? Niciodată nu m-aş fi gîndit la aşa ceva.

— Ce indicii aveţi? am întrebat în cele din urmă.

Lucas Wainwright şi-a muşcat buza de jos, apoi a spus:

— Patru din cercetările lui din ultimul an s-au soldat cu rezultate incorecte.

Am clipit.

— Asta nu-i foarte conclusiv.

— Nu. Categoric nu. Dacă aş fi sigur nu m-aş afla acum aici discutînd cu dumneata.

— Toate au fost referitoare la constituirea de asociaţii. Cercetări asupra oamenilor care voiau să cumpere laolaltă un cal. El trebuie să se asigure că nu era nici unul printre ei care încerca să se strecoare în lumea curselor prin uşa

din dos. Eddy a făcut rapoarte favorabile pentru patru asociaţii în care figurează una sau mai multe persoane ce nu pot fi admise prin uşa din faţă.

— De unde ştiţi? l-am întrebat. Cum aţi aflat?

A făcut o grimasă.

— Săptămîna trecută am interogat pe cineva căruia i se aducea o acuzaţie de doping. Respectivul tuna şi fulgera împotriva unor tipi care, după cum spunea el, îl trăseseră pe sfoară şi mi-a rîs în nas pentru că toţi aceia posedau cai sub nume false. Mi-a spus numele și am verificat, iar cele patru asociaţii din care făceau parte fuseseră toate avizate de Eddy.

— Sper, am spus eu tărăgănat, că nu sînt asociaţiile conduse de lordul Friarly.

Părea abătut.

— Ba da, mi-e teamă că da. Lordul Friarly mi-a spus în după-amiaza asta, ceva mai devreme, că te-a rugat să verifici. Mi-a comunicat din politeţe. Asta n-a făcut decît să-mi reîntărească hotărîrea pe care deja o luasem ca să te rog eu însumi. Dar vreau s-o faci cu discreţie.

— La fel a cerut-o şi dumnealui, i-am spus ca să-l liniştesc. Aţi putea să-mi daţi rapoartele lui Eddy? Sau copiile lor? Precum şi numele adevărate şi false ale persoanelor indezirabile?

A încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— O să am grijă să-ţi parvină. S-a uitat la ceas şi s-a ridicat, sprinteneala revenindu-i în gesturi ca o haină cu care era obişnuit. Nu e nevoie să ţi-o mai spun... Dar fă-o cu grijă.

Am pornit-o alături de el, într-un ritm alert spre uşă, unde m-a părăsit grăbind şi mai mult pasul şi abia dacă a făcut un gest vag cu mîna în semn de rămas bun. A intrat în camera de cîntărire, iar eu m-am îndreptat din nou spre maşină reflectînd la faptul că, dacă mi se vor aduna cazurile de rezolvat în acest ritm, va trebui să apelez la ajutoare.

## III

Am telefonat la liceul North London şi am cerut să vorbesc cu Chico Barnes.

— Este la clasa de judo, mi-a răspuns o voce autoritară.

— Lecţia lui se termină cam la ora asta, de obicei.

— Aşteptaţi o clipă.

Am aşteptat continuînd să şofez spre Londra, cu mîna dreaptă pe volan şi cu stînga pe receptor, iar stropii de ploaie cădeau pe parbriz. Maşina fusese adaptată ca s-o pot conduce cu o singură mînă, adăugîndu-i-se un buton pe volan: un sistem foarte simplu, foarte eficace, iar poliţia nu ridicase nici o obiecţie.

— Alo?

A răsunat în aparat vocea lui Chico, veselă, cu felul lui de a lua totul în zeflemea, ce răzbătea pînă şi dintr-un singur cuvînt.

— Vrei o slujbă? l-am întrebat.

— Mda. Zîmbetul lui larg s-a simţit clar de-a lungul firului. A fost linişte prea din cale afară în această ultimă

săptămînă.

— Poţi să vii la mine acasă? Ne întîlnim acolo.

— Am o oră suplimentară. Mi-au băgat-o pe gît. Este o clasă de seral, cu doamne robuste, a celuilalt tip care e bolnav. El n-are nici o vină. De unde telefonezi?

— Din maşină. Am plecat din Kepton spre Londra. Mă opresc puţin în Roehampton, la centrul de ortopedie, pentru că îmi este în drum, dar aş putea să fiu în faţa şcolii tale... să zicem... peste o oră şi jumătate. Te iau cu maşina. E-n ordine?

— Bineînţeles, a spus el. Pentru ce te duci la centrul de ortopedie?

— Să-l văd pe Alen Stephenson.

— Pesemne c-a plecat acasă.

— Mi-a spus c-o să fie acolo, pentru că are de lucru pînă tîrziu.

— Te doare iar mîna?

— Nu... E o chestie de şuruburi, lucruri de felul ăsta.

— Mda, a spus el. O.K. La revedere.

Am pus receptorul jos cu un sentiment de mulţumire, pe care aproape întotdeauna mi-l crea Chico. Nu era absolut nici o îndoială că-l găseam pe Chico minunat ca partener de muncă: amuzant, inventiv, perseverent şi nebănuit de puternic. Mulţi escroci descopereau prea tîrziu că tînărul şi firavul Chico, cu zîmbetul său copilăros, poate să arunce în aer cu cea mai mare uşurinţă un bărbat de două sute optzeci de livre.

Cînd l-am cunoscut, lucra, ca şi mine, la agenţia de

detectivi Radnor, unde am învăţat noua mea meserie. La un moment dat avusesem şansa ca să devin asociat şi în cele din urmă proprietarul acelei agenţii, dar, deşi eu şi Radnor ajunsesem la o înţelegere şi chiar schimbasem numele agenţiei în Radnor-Halley, viaţa a produs răsturnări catastrofale şi lucrurile au luat-o cu totul în altă direcţie. Numai cu o zi înainte ca hîrtiile să fie semnate, cînd partea financiară fusese perfectată, iar şampania aştepta doar să fie frapată, Radnor s-a aşezat în fotoliul său de casă ca să tragă un puişor de somn şi nu s-a mai sculat niciodată.

Imediat, ţîşnind ca din praştie, s-a întors din Canada un nepot suspect, care a fluturat un testament în favoarea sa şi şi-a cerut drepturile. El a spus din capul locului că nu voia să vîndă partea sa de moştenire unui fost jocheu ciung şi mai ales la preţul convenit. El însuşi avea să preia toată afacerea şi să-i insufle o viaţă nouă. Vor părăsi corpul de clădiri vechi şi frumoase, dar distruse de bombă, din Cromwell Road şi se vor muta în birouri noi, moderne, iar cei cărora nu le plăcea transferul erau liberi să-şi ia tălpăşiţa.

Mai toţi din vechiul grup rămăseseră sub noua conducere, dar Chico se certase amarnic cu nepotul şi optase pentru ajutorul de şomaj. Apoi, fără prea multă greutate, găsise o slujbă de cîteva ore pe săptămînă ca profesor de judo şi prima dată cînd îl rugasem să mă ajute mi se alăturase bucuros. De atunci eu însumi devenisem detectivul la care se apela cel mai mult şi cu regularitate în lumea curselor, iar, dacă asta nu-i convenea nepotului

lui Radnor (şi se ştia că era furios) îl privea.

Chico a ţîşnit prin uşa turnantă, cu geamuri a şcolii, lumina creînd un fel de halou în jurul părului său cîrlionţat. Orice asemănare cu un sfînt se oprea exact aici, de vreme ce persoana ascunsă sub bucle nu arăta nici ca după o suferinţă îndelungată, nu era nici cu teama lui Dumnezeu şi nici neprihănită.

A urcat ca o felină în maşină, mi-a zîmbit larg şi mi-a spus:

— La colţ este o cîrciumă cu o puicuţă cu sîni trăznet.

Resemnat, m-am oprit în parcajul de la restaurant şi l-am urmat în bar. Fata care servea băuturile era, aşa cum zisese el, bine înzestrată şi pe deasupra l-a întîmpinat pe Chico cu efuziune. Le-am ascultat glumele deşucheate şi am plătit băutura.

Ne-am aşezat pe o bancă, lîngă perete, iar Chico şi-a adus berea la gură cu setea pe care ţi-o dă prea mult exerciţiu fizic.

— Ah, a spus el punînd pentru moment halba jos. Acum e mai bine. Mi-a privit paharul. Ce-ai acolo, suc de portocale fără nici o tărie?

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Toată ziua am ţinut-o aşa.

— Nu ştiu cum poţi să suporţi viaţa asta de lux şi huzur.

— Uşor.

— Mda. Şi-a terminat halba, s-a întors la bar ca s-o umple din nou şi să fie iar în preajma fetei, dar, în cele din urmă, a revenit la bancă.

— Deci, unde trebuie să mă duc, Sid? Şi ce am de

făcut?

— La Newmarket. Să tîndăleşti puţin prin cîrciumi.

— Nu poate fi rău.

— Îl cauţi pe un capelmaistru pe care-l cheamă Paddy Young. Este ajutorul lui George Caspar. Află unde bea şi intră în vorbă cu el.

— Perfect.

— Trebuie să descoperim unde se găsesc acum trei cai, care au fost în grajdul lui.

— Să descoperim?

— El n-ar avea nici un motiv să nu-ţi spună sau, cel puţin, aşa cred.

Chico a făcut ochii mari.

— De ce nu-l întrebi direct pe George Caspar? Ar fi mai nimerit, nu?

— În momentul de faţă nu vreau ca George Caspar să afle că ne interesăm de caii lui.

— Nu-i place, nu?

— De fapt, nu ştiu. Am oftat. În orice caz, cei trei cai sînt Bethesda, Gleaner şi Zingaloo.

— O.K. Am să mă duc acolo mîine. Nu cred că va fi prea dificil. Vrei să te sun?

— Cît de repede posibil.

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Ce-a zis ortopedul?

— Bună, Sid. Sînt încîntat că te văd.

A scos o exclamaţie de resemnare.

— Fie că te-ntreabă omul pe tine, fie un zid de cărămidă, e totuna.

— A spus că nava nu ia apă şi că voiajul poate continua.
— Asta-i mai bine decît nimic.
— Cum zici tu.

*
*   *

Am plecat spre Aynsford sîmbătă după-amiaza, aşa cum Charles fusese sigur c-am s-o fac şi simţeam cum îmi creşte neliniştea o dată cu fiecare milă parcursă. Ca să-mi distrag atenţia, m-am concentrat asupra veştilor din Newmarket, pe care Chico mi le dăduse la telefon în timpul prînzului.

— L-am găsit, îmi spuse el. Este însurat şi sub papucul nevestei, aşa că vinerea trebuie să se prezinte acasă cu banii cîştigaţi, dar el a şters-o frumuşel chiar adineaori ca să-i tragă o duşcă. Cîrciuma e chiar lîngă grajd, foarte la îndemînă. În orice caz... dacă poţi să înţelegi ce spune, pentru că e atît de irlandez că ai impresia că vorbeşte o altă limbă, se pare că toţi trei caii au mers la herghelii pentru prăsilă.

— Ai aflat unde?

— Bineînţeles. Bethesda s-a dus în grajdul lui Garvey din Gloucestershire, iar ceilalţi doi într-un loc nu departe de Newmarket, pe care Paddy Young l-a numit Traces sau, cel puţin, aşa cred că a spus, deşi, după cum ţi-am povestit, el stîlceşte cuvintele într-un chip oribil.

— Thrace, am spus. Henry Thrace.

— Da? Pesemne că tu poţi să mai pricepi ceva din cele

cîteva lucruri pe care le-a mai spus şi anume că Gleaner are trită şi Zingaloo un virus, iar Bruttersmit s-a pronunţat pe loc că s-a isprăvit.

— Ce are Gleaner?

— Trită.

Am încercat să pronunţ în minte cu accent irlandez „Gleaner are trită” şi a ieşit „Gleaner are artrită”, ceea ce părea mult mai plauzibil. I-am spus lui Chico în continuare:

— …şi Brothersmith s-a pronunţat pe loc că s-a sfîrşit cu ei…

— Da, a spus el, i-ai dat de cap.

— De unde suni?

— De la o cabină din stradă.

— Ţi-a mai rămas ceva timp ca să mai tragi un pic la măseluţă. Încearcă să afli dacă acest Brothersmith este veterinarul lui George Caspar şi, în caz că este, caută-l în carte şi să-mi aduci adresa şi numărul de telefon.

— E-n ordine. Mai ai altceva?

— Nu. A urmat o pauză. Chico, cum ţi s-a părut, crezi că Peddy Young găseşte ciudat modul execrabil în care au evoluat aceşti trei cai?

— N-aş putea zice că da. Nu părea să-şi facă multe griji în vreun anume fel. L-am întrebat, ca din întîmplare, unde au ajuns, iar el mi-a răspuns, povestind în bună măsură restul. La modul filozofic, aş putea zice.

— Atunci e-n ordine, i-am spus. Mulţumesc.

Am închis, dar el a sunat din nou o oră mai tîrziu ca să-mi spună că, într-adevăr, Brothersmith era veterinarul lui George Caspar şi mi-a dat adresa lui.

— Atunci, dacă asta-i tot, Sid, am un tren care pleacă peste o jumătate de oră. O păpuşică drăguţă mă aşteaptă lîngă Wembley şi-ar însemna să-i stric seara de sîmbătă dacă nu mă întorc.

Cu cît mă gîndeam mai mult la cele relatate de Chico şi la comentariile lui Bobby Unwin, cu atît credeam mai puţin în suspiciunile lui Rosemary; dar îi promisesem că am să încerc, aşa că mă voi mai strădui încă o scurtă bucată de vreme. În orice caz, atît cît îmi va lua ca să verific în privinţa lui Bethesda, Zingaloo şi Gleaner şi ca să vorbesc cu veterinarul Brothersmith.

*

*   *

Aynsford-ul arăta ca o urbe paşnică şi cuminte, dar liniştea presărată cu narcise nu se aplica decît exteriorului. Am oprit încet maşina în faţa casei şi am rămas acolo dorind să nu trebuiască să intru înăuntru.

Charles, de parcă ar fi simţit că, pînă în momentul de faţă aş fi putut face cale întoarsă, a ieşit din casă şi a traversat cu paşi mari aleea prunduită. Mă pîndea, mi-am zis. Mă aştepta. Voia ca să vin.

— Sid, a spus el deschizîndu-mi portiera şi aruncîndu-mi un zîmbet. Ştiam că ai să vii.

— Ai sperat, i-am răspuns.

Am coborît din maşină.

— E-n ordine. Zîmbetul i-a rămas în ochi. Am sperat. Dar eu te cunosc.

Mi-am îndreptat privirea spre faţada casei şi-am văzut doar ferestrele oarbe, care reflectau cerul cenuşiu.

— Ea este aici? l-am întrebat.

A încuviinţat dînd din cap. M-am întors şi am ocolit maşina ca să-mi iau servieta din portbagaj.

— Haide, atunci, i-am spus. Să terminăm şi cu chestia asta.

— Ea e sus, a spus el păşind alături de mine. Are nevoie de înţelegerea ta.

I-am aruncat o privire rapidă şi am mormăit un „mda”. Ne-am terminat scurta călătorie în tăcere şi am intrat în casă.

Jenny aştepta în hol. Nu m-am putut obişnui niciodată cu strîngerea de inimă pe care o simţeam ori de cîte ori o vedeam în rarele ocazii în care ne întîlneam după ce ea m-a părăsit. Pentru mine ea rămăsese aceeaşi fată pe care o iubisem la început, nu o frumuseţe clasică, dar foarte drăguţă, cu păr castaniu, ondulat, o siluetă plăcută şi un fel de a-şi ţine capul înălţat ca o pasăre în alertă. Vechiul zîmbet uşor schiţat şi căldura din ochi erau duse, dar eu încă le aşteptam cu o nostalgie deznădăjduită.

— Deci, ai venit, a spus ea. Eram convinsă că n-ai s-o faci.

Mi-am pus servieta jos şi am tras adînc aer în piept, ca de obicei.

— Charles a dorit să vin, i-am răspuns.

Din cîţiva paşi am fost lîngă ea şi, ca întotdeauna, ne-am sărutat scurt pe obraji. Ne menţinusem obiceiul, ca o dovadă netă a unui divorţ civilizat, dar în sinea mea

adeseori gîndeam că semăna mai mult ca un salut ritual dinaintea unui duel.

Charles şi-a clătinat capul neliniştit văzînd lipsa reală de afecţiune şi s-a îndreptat spre salon. În trecut încercase să ne convingă să rămînem împreună, dar liantul pentru orice mariaj trebuie să vină din interior, iar al nostru se făcuse pulbere.

Jenny mi-a spus:

— Sid, nu vreau să-mi ţii nici o predică despre această afacere îngrozitoare.

— Nu.

— Nici tu însuţi nu eşti perfect, deşi ţie îţi place să crezi că da.

— Pentru Dumnezeu, Jenny, încetează! i-am spus.

A plecat brusc în salon şi eu am urmat-o cu paşi tărăgănaţi. O să se folosească de mine, mi-am zis, apoi îmi va da cu piciorul şi eu am să-i permit din cauza lui Charles. Eram surprins că nu simţeam nici o dorinţă irezistibilă ca s-o consolez. Se pare că iritarea încă precumpănea mult asupra compasiunii.

Ea şi Charles nu erau singuri în salon. Cînd am intrat şi eu, lîngă ea se afla un tip înalt şi blond pe care-l mai întîlnisem altădată; alături de Charles stătea un străin, un bărbat între două vîrste, scund şi îndesat, ai cărui ochi austeri erau plasaţi deconcertant pe un chip rumen, de la ţară.

Charles a spus pe un ton ultracivilizat:

— Sid, pe Toby îl cunoşti, nu?

Am înclinat din cap şi ne-am aruncat unul celuilalt un

vag zîmbet de recunoaştere, de care ne-am fi putut lipsi bucuroşi amîndoi.

— Şi acesta, Sid, este avocatul meu Oliver Quayle. A renunţat la partida sa de golf ca să vină aici. Foarte drăguţ din partea lui.

— Deci dumneata eşti Sid Halley, a spus bărbatul între două vîrste strîngîndu-mi mîna.

Nu era nimic special în vocea lui, dar privirea i-a alunecat într-o parte încercînd să-mi vadă mîna ascunsă pe jumătate, la care nu s-ar fi uitat dacă n-ar fi ştiut nimic despre ea. Acest lucru mi se întîmpla adeseori. Şi-a ridicat iar privirea spre faţa mea şi a văzut că ştiam ce făcuse, a urmat o mişcare abia perceptibilă a pleoapelor, dar nici o altă remarcă. Judecata, de ambele părţi, se amînă pentru mai tîrziu, mi-am spus.

La gura lui Charles a apărut un rictus şi el a spus blînd:

— Te-am prevenit. Oliver. Nu trebuie să îţi mişti ochii, dacă nu vrei să-ţi citească gîndurile.

— Tu nu ţi-i mişti, i-am răspuns.

— Lecţia asta am învăţat-o cu ani în urmă.

A făcut un gest curtenitor cu mîna invitîndu-ne să luăm loc şi toţi cinci ne-am cufundat în brocartul galben pal şi confortabil al fotoliilor.

— I-am spus lui Oliver, a continuat Charles, că dacă poate cineva să-l găsească pe acest Nicholas Ashe, acea persoană tu eşti.

— E foarte folositor, a vorbit tărăgănat Toby, să ai în familie un instalator cînd îţi plesnesc ţevile.

O fracţiune de secundă m-am simţit ofensat. I-am

aruncat o privire plină de îndoială, care, de fapt, îmi lipsea şi am întrebat, fără să mă adresez cuiva anume, dacă poliţia n-ar fi făcut acest lucru mai rapid.

— Nenorocirea este, a spus Quayle, că, din punct de vedere tehnic, singură Jenny se face vinovată de a fi obţinut bani prin înşelăciune. Poliţia a stat de vorbă cu ea şi respectivul a fost foarte înţelegător, dar... Şi-a înălţat încet umerii solizi într-un chip care îmbina cu pricepere compasiunea şi resemnarea... s-ar putea ca ei să se hotărască să rezolve cazul pornind de la ce au.

— Dar eu îţi spun, a protestat Toby, că ideea a fost a lui Ashe pentru absolut totul.

— Poţi să dovedeşti? a întrebat Quayle.

— Jenny aşa zice, a răspuns Toby, de parcă asta ar fi constituit o dovadă suficientă.

Quayle a clătinat din cap.

— Aşa cum ţi-am explicat, Charles, din toate documentele pe care le-a semnat Jenny, rezultă că ea ştia că este vorba despre o fraudă. Iar ignoranţa, chiar dacă este autentică, întotdeauna a fost o apărare slabă, dacă nu chiar ineficace.

L-am întrebat:

— De vreme ce nu există nici o probă împotriva lui, ce-o să faceţi, chiar dacă-l găsesc?

Quayle m-a privit atent.

— Sper că, dacă dai de el, ai să afli şi probe.

Jenny a sărit în picioare şi a spus cu voce ascuţită, şi cu o oarecare nelinişte poate, dar sigur cu mînie:

— Toate astea sînt prostii, Sid. De ce nu recunoşti

cinstit că problema te depăşeşte?

— Nu ştiu deocamdată.

— E patetic, a spus ea adresîndu-i-se lui Quayle, cum se străduie din răsputeri să dovedească tuturor că e deştept, acum că a ajuns un infirm.

Sarcasmul usturător din vocea ei i-a şocat pe Quayle, şi Charles, punîndu-i vizibil într-o situaţie penibilă şi m-am gîndit cu mîhnire că eu eram cel care-i trezeam această nevoie imperioasă de a jigni. Nici nu mă sinchiseam de ceea ce spusese, dar mă întrista amarnic faptul că, din pricina mea, nu i se dezvăluia lui Quayle aşa cum era ea, într-adevăr; o fire, totuşi, veselă, dacă nu m-aş fi aflat eu de faţă.

— Dacă o să-l găsesc pe Nicholas Ashe, am spus posomorît, o să i-l dau lui Jenny. Bietul de el!

Nici unul dintre bărbaţi n-a gustat gluma. Quayle părea deziluzionat, Toby arăta clar că mă dispreţuieşte, iar Charles şi-a clătinat trist capul. Singură Jenny, dincolo de mînia ei, părea că se bucură în taină. În ultimul timp, rareori reuşea să mă întărîte ca să răspund insultelor ei; or, de data asta, mă lăsasem antrenat, atrăgîndu-mi dezaprobarea generală, iar pentru ea însemnase o victorie. Nu era de vină decît propria mea tîmpenie. Singurul mod prin care puteam s-o fac să nu vadă că săgeţile îşi atinseseră ţinta era să zîmbesc… or problema de care mă ocupam numai nostimă nu era.

Am spus mai moderat:

— S-ar putea să existe unele căi… dacă-l găsesc. În orice caz, am să fac tot ce-mi stă în putinţă. Dacă este ceva

care depinde de mine… n-am să mă dau în lături.

Jenny părea tot furioasă şi nimeni altcineva n-a mai spus nimic. Am oftat în sinea mea.

— Cum arată? am întrebat.

După o pauză, Charles a spus:

— Nu l-am văzut decît o singură dată, pentru aproximativ treizeci de minute, acum patru luni. Mi-am făcut o impresie generală, dar asta-i tot. Tînăr, chipeş, păr negru, proaspăt ras. Puţin cam prea îndatoritor în comportarea sa faţă de mine. Oricum, nu l-aş fi întîmpinat ca pe un tînăr ofiţer la bordul navei mele.

Jenny şi-a muşcat buzele, îndepărtîndu-şi privirile de la el, dar n-a putut protesta împotriva acestei caracterizări. Am simţit un prim şi vag imbold de compătimire pentru ea şi am încercat să-l înăbuş; asta m-ar fi făcut mai vulnerabil, lucru de care mă puteam lipsi.

L-am întrebat pe Toby:

— Tu l-ai întîlnit?

— Nu, a răspuns el arogant. Categoric nu.

— Toby a fost plecat în Australia, mi-a explicat Charles.

Toţi aşteptau. Ea n-avea cum să se eschiveze. Am întrebat-o direct, pe un ton neutru:

— Jenny?

— Avea *haz,* a răspuns ea cu o voce iritată. Dumnezeule, ce haz! Şi, după tine… S-a oprit. Şi-a fluturat mîna spre mine cu amărăciune în ochi. Era plin de viaţă şi tot timpul glumea. Mă făcea să rîd. Era fantastic. Însenina totul. Era cum… era cum…

A şovăit şi s-a oprit, iar eu am ştiut că voia să spună:

cum eram noi cînd ne-am cunoscut. Jenny, am gîndit cu disperare, n-o spune, te rog, nu!

Pesemne că era prea mult chiar şi pentru ea. Cum pot oamenii, m-am întrebat inutil pentru a o mia oară, cum pot oamenii care s-au iubit atît de mult să ajungă la o asemenea deşertăciune? Şi, totuşi, schimbarea din noi era ireversibilă şi nici unul n-aveam nici măcar să încercăm o cale de întoarcere. Era imposibil. Focul se stinsese. Numai cîţiva tăciuni ascunşi în cenuşă frigeau neaşteptat de tare, dacă din imprudenţă îi atingeai.

Am înghiţit în sec.

— Ce înălţime are? am întrebat-o.

— Mai înalt decît tine.

— Cîţi ani?

— Douăzeci şi nouă.

Aceeaşi vîrstă ca Jenny. Cu doi ani mai tînăr decît mine. Dacă el îi spusese adevărul. Un escroc poate minţi despre absolut totul, din prudenţă.

— Unde a stat cînd... ă-ă... a făcut toate astea?

Jenny părea a nu-mi fi de folos şi a răspuns Charles.

— El i-a spus lui Jenny că locuia la o mătuşă, dar, după ce a dat bir cu fugiţii, eu şi Oliver am verificat. Din nefericire, mătuşa s-a dovedit a fi o proprietăreasă care închiria camere studenţilor în partea de nord a Oxfordului. În orice caz... Şi-a dres vocea... În orice caz, se pare că destul de curînd a plecat de acolo şi s-a mutat în apartamentul în care stătea Jenny împreună cu o altă fată.

— A locuit în apartamentul tău? am întrebat-o pe Jenny.

— Şi ce e cu asta? Era sfidătoare. Şi ce altceva...

— Deci, cînd a plecat, n-a rămas nimic de la el?
— Nu.
— Absolut nimic?
— Nu.
— Vrei ca să-l găsesc? am întrebat-o.
Pentru Charles, Quayle şi Toby răspunsul la această întrebare era în chip automat „da” dar Jenny n-a scos o vorbă, iar roşeaţa care-i apăruse pe gît s-a stins repede şi în obraji, unde au rămas două pete ca focul.
— Ţi-a făcut un mare rău, i-am spus.
A răspuns încăpăţînată:
— Oliver zice că n-o să ajung la închisoare.
— Jenny! Eram exasperat. O pedeapsă pentru fraudă te va urmări toată viaţa în cele mai oribile chipuri. Îmi dau seama că l-ai plăcut. Poate chiar l-ai iubit. Dar el nu este doar un băiat obraznic care te-a ciupit de fund ca să facă haz. El a aranjat cu sînge rece ca să fii pedepsită în locul lui. Acesta este delictul pentru care îl voi prinde, dacă am să pot, chiar dacă tu nu vrei s-o fac.
Charles a protestat vehement:
— Sid, asta e ridicol! Bineînţeles că vrea să-l vadă pedepsit. Ea a fost de acord ca tu să încerci să dai de el. Ea vrea ca tu să te ocupi de asta, bineînţeles că vrea.
Am oftat şi am ridicat din umeri.
— A fost de acord ca să-ţi facă ţie plăcere. Şi pentru că a crezut că n-am să izbutesc; şi e foarte probabil să aibă dreptate. Pînă chiar şi numai discuţia despre eventualitatea reuşitei mele o pune pe Jenny pe jar şi o scoate din sărite... În orice caz, rămîne un mister de ce

femeile se îndrăgostesc de derbedei care le ruinează vieţile.

Jenny s-a ridicat în picioare, mi-a aruncat o privire lungă şi goală şi a ieşit din cameră. Toby a făcut un pas după ea, s-a sculat şi Charles, dar eu am spus cu o oarecare forţă:

— Domnule Quayle, vreţi, vă rog, să vă duceţi la ea şi să-i explicaţi ce consecinţe va avea de suportat dacă este găsită vinovată? Spuneţi-i-o brutal, faceţi-o să înţeleagă, să fie ca un şoc.

El deja luase hotărîrea şi o pornise după ea înainte ca eu să-mi termin fraza.

— Ai fost cam dur, a spus Charles. Noi am încercat s-o cruţăm.

— De la Halley nu te poţi aştepta să-i arate o oarecare compasiune, a spus Toby iritat.

L-am măsurat cu privirea. Nu era cel mai strălucit dintre bărbaţi, ci doar companionul care nu cerea nimic, ales de Jenny ca o mare calmă după un uragan. În urmă cu cîteva luni, ea avusese de gînd să se căsătorească cu el, dar, după episodul Ashe, cred că era îndoielnic că o va mai face. Toby mi-a aruncat obişnuita sa privire arogantă şi a hotărît că Jenny avea imediat nevoie de el.

Charles l-a urmărit plecînd şi a spus pe un ton obosit şi disperat:

— Pur şi simplu n-o înţeleg. Iar ţie ţi-au trebuit doar zece minute ca să-ţi dai seama… de ceea ce eu n-aş fi bănuit absolut deloc. M-a privit posomorît. Atunci n-a avut nici un rost ca să încerc s-o liniştesc, nu?

— O, Charles, ce încurcătură îngrozitoare!... Nu s-ar fi întîmplat nici o nenorocire. Atîta doar că i-ai oferit un mod de a-l scuza pe el... pe Ashe... şi de a amîna timpul cînd va fi nevoită să recunoască în sinea ei că a făcut o cumplită... şi ruşinoasă... greşeală.

Cutele de pe faţă i s-au adîncit din pricina tristeţii. A spus posomorît:

— Este mai rău. Mai rău decît am crezut.

— Mai trist, am spus eu. Nu mai rău.

— Crezi c-ai să-l poţi găsi? m-a întrebat el. De la ce naiba ai să porneşti?

## IV

Dimineaţa am plecat fără s-o mai văd pe Jenny, dat fiind că ea demarase în mare viteză cu Toby în seara precedentă spre Oxford, lăsîndu-ne pe mine şi pe Charles să cinăm singuri, ceea ce fusese o uşurare pentru amîndoi; se întorseseră tîrziu şi nu şi-au făcut apariţia la micul dejun pînă la plecarea mea.

M-am dus la apartamentul lui Jenny din Oxford, urmînd instrucţiunile lui Charles şi am sunat la uşă. Broasca, mi-am zis în sinea mea, uitîndu-mă la ea, n-avea să-mi dea probleme, dacă nu era nimeni acasă, dar, de fapt, după ce am sunat a doua oară, uşa s-a întredeschis puţin, atît cît i-a permis lanţul de siguranţă.

— Louise McInnes? am spus zărind un ochi, cîteva şuviţe de păr blond răvăşite, un picior gol şi o fîşie dintr-un

halat de casă bleumarin.

— Da.

— Te deranjează dacă am sta de vorbă? Sînt soţul... ă-ă... fostul soţ al lui Jenny. Tatăl ei m-a rugat să văd dacă o pot ajuta.

— Eşti Sid? a întrebat ea surprinsă. Sid Halley?

— Da.

Uşa s-a închis şi a rămas aşa o bună bucată de vreme. În cele din urmă, s-a deschis din nou, de data aceasta larg, şi am văzut fata în întregime. Acum era îmbrăcată în blugi, o cămaşă în carouri, un pulover albastru, lălîu şi papuci. Părul îi era pieptănat şi avea buzele date cu un ruj pal, discret.

— Intră.

Am intrat şi am închis uşa în urma mea. Apartamentul lui Jenny, aşa cum mă aşteptam, nu era din prefabricate. Se găsea într-o casă mare, victoriană, pe o stradă laterală, elegantă, cu o alee semicirculară şi un loc de parcare în spate. Jenny deţinea parterul spaţios, avînd intrare separată, adăugată ulterior. Charles îmi povestise că ea-l cumpărase cu banii primiţi după divorţ. Era plăcut să văd că banii mei fuseseră, totuşi, bine cheltuiţi.

Fata a aprins luminile şi m-a condus într-un salon mare, cu arcadă şi cu draperiile încă acoperind geamul, harababura zilei precedente revărsîndu-se pe mese şi scaune: ziare, o haină, nişte ghete aruncate din grabă din picioare, ceşti de cafea, o linguriţă şi o cutie goală de iaurt, într-o fructieră, nişte narcise ce începuseră să se ofilească, o maşină de scris cu capacul scos, cîteva pagini

mototolite, aruncate alături de coş.

Louise McInnes a tras draperiile lăsînd dimineaţa cenuşie să estompeze lumina electrică.

— Încă nu mă dădusem jos din pat, a spus ea fără să fie necesar.

— Îmi cer scuze.

Dezordinea aparţinea fetei. Jenny a fost întotdeauna ordonată, punea totul la punct înainte de culcare. Dar camera în sine o reprezenta pe Jenny. Una sau două mobile erau de la Aynsford şi-ţi sărea în ochi similitudinea cu salonul din propria noastră casă. Iubirea se poate schimba, dar gusturile rămîn. M-am simţit ca un străin, dar şi ca acasă.

— Vrei puţină cafea? m-a întrebat.

— Numai dacă...

— Bineînţeles, o să iau şi eu una.

— Te pot ajuta?

— Dacă-ţi face plăcere.

Am urmat-o în hol şi în bucătăria ce părea aproape goală. N-avea nimic sfidător în felul ei de a se purta, dar, în orice caz, era o anume răceală. De fapt, nu mă surprindea. Jenny obişnuia să spună ce gîndeşte despre mine și prea multe de bine nu erau.

— Vrei şi pîine prăjită?

Ea avea mîinile ocupate cu o pungă cu pîine albă, tăiată felii şi un borcan cu nes.

— Da, aş dori.

— Atunci pune cîteva bucăţi în aparatul de prăjit de acolo.

Am făcut ceea ce mi se spusese, în timp ce ea a umplut un ibric electric cu apă şi a cotrobăit într-un bufet după unt şi gem de portocale. A scos o jumătate de pachet de unt, rămas încă în hîrtia în care fusese ambalat şi cu mijlocul scobit la întîmplare. Jenny întotdeauna punea untul în untieră. Mă întrebam dacă proceda la fel şi acum, cînd era singură.

— Vrei lapte şi zahăr?

— Fără zahăr.

Cînd feliile de pîine au fost gata, ea a pus unt şi gem pe ele şi le-a aşezat pe două farfurii. A turnat apă fierbinte peste nesul din ceşti şi apoi lapte, direct din sticlă.

— Tu aduci nesul, a spus ea, şi eu am să vin cu pîinea. A luat farfuriile şi cu coada ochiului m-a văzut cum am pus una din ceşti în căuşul mîinii stingi. Fii atent, a exclamat ea imediat, frige.

Am ţinut ceaşca strîns cu degetele care nu simţeau nimic.

— Unul din avantaje, i-am explicat eu şi am ridicat şi cealaltă ceaşcă, prinzînd-o de toartă cu mai multă grijă.

M-a privit, dar n-a spus nimic. S-a întors uşor şi s-a îndreptat spre salon.

— Uitasem, a spus ea în timp ce aşezam cănile pe locul ce-l eliberase pentru ele de pe masa joasă, din faţa canapelei.

— Protezele dentare sînt mai obişnuite, am spus politicos.

Aproape că a izbucnit în rîs şi, deşi a sfîrşit printr-o încruntare neizbutită, cordialitatea resimţită pentru cîteva

clipe a dat la iveală adevărata persoană ce se ascundea în spatele unei oarecare bruscheţi de suprafaţă. A început să ronţăie din pîinea prăjită, părînd căzută pe gînduri şi, după încă o îmbucătură, a spus:

— Ce poţi tu să faci spre a o ajuta pe Jenny?

— Am să încerc să-l găsesc pe Nicholas Ashe.

— O...!

A urmat un alt zîmbet spontan şi abia schiţat, ca din nou să fie înăbuşit de un gînd ulterior.

— L-ai plăcut? am întrebat-o.

A dat cu tristeţe din cap.

— Mă tem că da. El este... era... teribil de amuzant. O companie fantastică. Mi-a venit îngrozitor de greu să cred că a şters-o şi a lăsat-o pe Jenny într-o asemenea încurcătură. Adică el a locuit aici, în acest apartament... şi am rîs atîta împreună... Ceea ce a făcut... e cu neputinţă de crezut.

— Ascultă, i-am spus, ai vrea să începi cu începutul şi să-mi povesteşti totul?

— Dar Jenny nu ţi-a...?

— Nu.

— Cred, a rostit ea rar, că nu i-ar conveni să recunoască faţă de tine că ne-a prostit într-un asemenea hal.

— Cît de mult l-a iubit? am întrebat-o.

— Iubire? Ce este iubirea? Nu ştiu. Ea *a fost îndrăgostită* de el. Şi-a lins gemul de pe degete. Totul era o euforie. Plutea. Era în al nouălea cer.

— Tu ai fost acolo? În al nouălea cer?

M-a privit drept în faţă.

— Adică dacă ştiu cum este? Da, ştiu. Dar dacă vrei să insinuezi că am fost îndrăgostită de Nicky, atunci nu, n-am fost. Era amuzant, dar eu nu mi-am pierdut minţile după el cum şi le-a pierdut Jenny. Şi, în orice caz, ea îl atrăgea. Sau cel puţin… a încheiat ea plină de îndoieli… aşa părea. Şi-a fluturat degetele pe care şi le linsese. Vrei să-mi dai cutia aceea cu şerveţele, care e chiar la spatele tău?

I-am dat cutia şi-am privit-o cum îşi ştergea ultimele rămăşiţe de gem. Avea sprîncene blonde, piele trandafirie şi un chip care lăsase în urmă timiditatea. Era prea devreme ca viaţa să-şi fi întipărit pe el peceţile de neconfundat; totuşi, expresia lui firească părea uşor marcată de cinism şi intoleranţă. O fată practică, înţeleaptă.

— De fapt, nu ştiu unde s-au întîlnit, a continuat ea, afară doar că a fost pe aici, pe undeva, în Oxford. Într-o zi m-am întors acasă şi el era aici, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ei erau deja… ei bine… interesaţi unul de celălalt.

— A-ă… am spus, ai locuit în acest apartament cu Jenny mereu?

— Mai mult sau mai puţin. Am fost la şcoală împreună… n-ai ştiut? Ei bine, ne-am întîlnit într-o zi şi i-am spus că aveam de gînd să stau doi ani în Oxford, cît îmi scriu teza, şi m-a întrebat dacă aveam unde locui, pentru că ea văzuse acest apartament, dar ar fi vrut să nu fie singură… Aşa că am venit. Ca săgeata. În general, ne-am înţeles bine.

M-am uitat la maşina de scris şi la dovezile efortului său.

— Lucrezi aici tot timpul?

— Aici sau la Sheldonian... ă-ă, adică la bibliotecă... sau fac alte cercetări în oraş. Lui Jenny îi plătesc chirie pentru camera mea... Nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea.

— Îmi este foarte folositor.

S-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să-ţi fie util să vezi tot acel material. Le-am pus pe toate în camera lui... în camera lui Nicky... ca să nu le mai avem în faţa ochilor. De fapt, totul este mult prea dureros.

Din nou am urmat-o în hol şi de data asta mai departe, de-a lungul coridorului larg, în care am recunoscut palierul de la primul etaj al vechii clădiri.

— Camera aceea, a spus ea arătînd spre nişte uşi, este a lui Jenny. Aceea este baia. Cealaltă este camera mea. Iar aceasta, de la capătul culoarului, a fost a lui Nicky.

— Exact, cînd a plecat? am întrebat-o păşind în urma ei.

— Exact? Cine ştie? Într-o miercuri. Miercuri au fost două săptămîni. A deschis uşa vopsită în alb şi a intrat în camera de la capătul coridorului. El a fost aici la micul dejun, ca de obicei. Eu m-am dus la bibliotecă şi Jenny a plecat cu trenul la Londra după cumpărături şi, cînd ne-am întors acasă, el nu mai era. Dispăruse. Cu totul. Jenny a fost teribil de şocată. Nu mai contenea din plîns. Dar, bineînţeles, atunci n-am ştiut decît că o părăsise, nu şi că fugise cu toţi banii.

— Cum aţi aflat?

— Vineri Jenny s-a dus la bancă să depună cecurile în cont şi să scoată nişte bani pentru expedierile poştale şi i s-a spus că acel cont fusese închis.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Avea un covor gros, un scrin georgian, un pat mare, confortabil şi ademenitor, un fotoliu tapisat, draperii stil Jenny şi părea proaspăt zugrăvită. Şase cutii mari, din carton gros, maroniu stăteau în două stive în spaţiul cel mai mare existent; nimic nu arăta că ar fi locuit vreodată cineva în această cameră.

M-am dus la scrin şi am tras un sertar. Era complet gol. Mi-am plimbat degetele prin el, dar n-a rămas pe ele nici un firicel de praf.

Louise şi-a clătinat capul.

— A şters praful şi a dat şi cu aspiratorul. Se vedeau urmele pe covor. A făcut curăţenie şi în baie. Totul strălucea. Jenny a crezut că a fost drăguţ din partea lui... pînă cînd a aflat din ce cauză n-a vrut să lase nici o urmă.

— Eu cred că a fost mai mult simbolic, am spus absent.

— Cum adică?

— Ei bine... nu atît că i-a fost teamă că ar fi fost descoperit prin firele de păr găsite sau amprente digitale... ci voia doar să simtă că s-a şters pe sine cu totul din acel loc. Ca să nu mai aibă senzaţia că a rămas ceva din el aici. Adică... dacă vrei să te întorci într-un loc, în mod subconştient, laşi lucruri acolo, le „uiţi”. Un fenomen bine cunoscut. Aşa că, dacă în subconştient sau cu bună ştiinţă nu mai vrei să revii undeva, simţi nevoia să îndepărtezi chiar şi praful tău. M-am oprit. Iartă-mă. N-am vrut să te plictisesc.

— Nu mă plictiseşti.

Am spus cu indiferenţă:

— Ei unde dormeau?

— Aici. S-a uitat precautӑ spre chipul meu şi a considerat cӑ poate continua. Ea obişnuia sӑ vinӑ aici. Ei bine… n-am avut cum sӑ nu aud. Venea mai mult nopţile. Dar nu întotdeauna.

— El nu s-a dus niciodatӑ la ea?

— Ciudat, eu nu l-am vӑzut pe el niciodatӑ intrînd în camera ei, nici în timpul zilei. Dacӑ voia s-o vadӑ se oprea în faţa uşii şi o striga.

— Frumos.

— Alt simbol? S-a dus la stiva de cutii şi a deschis-o pe cea de deasupra. Lucrurile de aici te vor lӑmuri. Te las sӑ le citeşti… Nu suport sӑ le mai vӑd. Şi, oricum, mai bine aş face puţinӑ ordine, în caz cӑ se întoarce Jenny.

— N-o aştepţi, nu?

A clӑtinat imperceptibil din cap simţind uşoara alarmӑ din vocea mea.

— Ţi-e fricӑ de ea?

— Ar trebui sӑ-mi fie?

— Ea zice cӑ eşti o lepӑdӑturӑ.

O undӑ de amuzament i-a îndulcit vorbele.

— Da, aşa spune, i-am rӑspuns. Şi nu mi-e fricӑ de ea. Doar cӑ… mӑ scoate din sӑrite.

Cu o vehemenţӑ bruscӑ mi-a spus:

— Jenny este o fatӑ extraordinarӑ.

Prietenie autenticӑ, mi-am zis. Este o dovadӑ de loialitate și o foarte vagӑ somaţie. Dar Jenny, fata extraordinarӑ, era aceea cu care mӑ cӑsӑtorisem.

I-am rӑspuns „da” fӑrӑ nici o inflexiune în glas şi, dupӑ

o secundă sau două, a ieşit din cameră. Cu un oftat m-am apucat să mut cu neîndemînare cutiile, fiind bucuros că nu mă vedea nici Jenny, nici Louise. Erau mari şi, deşi una sau două păreau mai uşoare, proporţiile lor erau complet neadecvate spre a fi prinse cu proteză ce funcţiona pe bază de curent electric.

Cutia de deasupra conţinea două teancuri de coli ministeriale, albe, de bună calitate, ce păreau a fi scrisori bătute la maşină. În partea de sus a fiecărei foi era o înşiruire impresionantă de titluri avînd în centru un blazon aurit şi în relief. Am ridicat una din scrisori şi am început să înţeleg cum căzuse Jenny în cursă.

Deasupra blazonului era scris cu litere gravate *Cercetări în bolile coronariene,* iar dedesubt *Societate filantropică înregistrată.* În stînga blazonului aurit se află o listă cu numele patronilor, majoritatea cu titlurile de rigoare, iar în dreapta altă listă cu funcţionarii societăţii, printre care figura şi Jennifer Halley, director adjunct. Sub numele ei, cu litere mici, era trecută adresa apartamentului din Oxford.

Scrisoarea nu avea nici o dată şi nici parte introductivă.

Începea cam la o treime în josul paginii şi suna astfel:

*În zilele noastre sînt atît de multe familii care au luat cunoştinţă în chip dureros şi prin proprie experienţă de gravitatea bolilor coronariene, care chiar dacă nu se soldează cu moartea, fac imposibilă continuarea unei vieţi normale, de muncă activă.*

*S-au realizat deja multe în domeniul stabilirii cauzelor*

*şi prevenirii acestor boli, ce reprezintă un adevărat flagel pentru omul modern, dar mai sînt multe de făcut. Cercetările finanţate de guvern fiind limitate în climatul financiar actual, este de o importanţă covîrşitoare ca publicul să sprijine direct programele iniţiate acum de societăţile particulare.*

*Ştim că sînt, totuşi, mulţi oameni care refuză să primească scrisori pentru strîngerea de fonduri, oricît de meritorie ar fi cauza, aşa că, spre a ajuta „Cercetările în bolile coronariene” vă rugăm să cumpăraţi ceva, aşa cum se procedează cu felicitările de Crăciun a căror vînzare este folosită în scopuri caritabile. După multe discuţii, patronii acestei societăţi au hotărît să ofere spre vînzare ceară de lustruit de o calitate excepţională, care a fost fabricată special pentru întreţinerea mobilei vechi.*

*Ceara se găseşte în cutii de un sfert de kilogram şi este de aceeaşi calitate cu cea folosită de experţii în restaurări şi de custozii de la muzee. Dacă doriţi să cumpăraţi, vă oferim cutia la un preţ de cinci lire şi vă asigurăm că cel puţin trei sferturi din cîştiguri vor merge direct la Cercetare.*

*Ceara va fi utilă pentru mobilă, contribuţia dumneavoastră va fi folositoare pentru cauză, iar cu ajutorul dumneavoastră se vor face curînd progrese substanţiale în depistarea şi tratamentul acestor boli ucigătoare.*

*Dacă, într-adevăr, doriţi, vă rugăm să trimiteţi o donaţie la adresa tipărită mai sus. (Cecurile să fie emise pentru „Cercetări în bolile coronariene”). Veţi primi*

*imediat o cantitate de ceară şi mulţumirile viitorilor bolnavi de inimă de pretutindeni.*

*Al dumneavoastră,*
*Director adjunct*

Am spus „ptiu” în sinea mea, am împăturit scrisoarea şi am băgat-o în buzunar. Meşteşugit ticluită: ți se oferea ceva palpabil în schimb, plus aluzia vagă că, dacă pînă acum n-ai avut nimic, s-ar putea ca într-o zi s-o păţeşti şi tu. Şi, după cum ar spune Charles, combinaţia îşi făcuse efectul.

Cea de a doua cutie mare conţinea cîteva mii de plicuri albe pe care nu era trecută nici o adresă. Cea de a treia era plină pe jumătate cu scrisori, majoritatea scrise de mînă pe toate felurile posibile de hîrtie: comenzi pentru ceară, toate spunînd, printre altele, „cecul este inclus”.

Cea de-a patra conţinea hîrtii prin care se mulţumea pentru contribuţia adusă la *Cercetarea în bolile coronariene* şi se anunţa expedierea unei cantităţi de ceară.

Cea de a cincea cutie maro, goală pe jumătate, şi cea de a şasea, plină, dar nedeschisă aveau înăuntru o mulţime de cutii albe, pătrate, cu latura de şase ţoli[5] și grosimea de doi. Am ridicat una din ele şi am deschis-o. Înăuntru era o cutie de tablă, cilindrică, fără etichetă, cu un capac bine înşurubat. Capacul a opus rezistenţă, dar, în cele din urmă, l-am scos şi am dat peste un amestec ce bătea în maroniu,

5 1 țol = 2,54 cm.

care, fără nici o îndoială, mirosea a ceară de lustruit. Am închis-o, am pus-o la loc, şi am lăsat-o afară ca s-o iau cu mine.

Părea că nu mai era nimic altceva. M-am uitat în toate cotloanele camerei, pe după fotoliu, dar n-am găsit nici măcar un ac.

Am luat cutia albă, pătrată şi am pornit-o încet şi fără zgomot spre salon deschizînd uşile închise una cîte una, cercetînd din priviri ce se ascundea în dosul lor. Erau două pe care Louise nu mi le arătase: una s-a dovedit a fi un dulap pentru lenjerie și cealaltă dădea într-o cameră mică, nemobilată, în care se aflau valize şi tot felul de vechituri.

Camera lui Jenny, categoric, avea feminitate; predominau tonalităţi de roz şi alb şi era o revărsare de tul şi volane. Parfumul ei plutea vag prin aer, parfum franţuzesc, de violete. N-avea rost să-mi amintesc primul flacon pe care i-l dăruisem cu multă vreme în urmă la Paris. Trecuse prea mult timp de atunci. Am închis uşa oprind parfumul şi amintirile şi am intrat în baie.

Camera de baie era albă, cu prosoape mari şi pufoase, cu covor verde şi plante verzi. Pe doi pereţi se aflau oglinzi luminoase şi strălucitoare. Nu se vedea nici o periuţă de dinţi: totul se găsea în dulapuri, ordinea fiind desăvîrşită. Tipic Jenny. Săpun Roger & Gallet.

De cînd mă obişnuisem să cotrobăiesc prin lucrurile altora nu prea mai aveam scrupule. Cu o vagă ezitare am deschis uşa de la camera Louisei şi am cercetat-o din ochi încrezîndu-mă în norocul meu, că ea n-avea să vină în hol şi să dea peste mine.

Neorînduială organizată, mi-am zis. Teancuri de hîrtii şi cărţi zăceau pretutindeni. Haine pe scaune. Patul era nefăcut; nu mă surprindea, de vreme ce din pricina mea sărise din el.

O chiuvetă într-un colţ, pasta de dinţi fără capac, o pereche de pantaloni atîrnaţi la uscat. O cutie de bomboane de ciocolată, deschisă. Pe toaletă un talmeş-balmeş greu de imaginat. O vază înaltă, cu crengi înmugurite de castan sălbatic. Nici un fel de miros. Nu era murdar, ci doar o dezordine de suprafaţă. Halatul albastru de casă zăcea pe duşumea. În mare, camera fusese mobilată ca aceea a lui Ashe. Dar pentru oricine era limpede unde se termina domeniul Jenny şi unde începea Louise.

Mi-am tras capul înapoi şi am închis uşa fără să fiu descoperit.

Louise renunţase cu destulă uşurinţă, se pare, de a mai face ordine în salon şi stătea pe covor cufundată într-o carte.

— O, bună, a spus ea ridicîndu-şi uşor privirea, de parcă uitase că mă aflam acolo. Ai terminat?

— Mai trebuie să fie şi alte hîrtii, i-am spus. Scrisori, note de plată, registre de casă, lucruri de felul ăsta.

— Le-a luat poliţia.

M-am aşezat pe sofa cu faţa spre ea.

— Cine a chemat poliţia? am întrebat-o. Jenny?

S-a încruntat.

— Nu. Cineva s-a plîns la ei că n-a fost înregistrată societatea filantropică.

— Cine?

— Nu ştiu. Cineva care a primit o scrisoare şi a verificat. Jumătate din patronii aceia din antetul scrisorilor nu există, iar ceilalţi nu ştiau că le-a fost folosit numele.

Am reflectat şi am întrebat-o:

— Ce l-a determinat pe Ashe s-o şteargă atunci cînd a şters-o?

— Nu ştim. Probabil cineva a telefonat şi aici ca să se plîngă. Aşa că el a plecat cînd a putut. Cînd a apărut poliţia, el îşi luase tălpăşiţa de o săptămînă.

Am pus cutia albă, pătrată pe masa de cafea.

— De unde venea ceara? am întrebat-o.

— De la diverse firme. Jenny scria ca s-o comande şi expedierea se făcea aici. Nicky ştia de unde s-o ia.

— Facturi există?

— Le-a luat poliţia.

— Scrisorile astea, prin care se solicitau fonduri… cine le bătea la maşină?

A oftat.

— Jenny, bineînţeles. Avea şi Nicky alte scrisori, la fel ca acestea, afară doar că era trecut numele lui acolo unde se găsea al lui Jenny. El a explicat că nu mai avea rost să trimită scrisorile cu numele şi adresa lui, dat fiind că se mutase. Ştii, era plin de zel, n-ar fi întrerupt sub nici un chip munca pentru cauză…

— Pariez că nu, am spus.

S-a cam supărat.

— E foarte uşor să-ţi baţi joc, dar tu nu l-ai cunoscut. Şi tu l-ai fi crezut, cum l-am crezut şi noi.

Am lăsat-o baltă. Poate că şi eu aş fi făcut la fel.

— Scrisorile acestea, cui îi erau trimise? am întrebat-o.

— Nicky avea liste cu nume şi adrese. Mii.

— Le aveţi? Listele?

Părea resemnată.

— Le-a luat cu el.

— Ce fel de oameni figurau în ele?

— Oameni care au mobilă veche şi pot să arunce cinci lire pe fereastră fără să se sinchisească de ele.

— V-a spus de unde are listele?

— Da, a răspuns. De la sediul societăţii filantropice.

— Cine scria adresele pe plicuri şi cine le expedia?

— Nicky le bătea la maşină. Da, nu mă întreba, la maşina mea. Era foarte rapid. Putea să scrie sute într-o zi. Jenny se semna în josul paginii, iar eu le împătuream şi le puneam în plicuri. Lui Jenny i se puneau cîrcei la degete de atîta semnat şi Nicky o ajuta deseori.

— Semnîndu-i numele?

— Exact. Îi imita semnătura. A făcut-o de sute de ori. Realmente n-ai putea să le deosebeşti.

Am privit-o în tăcere.

— Ştiu, a spus ea, singure ne-am vîrît în bucluc. Dar, vezi, el proceda astfel că toată munca aceea dificilă, cu scrisorile părea o nostimadă. Ca un joc. Era plin de glume. Şi apoi, cînd au început să curgă cecurile, era limpede că efortul a meritat.

— Cine expedia ceara? am întrebat-o posomorît.

— Nicky bătea adresele la maşină, pe etichete. Eu o ajutam pe Jenny să le lipească pe cutii, să sigileze

pachetele cu scotch şi să le ducă la poştă.

— Ashe n-a mers niciodată?

— Era prea preocupat cu bătutul la maşină. De obicei le duceam la poştă în sacoşe din acelea pe rotile.

— Iar cecurile... presupun că Jenny însăşi le depunea.

— Exact.

— Cît timp a durat toată treaba asta? am întrebat-o.

— Cîteva luni, din momentul în care scrisorile au fost bătute la maşină şi a sosit ceara.

— Cîtă ceară?

— O, erau grămezi în tot locul. Venea în cutiile acelea mari, maro... cîte şaizeci de bucăţi în fiecare. Practic, au umplut apartamentul. De fapt, în cele urmă, Jenny a vrut ca să mai comande, pentru că noi lucram foarte repede, dar Nicky a spus că nu, trebuia să terminăm ceea ce aveam şi să facem o pauză înainte de a o porni din nou.

— Deci, în orice caz, avea de gînd să se oprească, am spus.

A răspuns resemnată:

— Da.

— Cîţi bani a depus Jenny la bancă? am întrebat-o.

M-a privit posomorîtă.

— În jur de zece mii de lire. Poate un pic mai mult. Oamenii trimiteau mult mai mult decît cinci lire. Unul sau doi au trimis o sută şi n-au vrut ceara.

— Este incredibil.

— Pur şi simplu, banii curgeau. Încă mai vin în fiecare zi. Dar de la poştă merg direct la poliţie. O să aibă al dracului de furcă spre a-i trimite pe toţi înapoi.

— Ce e cu cutia aceea cu scrisori din camera lui Ashe, în care se menţionează că sînt „incluse cecurile”?

— Acelea, a răspuns ea, sînt de la oameni ai căror bani au fost depuşi la bancă şi cărora li s-a trimis ceara.

— Poliţia nu le-a cerut?

A ridicat din umeri.

— În orice caz, le-au lăsat aici.

— Te deranjează dacă le iau eu?

— Serveşte-te...

După ce le-am luat şi le-am pus cu cutie cu tot lîngă uşa de la intrare, m-am întors în salon ca să-i mai pun alte întrebări. Din nou era cufundată într-o carte şi şi-a ridicat privirea fără entuziasm.

— Cum a scos Ashe banii din bancă?

— A depus un cec cu suma pînă la ultimul penny, semnat de Jenny, precum şi o scrisoare bătută la maşină, cu semnătura lui Jenny, care spunea că vrea să scoată banii spre a-i da în numerar societăţii filantropice la gala anuală.

— Dar ea n-a...

— Nu. El a semnat-o. Am văzut scrisoarea şi cecul. Banca le-a dat la poliţie. Nu poţi să nu zici că nu e semnătura lui Jenny. Nici chiar Jenny nu-şi dă seama de diferenţă.

S-a ridicat în picioare cu graţie lăsînd cartea pe duşumea.

— Pleci? a întrebat ea nerăbdătoare. Am aşa de mult de lucru. Am rămas în urmă din cauza lui Nicky.

A trecut pe lîngă mine şi a ieşit în hol, dar pe cînd o

urmam mi-a dat o nouă porţie de consternare.

— Funcţionarii de la bancă nu-şi amintesc de Nicky. Ei plătesc bani gheaţă cu miile pentru salarii în fiecare zi, pentru că este foarte multă industrie în Oxford. Ei erau obişnuiţi ca Jenny să opereze cu acel cont, iar Nicky a scos banii cu zece zile sau ceva mai mult înainte ca poliţia să pună întrebări. Nimeni de acolo nu şi l-a amintit pe Nicky absolut deloc.

— E profesionist, am spus plat.

— Mă tem că totul merge în aceeaşi direcţie.

A deschis uşa, în timp ce eu m-am aplecat şi am ridicat cu stîngăcie cutia de carton maro făcînd să se balanseze cealaltă, cea mică şi albă, care se afla deasupra.

— Mulţumesc pentru ajutor, i-am spus.

— Lasă-mă să duc eu cutia jos.

— Pot s-o fac şi eu, i-am răspuns.

M-a privit scurt în ochi.

— Sînt sigură că poţi. Eşti de o mîndrie infernală.

Mi-a luat cutia din braţe şi a plecat hotărîtă înainte. Am urmat-o pe scări în jos şi pe alee, simţindu-mă teribil de prost.

— Unde e maşina?

— În spate, dar...

Îmi răceam gura de pomană. Am mers alături de ea şi am făcut un gest vag spre maşină, apoi am deschis portbagajul. Am pus cutiile înăuntru şi am închis.

— Mulţumesc pentru tot, i-am spus din nou.

Un zîmbet abia perceptibil i-a revenit în ochi.

— Dacă îţi trece ceva prin minte care ar putea s-o ajute

pe Jenny, te rog, vrei să mă anunţi?

— Dacă-mi dai adresa.

Am scos o carte de vizită din buzunarul de la piept şi i-am dat-o.

— Este trecută aici.

— E-n ordine. A rămas nemişcată pentru o clipă, cu o expresie pe chip pe care nu i-am putut-o descifra. Am să-ţi spun un lucru, a zis ea. Din ceea ce mi-a povestit Jenny... nu eşti cîtuşi de puţin cum m-am aşteptat.

## V

Din Oxford m-am îndreptat spre vest, către Gloucestershire şi am ajuns la crescătoria de cai a lui Garvey la o oră potrivită pentru vizită – unsprezece şi jumătate.

Cînd am oprit maşina, Tom Garvey, care stătea de vorbă în ogradă cu un băiat de grajd, a venit spre mine cu paşi mari.

— Sid Halley! a exclamat el. Ce surpriză! Ce doreşti?

Am zîmbit prin geamul coborît.

— Toţi cred că vreau ceva cînd mă văd?

— Bineînţeles, băiete. Acum eşti cel mai bun detectiv din lumea curselor, aşa se spune. Ştii, veştile ajung chiar şi aici, pînă şi noi, troglodiţii de la ţară, mai auzim cîte ceva.

Am coborît din maşină zîmbind şi am strîns mîna hîtrului de şaizeci de ani, care era tot atît de departe de un troglodit de la ţară precum Capul Horn de Alaska. Era un

bărbat solid, cu o siguranţă de sine de nezdruncinat, cu o voce puternică, autoritară şi o minte vicleană, ca de ţigan. Mîna pe care i-o ţineam într-a mea era tot atît de dură pe cît metodele sale în afaceri şi tot atît de impasibilă pe cît îi era şi înfăţişarea. Aspru cu oamenii şi blînd cu caii. Prospera an după an pentru că nimeni nu era mai priceput decît el în selecţionarea raselor.

— Deci, ce doreşti, Sid? m-a întrebat el din nou.

— Am venit să văd o iapă, Tom. Una pe care o ai aici. Mă interesează aşa, în general.

— O, da? Care?

— Bethesda.

Dintr-odată chipul i s-a schimbat, trecînd de la o expresie uşor amuzată la o lipsă totală de amuzament. Şi-a îngustat ochii şi a spus brusc:

— Ce vrei să ştii despre ea?

— Ei bine… de pildă, dacă a fătat.

— E moartă.

*— Moartă?*

— Aşa cum ai auzit băiete. A murit. Mai bine să intrăm în casă.

S-a răsucit pe călcîie şi a plecat, pietrişul scîrțîindu-i sub picioare, iar eu l-am urmat. Casa lui era veche, întunecoasă şi cu un miros de aer închis. Aici toată activitatea se desfăşura afară, la cîmp şi în grajduri. Înăuntru, în tăcerea din încăpere, ticăia cu putere un ceas masiv, iar în această zi de duminică nu se simţea nici o aromă de pîine prăjită.

— Să stăm aici.

Era o combinaţie între sufragerie şi cameră de lucru: la un capăt se aflau o masă veche, masivă, cu cîteva scaune, iar la celălalt un birou şi fotolii hîrbuite. Nici o încercare de făţuire cosmetică pentru a-şi încînta clienţii. Vînzările se făceau afară, la vedere.

Tom s-a cocoţat pe birou, iar eu pe braţul unui fotoliu: nu era o conversaţie pentru tihna sufletului.

— Deci, a spus el, de ce mă întrebi de Bethesda?

— Voiam doar să ştiu cum a evoluat.

— Băiete, pe mine nu mă duci. N-ai făcut tu atîta cale ca să te interesezi aşa, în general. Pentru ce anume vrei să afli?

— Un client de-al meu vrea să ştie,

— Ce client?

— Dacă aş lucra pentru tine, i-am răspuns, şi tu m-ai fi rugat să nu bat toba, te-ai aştepta să vorbesc?

A cîntărit spusele mele posac şi căzut pe gînduri.

— Nu, băiete, bănui că nu. Şi nu cred că este cine ştie ce secret în legătură cu Bethesda. A murit cînd a fătat. S-a prăpădit şi mînzul odată cu ea. Ar fi fost cal. Totuşi, era destul de mic.

— Îmi pare rău, am spus.

A ridicat din umeri.

— Se întîmplă uneori. Nu des. I-a cedat inima.

— Inima?

— Da. Mînzul era aşezat prost şi iapa s-a forţat mult mai mult decît era permis pentru ea. Noi ne-am dat seama de poziţia greşită a mînzului imediat ce a început fătarea, dar ea, pur şi simplu, a murit aproape brusc. N-am putut

face nimic. Bineînţeles că era miezul nopţii, aşa cum se întîmplă mai întotdeauna.

— Ai avut un veterinar la ea?

— Da, a fost acolo chiar cînd trebuia. L-am chemat imediat ce am aflat că începuse naşterea, pentru că ne-am gîndit că s-ar putea să fie riscuri. Era primul mînz, fuseseră sufluri la inimă şi toate celelalte.

M-am încruntat uşor.

— A avut sufluri la inimă cînd a venit în grajdul dumitale?

— Bineînţeles că da, băiete. Din cauza asta ea n-a mai participat la curse. Nu ştii prea multe despre ea, nu?

— Nu, i-am răspuns. Povesteşte-mi.

A înălţat din umeri.

— A venit din grajdul lui George Caspar, bineînţeles. Proprietarul ei voia mînji de la ea, dată fiind valoarea ei la doi ani, aşa că am bătut-o cu Timberley, ceea ce ar fi trebuit să ne dea un sprinter, dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din tîrg.

— Cînd a murit?

— Acum o lună, cred.

— Bine, mulţumesc, Tom. M-am ridicat. Îţi mulţumesc pentru timpul care mi l-ai acordat.

S-a dat jos de pe birou.

— O întorsătură puţin cam monotonă pentru tine, să pui întrebări, nu? Nu se potriveşte cu Sid Halley de altădată, care era numai viteză şi cutezanţă în cursele cu obstacole.

— Timpurile se schimbă. Tom.

— Da, cred că da. Pariez că, totuşi, le duci dorul, e greu

să uiţi vuietul acela din tribune, cînd ajungeai la ultimul obstacol şi-ţi ridicai al dracului de bine calul peste el. Pe chip i se citea emoţia aducerilor aminte. Pe Dumnezeul meu, băiete, asta a fost ceva de neuitat. Nici un nerv nu se clintea în trupul tău… nu ştiu cum izbuteai.

Cred că era generozitate din partea lui, dar doream să se oprească.

— Ai avut un pic de ghinion că ţi-ai pierdut mîna. Totuşi, la steeplechase întotdeauna se întîmplă ceva, fracturi de coloană şi alte asemenea lucruri. Am pornit spre uşă. Dacă te apuci de curse cu obstacole, trebuie să accepţi riscurile.

— Exact, am spus.

Am ieşit afară şi m-am îndreptat spre maşina mea.

— Totuşi, nu te descurci prea rău cu drăcia aia, nu, băiete? Şofezi şi cîte altele.

— E-n ordine.

— Mda, băiete.

Ştia că nu era, dar voia să-mi arate că-i părea rău şi că el făcuse tot ceea ce putuse ca să-mi fie de folos. I-am zîmbit, m-am urcat în maşină, am schiţat un salut şi am plecat.

*

*   *

La Aynsford i-am găsit în salon bînd vin de Xeres înainte de prînz: Charles, Toby şi Jenny.

Charles mi-a dat şi mie un pahar, Toby m-a măsurat din

cap pînă-n picioare, de parcă aş fi apărut direct dintr-o cocină, iar Jenny mi-a spus că vorbise cu Louise la telefon.

— Am crezut c-ai dat bir cu fugiţii. Ai plecat de la Louise de două ore.

— Sid nu dă bir cu fugiţii, a spus Charles, parcă vrînd să pună lucrurile la punct.

— Atunci nu fuge, şchioapătă, a spus Jenny.

Toby m-a privit dispreţuitor pe deasupra paharului: masculul victorios, savurîndu-şi mica bucurie în faţa celui deposedat. Mă întrebam dacă el, într-adevăr, îşi dădea seama pînă unde mergea ataşamentul lui Jenny faţă de Nicholas Ashe sau, în cazul că ştia, probabil că nu-i păsa.

Am sorbit din vin: era puţin sec, asortat împrejurărilor. Oţetul ar fi fost mai bun.

— De unde ai cumpărat ceara aceea? am întrebat-o.

— Nu-mi amintesc.

A vorbit răspicat, cu pauze între silabe, refuzînd cu încăpăţînare să dea amănunte.

— Jenny! a protestat Charles.

Am oftat.

— Charles, poliţia are facturile cu numele şi adresa firmei pe ele. Vrei să-l rogi pe prietenul tău, Oliver Quayle, să întrebe la poliţie şi să-i comunici?

— Cu siguranţă, a răspuns el.

— Nu văd, a spus Jenny pe acelaşi ton, ce importanţă ar avea, într-un fel sau altul, dacă ştii numele firmei care a furnizat ceara.

Se pare că şi Charles în sinea lui era de acord cu ea. N-am dat nici o explicaţie. În orice caz, se putea foarte bine

ca ei să aibă dreptate.

— Louise mi-a zis că nu te mai opreai cu întrebările.

— Mi-a plăcut Louise, am spus blînd.

Nasul lui Jenny, ca de obicei, i-a trădat nemulţumirea.

— Ea nu e de teapa ta, Sid, mi-a răspuns Jenny prompt.

— În ce sens?

— Are materie cenuşie, dragule.

Charles a întrebat calm:

— Mai vrea cineva vin? Şi, cu sticla în mînă, a început să umple din nou paharele. Apoi, adresîndu-mi-se mie, a spus: Louise a absolvit matematicile cu brio la Cambridge. Am jucat şah cu ea… tu a-i bate-o cu uşurinţă.

— Un mare maestru poate fi stupid, poate avea obsesii şi complexe de inferioritate, a spus Jenny.

Prînzul a decurs în aceeaşi atmosferă, după care m-am dus sus să-mi strîng cele cîteva lucruri în valiză. În timp ce mi le adunam, a intrat Jenny în cameră şi a rămas în picioare privindu-mă.

— Nu-ţi prea foloseşte mîna aia, a spus ea.

Nu i-am răspuns.

— Nu înţeleg de ce te mai complici cu ea.

— Încetează, Jenny.

— Dacă ai fi făcut cum te-am rugat şi te-ai fi lăsat de curse, n-ai fi pierdut-o.

— Probabil că nu.

— Ai fi avut o mînă, nu o jumătate de braţ… nu un ciot.

Am aruncat trusa de toaletă în valiză cu prea multă forţă.

— Cursele pe primul loc! Întotdeauna cursele! Te-ai

consacrat lor, nu te-a interesat decît să învingi şi să te bucuri de glorie! Iar pentru mine nu mai era loc nicăieri. Ţi-ai meritat-o. Am fi fost încă însuraţi… tu încă ai fi avut mîna… dacă ai fi renunţat la preţioasele tale curse atunci cînd te-am rugat s-o faci. Pentru tine conta mai mult să fii jocheu campion decît contam eu.

— Noi ne-am mai spus toate astea de zeci de ori, i-am răspuns.

— Acum nu mai ai nimic. Absolut nimic. Sper că eşti mulţumit.

Redresorul se afla pe scrin cu două baterii în el. L-a smuls din priză şi l-a aruncat pe pat. Bateriile au căzut şi zăceau împrăştiate pe cuvertură, laolaltă cu redresorul şi cordonul de legătură.

— E dezgustător, a spus ea uitîndu-se la el. Mă revoltă.

— M-am obişnuit.

Mă obişnuisem mai mult sau mai puţin, în orice caz.

— S-ar părea că nu-ţi pasă.

N-am răspuns nimic. Îmi păsa şi încă mult.

— Îţi place să fii schilod, Sid?

— Să-mi placă… Iisuse Cristoase!

S-a îndreptat spre uşă şi m-a lăsat cu privirile coborîte spre redresor. Apoi am simţit, mai mult decît am văzut, că s-a oprit acolo şi m-am întrebat consternat ce-a mai rămas să nu fi fost spus. Vocea i-a ajuns la mine destul de clar.

— Nicky poartă un cuţit în şosetă.

Mi-am întors capul imediat. Părea şi sfidătoare, şi în aşteptare.

— Este adevărat? am întrebat-o.

— Îl poartă uneori.

— Comportare de adolescent, am răspuns.

Era iritată.

— Şi ce este atît de matur în a zbura ca vîntul pe cai, ştiind… ştiind… că vor urma oase rupte şi dureri insuportabile?

— Nu te gîndeşti niciodată la ele.

— Şi întotdeauna te înşeli.

— Eu n-o mai fac.

— Dar ai face-o, dacă ai putea.

N-a mai urmat nici un răspuns, pentru că amîndoi ştiam că este adevărat.

— Şi uită-te la tine, a continuat Jenny. Cînd a trebuit să te laşi de curse, ai încercat tu să-ţi iei o slujbă liniştită, ca agent de bursă, treabă la care te pricepi, şi să începi să duci o viaţă normală? Nu, la dracu, nu! Tu te duci direct la ceva ce te lansează în lupte, bătăi şi încăierări violente. Sid, tu nu poţi trăi fără să simţi pericolul în preajma ta. Eşti robul acestei patimi. Poate crezi că nu, dar este ca un drog. Dacă tu însuţi te poţi imagina lucrînd într-un birou, de la ora nouă la cinci şi făcînd naveta între casă şi slujbă, ca orice om obişnuit, atunci ai să înţelegi ce vreau să spun.

M-am gîndit la asta în tăcere.

— Exact, a continuat ea. Într-un birou ai muri.

— Şi ce este atît de sigur cînd e vorba de un cuţit la ciorap? am întrebat-o. Cînd ne-am cunoscut, eu eram jocheu. Ştiai ce înseamnă.

— Nu din interior. Nu toate acele vînătăi îngrozitoare şi abstinenţa la mîncare, băutură şi amor jumătate din viaţă.

— Ţi-a arătat el cuţitul sau tu l-ai văzut întîmplător?
— Ce importanţă are?
— Este un adolescent… sau este, într-adevăr, periculos?
— Poftim, a spus ea, l-ai prefera periculos.
— Nu, pentru binele tău.
— Ei bine… L-am văzut din întîmplare. Era într-o mică teacă, fixat cu plasture pe picior. Şi a glumit în legătură cu asta.
— Dar tu mi-ai spus-o, am zis. A fost o avertizare?
Brusc a părut nesigură şi încurcată, iar după o secundă sau două s-a încruntat şi a ieşit, pur şi simplu, pe hol.
Dacă asta a semnat prima fisură în slăbiciunea ei faţă de preţiosul Nicky, era cu atît mai bine.

*
*   *

Marţi dimineaţa l-am luat pe Chico cu maşina şi m-am îndreptat spre nord, către Newmarket. Era o zi ploioasă, cu vînt şi destul de rece.
— Cum ţi-a mers cu nevasta?
El o întîlnise odată pe Jenny şi o descrisese ca fiind de neuitat, inflexiunile din vocea lui dînd cuvîntului sensuri ambigui.
— Are necazuri, i-am răspuns.
— E gravidă?
— Ştii, sînt şi alte feluri de necazuri.
— Adevărat?
I-am povestit despre fraudă, despre Ashe şi cuţitul lui.

— El şi-a luat tălpăşiţa şi pe ea a lăsat-o să tragă ponoasele, a spus Chico.

— Dezonorată.

— Şi ca să o reabilităm, ne primim onorariul?

L-am privit pieziş.

— Mde, a continuat el. Ştiam eu. Din nou muncim pe degeaba, nu? Sid, amice, la salariul meu munceşti ca lumea dacă eşti bine uns. Cum ţi-a mers anul ăsta? De la Crăciun încoace ai avut vreun cîştig din ceva?

— Din argint, în cea mai mare parte. Şi cacao. Vînzări şi cumpărări.

— Cacao?

Nu-i venea să creadă.

— Boabe, am spus. Şi ciocolată.

— Batoane cu alune? Sînt riscante.

— Nu, nu alune. Sînt riscante.

— Nu ştiu cum de ai timp.

— Îţi ia tot atîta cît stai tu la taclale cu chelneriţele în bar.

— În orice caz, ce vrei să faci cu toți banii aceia?

— E un obicei, i-am răspuns. Aşa cum mănînci.

Într-o atmosferă de bună camaraderie ne-am apropiat de Newmarket, am consultat harta, am întrebat cîţiva localnici şi, în cele din urmă, am ajuns la crescătoria de cai, incredibil de bine întreţinută a lui Henry Thrace.

— Iscodeşte-i pe băieţii de grajd, i-am spus lui Chico şi el a răspuns:

— Bineînţeles.

Am coborît amîndoi din maşină pe aleea cu pietriş şi

fără fir de iarbă. L-am lăsat la ale lui, iar eu am plecat să-l caut pe Henry Thrace, despre care o femeie ce făcea curăţenie în faţa casei mi-a spus că-l găsesc „acolo, jos, pe dreapta, în biroul lui”. Acolo, jos l-am găsit, adormit de-a binelea în fotoliu.

Sosirea mea l-a trezit şi s-a dezmeticit rapid, aşa cum se întîmplă cu oamenii obişnuiţi să fie sculaţi în puterea nopţii. Era un bărbat tînăr, foarte blajin, la antipod faţă de durul, asprul şi vicleanul Tom Garvey.

După unele opinii, mai mult sau mai puţin întemeiate, Thrace considera că monta era o treabă mult mai importantă, iar de iepe se puteau ocupa şi muritorii de rînd. Totuşi, primele lui cuvinte au dezminţit această imagine.

— Iertaţi-mă. Am fost în picioare jumătate de noapte… A-ă… de fapt, cine sînteţi? Avem fixată vreo întîlnire?

— Nu. Am clătinat din cap. Am sperat doar să vă văd. Numele meu este Sid Halley.

— Da? Are vreo legătură cu… Dumnezeule! Eşti chiar el!

— Da.

— Cu ce te pot ajuta? Vrei puţină cafea? Şi-a frecat ochii. Doamna Evans o să ne aducă.

— Nu vă deranjaţi, numai dacă…

— Nici un deranj. Dă-i drumul. S-a uitat la ceas. Zece minute îţi ajung? Am o întîlnire în Newmarket.

— De fapt, e ceva foarte vag, i-am spus. Am venit doar să mă interesez de starea generală de sănătate a doi dintre armăsarii pe care îi ai aici.

— O! Care anume?

— Gleaner, am spus. Şi Zingaloo.

Am trecut prin ritualul cu de ce voiam să ştiu şi de ce trebuia el să-mi spună, dar, în cele din urmă, la fel ca Tom Garvey, a ridicat din umeri şi a consimţit că nu erau motive ca să nu aflu.

— Cred că n-ar trebui s-o spun, dar n-ar fi recomandabil să-ţi sfătuieşti clientul să cumpere acţiuni pentru nici unul din ei, a spus luînd drept bun faptul că acesta era adevăratul scop al vizitei mele. Amîndoi ar putea avea dificultăţi în a-şi realiza montele, deşi au doar patru ani.

— De ce?

— Au inimile slabe. S-au epuizat de prea mult lucru la antrenament.

— Amîndoi?

— Exact. Asta i-a făcut să nu mai participe la curse la trei ani. Şi recunosc că de atunci le merge şi mai rău.

— Cineva zicea că Gleaner e şchiop, am spus.

Henry Thrace părea resemnat.

— În ultimul timp a făcut artrită. În oraşul ăsta nu poţi ţine nimic secret. Un ceas deşteptător a început să sune pe biroul său. S-a întins spre el şi l-a oprit. Mi-e teamă că e timpul să plec. A căscat. În perioada asta a anului aproape că nu mai reuşesc să-mi dau jos hainele de pe mine. A scos aparatul de ras cu baterii dintr-un sertar şi şi-a atacat barba. Deci, asta-i tot, Sid?

— Da, i-am răspuns. Mulţumesc.

*

*   *

Chico a închis portiera şi am pornit-o spre oraş.

— Inimi slabe, a spus el.

— Inimi slabe.

— O adevărată epidemie, nu?

— Să-l întrebăm pe Brothersmith, medicul veterinar.

Chico a citit cu voce tare adresa, era în Middleton Road.

— Da, ştiu unde este. Acolo a stat bătrînul Follett. Era fostul nostru veterinar de pe vremea cînd mă aflam eu aici.

Chico a zîmbit.

— Mi se pare ceva ciudat să mă gîndesc la tine că ai fost cîndva un învăţăcel mucos, ca un capelmaistru care să te urmărească pas cu pas.

— Şi cu degerături.

Petrecusem cinci ani în Newmarket, între şaisprezece și douăzeci de ani. Învăţînd să călăresc, învăţînd să abordez o cursă hipică, învăţînd să trăiesc. Bătrînul meu antrenor fusese unul bun şi, pentru că îi văzusem zilnic soţia, stilul de viaţă şi priceperea administrativă, treptat-treptat, mă schimbasem dintr-un băiat de mahala într-un tînăr ceva mai emancipat. El mă învăţase cum să mînuiesc banii cînd începusem să cîştig sume importante şi cum să nu fiu corupt de ei; şi, cînd şi-a luat mîna de pe mine, m-am trezit că aveam statutul pe care mă învăţase să-l am în timpul uceniciei în grajdul lui. Avusesem o mare şansă cu antrenorul meu şi norocul îmi surîsese o bună bucată de vreme, cît m-am aflat pe culmi, într-o carieră pe care o

iubeam; şi, dacă într-o zi norocul se dusese pe apa sîmbetei, era al dracului de rău.

— Te-au năpădit amintirile, nu? m-a întrebat Chico.

— Mda.

Am traversat landa şi, în drumul nostru către oraş, am trecut pe lîngă hipodrom. Nu erau mulţi cai prin preajmă, în depărtare se vedea o echipă întîrziată îndreptîndu-se spre casă. Am parcurs străzi ce-mi erau cunoscute şi am oprit maşina în faţa casei medicului veterinar.

Domnul Brothersmith nu era acasă.

Dacă aveam ceva urgent, domnul Brothersmith putea fi găsit la un grajd de pe Bury Road, unde îngrijea un cal. Dacă nu, el o să se întoarcă pentru prînz, probabil peste o jumătate de oră. Am spus mulţumesc şi am rămas în maşină aşteptînd.

— Mai avem încă o treabă, am spus. Să verificăm asociaţiile.

— Credeam că asta o fac întotdeauna înşişi cei de la Clubul Jocheilor.

— Da, într-adevăr. Ceea ce ne revine nouă este să verificăm chiar persoana de la Clubul Jocheilor care se ocupă de ele.

Chico a reflectat.

— Asta-i ciudat.

— El nu trebuie să afle.

— O, da?

Am aprobat printr-o înclinare a capului.

— Fostul inspector-şef, Eddy Keith.

Chico a rămas cu gura căscată.

— Glumeşti.

— Nu.

— Dar el este poliţai. Poliţaiul de la Clubul Jocheilor.

I-am relatat îndoielile lui Lucas Wainwright şi Chico a spus că probabil, Lucas Wainwright se înşela.

— Misiunea noastră este să aflăm dacă se înşeală sau nu, am subliniat eu blînd.

— Şi cum o s-o facem?

— Nu ştiu. Tu ce zici?

— Cred că tu trebuie să fii creierul acestei afaceri.

Un Range Rover murdar a trecut pe Middleton Road şi s-a oprit în poarta casei lui Brothersmith. Eu şi Chico am ţîşnit deodată din Scimitarul meu şi ne-am îndreptat spre bărbatul în jachetă de tweed care a sărit din tărtăreața lui.

— Domnul Brothersmith?

— Da. Care-i necazul?

Era tînăr şi obosit şi-şi tot arunca privirea în spate, de parcă îl urmărea cineva. Timpul, probabil, mi-am zis. Sau lipsa lui.

— Aţi putea să ne acordaţi cîteva minute? l-am întrebat. El este Chico Barnes, iar eu Sid Halley. Doar cîteva întrebări...

Creierul a înregistrat numele şi privirea i s-a îndreptat imediat spre mîinile mele, pironindu-se, în cele din urmă, pe cea stîngă.

— Nu eşti dumneata cel cu proteză mioelectrică?

— A-ă... da, am răspuns.

— Intraţi, atunci. Pot să mă uit la ea?

S-a răsucit pe călcîie şi a pornit cu paşi mari spre

partea laterală a casei. Eu am rămas pe loc şi doream să ne aflăm oriunde în altă parte.

— Haide, Sid, a spus Chico plecînd după el. Şi-a aruncat privirea înapoi şi s-a oprit. Dă-i omului ce doreşte, Sid, poate va face şi el acelaşi lucru pentru noi.

Schimb de amabilităţi drept plată, mi-am zis, dar nu-mi plăcea preţul. L-am urmat pe Chico fără tragere de inimă şi am ajuns în ceea ce s-a dovedit a fi cabinetul lui Brothersmith.

A pus o mulţime de întrebări de natură strict medicală şi i-am răspuns pe un ton impersonal pe care-l învăţasem de la centrul ortopedic.

— Poţi să roteşti braţul? m-a întrebat el la sfîrşit.

— Da, puţin. I-am arătat. Acolo este un fel de cupă fixată pe capătul braţului meu, care are un alt electrod spre a prelua şi retransmite impulsurile.

Ştiam că voia să-mi demontez braţul şi să-i arăt concret, dar n-aş fi făcut-o în ruptul capului şi, probabil, el şi-a dat seama că n-avea rost să mi-o ceară.

— E fixată foarte strîns pe cotul dumitale, a spus pipăind uşor.

— Astfel ca să nu cadă.

A dat din, cap preocupat.

— O pui şi o scoţi cu uşurinţă.

— Folosesc pudră de talc, am răspuns scurt.

Gura lui Chico s-a deschis, dar s-a închis din nou cînd mi-a prins privirea care-l avertiza să tacă, aşa că nu i-a spus lui Brothersmith că deseori asta era un adevărat calvar.

— Vă gîndiţi că ar merge şi la un cal? l-a întrebat Chico.

Brothersmith şi-a ridicat ochii obosiţi şi i-a răspuns la modul serios:

— Din punct de vedere tehnic pare perfect posibil, dar mă îndoiesc că cineva ar putea învăţa un cal să-şi pună în acţiune electrozii şi costul nu s-ar justifica.

— A fost doar o glumă, a spus Chico slab.

— Da? O, văd. Dar, ştiţi, se cunosc cazuri de cai cărora li s-a amputat un picior. Mai zilele trecute am citit despre o proteză care s-a pus cu succes la piciorul din faţă al unei iepe de prăsilă, de o rasă foarte bună. A fost dată apoi la montă şi a fătat un mînz în perfectă stare.

— O, a spus Chico. Este exact pentru ce am venit. Pentru o iapă de prăsilă. Numai că aceasta a murit.

Resemnat, Brothersmith şi-a mutat atenţia de la membre artificiale la cai cu inimi bolnave.

— Bethesda, am spus eu coborîndu-mi manşeta şi punîndu-mi butonii.

— Bethesda? Şi-a încruntat fruntea şi expresia de oboseală din priviri a fost înlocuită cu alta, de nelinişte.

— Iertaţi-mă. Nu-mi amintesc…

— Era o mînză din grajdul lui George Caspar, am spus. La doi ani i-a bătut pe toţi, iar la trei n-a mai putut să alerge din cauza unei insuficienţe cardiace. A fost trimisă la herghelie pentru prăsilă, dar i-a cedat inima cînd a fătat.

— O, dragă, a spus el adăugînd mîhnire la expresia de nelinişte de pe chipul său. Ce nenorocire! Dar vă spun, îmi pare rău, eu tratez aşa de mulţi cai şi deseori nu le ştiu numele. Este o problemă de asigurări la mijloc sau chiar

neglijenţă? Pentru că vă încredinţez…

— Nu, am spus liniştindu-l, nimic de felul ăsta. Atunci, vă puteţi aminti tratamentul acordat lui Gleaner şi Zingaloo?

— O, bineînţeles. Aceia doi. Nenorocit ghinion pentru George Caspar. O mare dezamăgire.

— Povestiţi-ne despre ei.

— De fapt, nu sînt multe de spus. Nimic ieşit din comun, în afară doar de faptul că ei erau atît de buni la doi ani. Probabil că asta a fost cauza nenorocirii lor, dacă e să spunem adevărul.

— Adică? am întrebat.

Tensiunea sa nervoasă se consuma în mici aruncări de cap.

În timp ce ne furniza cîteva opinii deloc măgulitoare:

— Ei bine, oamenii ezită să spună asta unui antrenor de marcă, cum este George Caspar, dar este foarte uşor să oboseşti peste măsură inima unor mînji de doi ani. Dacă ei sînt buni la această vîrstă, aleargă în curse clasice şi presiunea pentru a cîştiga poate fi foarte mare, aflîndu-se în joc prestigiul grajdului şi toate celelalte, iar un jocheu, care, luaţi aminte, călăreşte după indicaţiile antrenorului, poate să forţeze atît de mult un mînz în curse, încît, chiar dacă atunci cîştigă, l-a şi distrus, mai mult sau mai puţin, pentru viitor.

— Gleaner a cîştigat Doncaster Futurity pe o pistă desfundată de ploaie, am spus căzut pe gînduri. Am văzut-o. A fost o cursă foarte dificilă.

— Aşa-i, a spus Brothersmith. Totuşi, după aceea l-am

examinat foarte amănunţit. Problemele n-au apărut imediat. De fapt, nu s-au văzut deloc pînă n-a alergat în cursa Guineas. De acolo s-a întors într-o stare de epuizare totală. La început am crezut că era vorba de un virus, dar apoi, după cîteva zile, au apărut acele aritmii foarte pronunţate şi a fost clar ca asta era hiba.

— Ce virus? am întrebat.

— Să vedem… În seara cursei Guineas, a avut o uşoara febră, un fel de gripă cabalină sau cam aşa ceva. Dar s-a oprit. Deci n-a fost asta. Era inima. Dar noi n-aveam cum să ştim atunci.

— Care e procentajul de cai cu boli de inimă? l-am întrebat

Ceva din starea de nelinişte permanentă s-a atenuat cînd a început să se mişte sigur pe el pe un teren neutru.

— Poate zece la sută au aritmii. Nu întotdeauna asta înseamnă ceva. Proprietarilor nu le place să cumpere cai cu astfel de tulburări, dar uită-te la Night Nurse, care a cîştigat Champion Hurdle şi are aritmii.

— Dar cît de des vi se întîmplă să aveţi cai care să nu mai participe la curse din cauza problemelor cardiace?

A înălţat din umeri.

— Poate doi sau trei la sută.

M-am gîndit că George Caspar antrena peste o sută treizeci de cai anual.

— În medie, caii lui George Caspar sînt mai predispuşi spre boli de inimă decît ai celorlalţi antrenori? l-am întrebat.

Neliniştea i s-a reinstalat pe chip în mod vădit.

— Nu ştiu daca ar trebui să răspund! a această întrebare.

— Dacă răspunsul este „nu”, care ar fi impedimentul? l-am întrebat.

— Dar cu ce scop puneţi întrebări…?

— Un client vrea să ştie dacă să-i trimită lui George Caspar un mînz strălucit de un an pentru antrenament, am minţit eu cu o regretabilă uşurinţă. M-a rugat să văd ce s-a întîmplat cu Gleaner şi Zingaloo.

— O, înţeleg. Ei bine, nu, nu cred că are mai mulţi decît ceilalţi. Nu este nimic semnificativ. Caspar este un antrenor excelent, bineînţeles. Dacă clientul dumitale nu se dovedeşte prea lacom cînd calul împlineşte doi ani, nu va exista absolut nici un risc.

— Atunci, vă mulţumesc. M-am ridicat şi ne-am strîns mîinile. Cred că nu sînt probleme cu inima la Tri-Nitro.

— Absolut nici una. E zdravăn şi sănătos. Inima îi bate ca ceasul, puternic şi clar.

— Deci, asta este, a spus Chico pe cînd stam la o bere şi o plăcintă în hotelul White Hart. Sfîrşitul cazului. Doamna Caspar e nebună şi nimeni nu ajunge la mînjii lui George Caspar în afară de el însuşi.

— Ea n-o să fie încîntată cînd o să audă, i-am zis.

— Vrei să i-o spui?

— Imediat. Dacă o conving, s-ar putea să se mai calmeze.

Aşa că am sunat la George Caspar şi am cerut-o pe Rosemary, recomandîndu-mă domnul Barnes. Ea a venit la telefon şi a spus un alo pe un ton mirat şi întrebător pe

care-l foloseşti cînd nu ştii persoana care te caută.

— Domnul... Barnes?

— Sînt Sid Halley.

Imediat s-a simţit alarmă în glasul ei.

— Nu pot să vorbesc cu tine.

— Atunci nu ne-am putea întîlni?

— Bineînţeles că nu. N-am nici un motiv ca să vin la Londra.

— Sînt aici, în apropiere, în oraş, i-am spus. Am să-ţi comunic nişte lucruri. Şi, sincer vorbind, nu cred că este nevoie de deghizări altele de acest fel.

— Nu vreau să fiu văzută cu tine în Newmarket.

Totuşi s-a învoit să iasă cu maşina să-l ia pe Chico şi să meargă acolo unde îi spunea el, iar eu şi Chico am ales un loc pe hartă care părea calmant pentru paranoici: curtea bisericii din Barton Mills, la opt mile spre Norwich.

Am parcat maşinile la poartă una lîngă alta, iar eu şi Rosemary ne-am plimbat printre morminte. Ea purta din nou haina de ploaie cafenie şi eşarfa, dar, de data asta, peruca lipsea. Vîntul îi flutura şuviţele castanii peste ochi, iar ea şi le îndepărta neliniştită, nu chiar cu aceeaşi încordare ca atunci cînd venise în apartamentul meu, dar, totuşi, cu mai multă forţă decît era necesar.

I-am spus că fusesem să-i văd pe Tom Garvey şi Henry Thrace la grajdurile lor, precum şi că vorbisem cu Brothersmith; şi i-am relatat ce-mi povestiseră cu toţii. Ea a ascultat şi a clătinat din cap.

— Cailor li s-a făcut ceva ca să piardă cursa, a spus ea cu încăpăţînare. Sînt sigură că aşa a fost.

— Cum?

— Nu ştiu cum. Vocea i s-a înălţat devenind ascuţită, agitaţia interioară simţindu-se în tremurul muşchilor din jurul gurii. Dar eu te-am avertizat. Ţi-am spus că au să ajungă şi la Tri-Nitro. De azi într-o săptămînă este cursa Guineas. Trebuie să-l ţii teafăr timp de o săptămînă.

Ne plimbam pe aleea ce străjuia mormintele liniştite şi pietrele funerare cenuşii, bătute de vreme. Iarba era tunsă, dar nu se zăreau nici flori, nici oameni cu chipuri îndurerate.

Morţii de aici erau plecaţi de multă vreme şi fuseseră daţi uitării.

— George a dublat paza la Tri-Nitro, i-am spus.

— Asta o ştiu. Nu fi stupid.

Am continuat resemnat:

— În mod normal el o să-l forţeze pe Tri-Nitro să lucreze mai intens înainte de Guineas. Probabil sîmbătă dimineaţa.

— Cred că da. Ce e cu asta? De ce mă descoşi?

— Ei bine… Am făcut o pauză întrebîndu-mă dacă, într-adevăr, ar fi înţelept să sugerez o anume teorie fără s-o testez şi gîndindu-mă că, în orice caz, nu exista nici o modalitate de a o verifica.

— Dă-i drumul, a spus ea cu asprime. Ce-ai vrut să zici?

— Ai putea… ă-ă… ai putea să te asiguri că el îşi ia toate precauţiile atunci cînd face ultimul galop cu Tri-Nitro? M-am oprit din nou. Inspectează şaua… lucruri de felul ăsta.

Rosemary a izbucnit furioasă:

— Ce-o tot bolmojeşti? Pentru Dumnezeu, dă-i drumul odată! Nu te tot învîrti în jurul cozii!

— O mulţime de curse au fost pierdute din cauza unor galopuri de antrenament prea extenuante, făcute cu puţină vreme înainte de cursă.

— Bineînţeles, a spus ea iritată. Toată lumea o ştie. Dar George n-ar face-o niciodată.

— Dar, dacă teltiile au fost ticsite cu plumb? Dar, dacă un cal de trei ani poartă cincizeci de livre în plus şi este forţat într-un galop nesăbuit? Şi apoi, cîteva zile mai tîrziu, aleargă sub presiuni foarte puternice în cursa Guineas, iar inima îi este obosită peste măsură?

— Dumnezeule! a exclamat ea. Dumnezeule!

— Eu nu afirm că asta sau ceva de acest gen s-a petrecut cu Zingaloo şi Gleaner. Nu este decît o vagă supoziţie. Dar, dacă s-a întîmplat ceva de această natură,... probabil că este implicat cineva din grajd.

Ea a început să tremure din nou.

— Trebuie să continui, a spus ea. Te rog, mergi mai departe cu tatonările. Ţi-am adus nişte bani. Şi-a băgat mîna în buzunarul hainei de ploaie şi a scos un plic micuţ, maro. Sînt bani gheaţă. Nu-ţi pot da un cec.

— N-am făcut nimic ca să-i cîştig, am spus.

— Ba da, ba da. Ia-i. Era insistentă şi, în cele din urmă, l-am băgat în buzunar fără să-l deschid.

— Lasă-mă să stau de vorbă cu George, i-am spus.

— Nu. Ar fi furios. Am s-o fac eu... adică am să-l previn în privinţa galopurilor. El crede că sînt nebună, dar, dacă am să-l pisez destul, va lua aminte. S-a uitat la ceas şi

agitaţia i-a sporit. Acum va trebui să plec. Acasă am spus că mă duc să mă plimb pe landă. Nu fac asta niciodată. Trebuie să mă întorc, altfel au să se îngrijoreze.

— Cine?

— George, bineînţeles.

— El ştie unde te găseşti în orice clipă din zi?

Am pornit-o cu o oarecare grabă spre ieşire. Rosemary părea că este pe punctul de a începe să alerge.

— Noi discutăm întotdeauna. Mă întreabă unde am fost. El nu este suspicios... numai că aşa ne-am obişnuit. Noi sîntem mereu împreună. Ei bine, tu ştii cum este într-o gospodărie din lumea curselor. Proprietarii vin cînd au vreme. Lui George îi place să fiu acasă.

Am ajuns la maşini. Ea a rostit un abia perceptibil „la revedere” şi a plecat în mare viteză spre casă. Chico, care aştepta în maşină, a spus:

— E linişte aici, nu-i aşa? Chiar şi stafiile găsesc că e plicticos.

Am urcat în maşină şi i-am aruncat în poală plicul lui Rosemary.

— Numără-i, i-am zis pornind motorul. Vezi cum stăm.

L-a deschis şi a scos un teanc de bancnote mari, aranjat cu grijă şi şi-a umezit degetele cu salivă ca să le numere.

— Drace! a exclamat el cînd a ajuns la ultima. E nebună!

— Ea vrea ca noi să mergem mai departe.

— Atunci ştii ce e asta, Sid? a spus el lovind uşor teancul. Bani cu belea, să te împingă de la spate cînd tu vrei să te opreşti

— Ei bine, fie.

*
*   *

Am cheltuit o parte din banii daţi de Rosemary rămînînd peste noapte în Newmarket şi colindînd prin baruri, Chico pe acolo pe unde se adunau băieţii de grajduri, iar eu cu antrenorii. Era seara zilei de marţi şi peste tot era linişte. Eu n-am auzit nimic care să prezinte vreun interes şi am băut cam mult whisky, iar Chico s-a întors sughiţînd şi cam atît.

— Ai auzit vreodată de Inky Poole? m-a întrebat el.

— Ce este, un cîntec?

— Nu, un jocheu de lucru. Ce este un jocheu de lucru? Chico, iubitule, un jocheu de lucru este un băiat de grajd care lucrează caii la galop.

— Eşti beat, i-am spus.

— Categoric nu. Ce este un jocheu de lucru?

— Ce-ai spus adineaori. Nu este bun în competiţii, dar poate galopa foarte bine acasă.

— Inky Poole, a continuat el, este jocheul de lucru al lui George Caspar. Inky Poole îl călăreşte din răsputeri pe Tri-Nitro acasă. Nu mi-ai cerut să aflu cine-l călăreşte pe Tri-Nitro?

— Ba da, ţi-am cerut-o, i-am spus. Dar eşti beat.

— Inky Poole, Inky Poole, a repetat el.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Nu l-am întîlnit deloc. Mi-au spus nişte flăcăi. Jocheul

de lucru al lui George Caspar. Inky Poole.

*

*     *

Înarmat cu un binoclu ce-mi atîrna de gît legat cu un şnur, am pornit-o spre dealul Warren la şapte şi jumătate ca să privesc loturile de cai la exerciţiul de dimineaţă. Mi se părea că trecuse o veşnicie de cînd fusesem şi eu unul din oamenii în pulover, cu mînecile suflecate şi cu tocă, cu trei cai de care trebuia să mă ocup şi pe care trebuia să-i plimb. Pe atunci, aveam un pat la un han, în a cărui bucătărie se aflau în permanenţă pantaloni muraţi de ploaie, puşi la uscat. Peste tot nu vedeai decît inşi cu chipuri îngheţate, cu o baie făcută la repezeală, cu urechile pline de înjurături şi n-aveai nici o şansă să rămîi doar tu cu tine însuţi.

Cînd aveam şaisprezece ani, viaţa asta îmi plăcuse destul de mult, pentru că iubeam caii. Creaturi frumoase, minunate, ale căror instincte şi reacţii se deosebeau atît de mult de ale oamenilor, ca apa de ulei, neamestecîndu-se nici măcar atunci cînd veneau în contact nemijlocit. Cînd ajungeai să le cunoşti simţămintele şi gîndurile era ca o poartă deschisă, ca o limbă străină pe jumătate învăţată, o înţelegere deplină nefiind posibilă pentru că îţi lipsea modul lor de a auzi, nu aveai acelaşi simţ al mirosului şi nici o telepatie care să atingă desăvîrşirea.

Senzaţia pe care o încercasem uneori în toiul curselor, contopirea într-o singură fiinţă cu caii, fusese darul lor

pentru o creatură inferioară; şi, pesemne, patima cu care îmi doream să cîştig fusese darul meu pentru ei. Setea nestăvilită de a ajunge în frunte o aveau din naştere; tot ceea ce le trebuia era doar să le arăţi unde şi cînd să se ducă.

Cînd îi vedeam şi le simţeam mirosul pe landă, pentru mine însemna acelaşi lucru ca briza pentru un marinar. Îmi umpleam plămînii şi ochii şi mă simţeam mulţumit.

Fiecare lot de cai era însoţit de antrenorul lui, unii sosind cu maşinile, alţii călare, alţii pe jos. Am fost întîmpinat cu o mulţime de de „bună dimineaţa, Sid”. Numeroase chipuri zîmbitoare păreau, – într-adevăr, încîntate să mă vadă; iar unii care nu se grăbeau se opreau să-mi vorbească.

— Sid, a exclamat un antrenor pentru care călărisem în cursele de plat în anii dinainte de a fi crescut în lungime şi în greutate. Sid, nu te-am văzut pe aici în ultimul timp.

— Pierderea este de partea mea, am răspuns zîmbind.

— De ce nu vii să călăreşti pentru mine? Data viitoare cînd treci pe aici, sună-mă şi stabilim.

— Chiar vrei?

— Bineînţeles că vreau. Dacă tu eşti de acord, s-a făcut.

— Aş fi încîntat.

— E-n ordine. Asta-i grozav. Atunci să nu uiţi.

S-a îndepărtat pe bicicletă fluturînd mîna în semn de rămas bun, spre a striga la un băiat de grajd care-şi meritase admonestarea pentru că sta lăbărţat în şa ca o meduză.

— Cum dracu’ vrei ca să-ţi fie calul atent cînd tu nu

eşti?

Băiatul s-a aşezat corect pentru ultimele douăzeci de secunde.

Din gara Newmarket avea să plece departe, mi-am zis.

Miercurea fiind o dimineaţă pentru antrenamente de galop, locul era presărat cu obişnuiţii spectatori interesaţi: proprietari, ziarişti şi turişti de toate felurile. Binoclurile ţîșneau ca niște prelungiri ale ochilor şi notiţele nu mai conteneau, fiecare folosindu-şi propriile prescurtări. Deşi dimineaţa era rece, noul sezon promitea să se încălzească. Te încerca un sentiment general că există un ţel bine definit şi simţeai agitaţia în plină desfăşurare. O industrie care îşi încorda muşchii. Bani, profit şi impozite, fiecare făcîndu-şi propriul circuit sub cerul încăpător din Suffolk.

Şi eu îmi aveam locul meu aici, chiar dacă nu ca înainte. Jenny avea dreptate: eu aş muri într-un birou.

— Bună dimineaţa, Sid.

M-am uitat în jur. George Caspar, călare, îşi avea privirea aţintită în depărtare spre un lot din grajdul său din Bury Road, care cobora spre landă.

— Bună dimineaţa, George.

— Stai pe aici?

— Doar pentru o noapte sau două.

— Ar fi trebuit să ne anunţi. Avem întotdeauna un pat de rezervă. Sun-o pe Rosemary.

Ochii îi erau pironiţi pe lotul său, invitaţia nu fusese decît o politeţe, nu însemna că trebuia acceptată. Rosemary ar fi leşinat dacă ar fi auzit, am gîndit în sinea mea.

— Tri-Nitro este în grupul acela? l-am întrebat.

— Da, este. Al şaselea din frunte. A cercetat cu privirea spectatorii. L-ai văzut pe undeva pe Trevor Deansgate? A zis că vine în dimineaţa asta aici, că pleacă devreme din Londra.

Am clătinat capul.

— Nu l-am văzut.

— Are doi cai în lotul ăsta. Voia să-i vadă la lucru. A înălţat din umeri. Dacă nu vine curînd n-o să-i mai vadă.

Am zîmbit în sinea mea. Unii antrenori amînau antrenamentul cailor pînă sosea proprietarul, dar George n-o făcea. Proprietarii se îmbulzeau ca să obţină favoarea ca George să le antreneze caii şi preţuiau sfaturile lui, iar Trevor Deansgate, cu toată poziţia lui, nu era decît unul din mulţime. Am luat binoclul şi am privit lotul de patruzeci de cai puternici care s-au apropiat și au început să meargă în cerc, așteptîndu-și rîndul să urce dealul în galop. Lotul anterior abia își terminase antrenamentul, urma a lui George.

Băiatul care-l călărea pe Tri-Nitro purta o eşarfă roşie la gît şi o cazacă oliv, presărată cu resturi de paie. Mi-am coborît binoclul şi nu mi-am dezlipit ochii de pe el în timp ce se mişca în cerc şi-şi privea calul cu aceeaşi curiozitate ca oricare altul. Era un mînz murg, frumos, bine dezvoltat, cu greabăn proeminent, dar nimic din înfăţişarea lui nu te făcea să strigi în gura mare: „Iată, acesta este favoritul sezonului, pe care pariază toţi cu frenezie pentru Guineas şi Derby”. Dacă n-o ştiai, nu ţi-ai fi dat seama.

— Te deranjează dacă fac cîteva poze, George? l-am

întrebat.

— Cîte vrei, Sid.

— Mulţumesc.

Acum rareori mergeam undeva fără un aparat de fotografiat în buzunar: un automat de şaisprezece milimetri, al cărui obiectiv făcea toţi banii. L-am scos şi i l-am arătat, iar el a încuviinţat din cap.

— Fotografiază ce-ţi place.

A dat pinteni calului care aştepta liniştit şi s-a îndreptat spre lotul său ca să înceapă antrenamentul de dimineaţă. Băiatul care aducea calul de la grajd nu era musai să-l şi călărească la antrenament şi, de obicei, se făceau o mulţime de schimbări ca apprenti cei mai buni să fie folosiţi unde era nevoie de ei. Băiatul cu eşarfă roşie a descălecat de pe Tri-Nitro, i-a ţinut frîul şi imediat un tip mult mai în vîrstă s-a aruncat în şa.

M-am dus mai aproape şi am făcut trei sau patru fotografii cu calul minune şi două cadre cu călăreţul.

— Inky Poole? l-am întrebat la un moment dat cînd se afla la șase picioare depărtare.

— Exact, a răspuns el. Fereşte-ţi spatele. Îmi stai în cale.

În glas i se simţea o nuanţă vădită de ursuzenie. Dacă nu m-ar fi văzut mai înainte stînd de vorbă cu George, ar fi obiectat categoric împotriva prezenţei mele acolo. M-am întrebat dacă aversiunea sa faţă de un comportament civilizat era cauza sau rezultatul faptului de a nu fi reuşit să ajungă jocheu şi am încercat un sentiment de compătimire faţă de el, în general.

George a început să-şi împartă băieţii de grajd în mici grupuri care aveau să galopeze laolaltă şi eu m-am retras pe margine ca să privesc.

A sosit o maşină în mare viteză şi a oprit cu o smucitură care a speriat cîţiva din caii din preajmă, punîndu-i pe fugă şi i-a făcut pe băieţii de grajd să-şi ridice vocile alarmate şi furioase.

Trevor Deansgate a coborît din Jaguarul său şi, ca o măsură în plus, a trîntit portiera. Era îmbrăcat în costum de oraş, contrastînd cu toată lumea de acolo şi arăta de parcă ar fi fost gata pentru sala de consiliu. Păru-i negru era periat cu meticulozitate, obrazul proaspăt bărbierit, iar pantofii lustruiţi – oglindă. Nu era genul de om pe care să caut să mi-l fac prieten, pentru că, în general, nu-mi plăcea să stau în genunchi în faţa celor puternici, să culeg firimituri din protecţia lor, acordată cu un rîs nervos, dar cu o forţă ce trebuia recunoscută pe scena curselor.

Bookmakerii potenţaţi puteau fi şi adeseori erau un factor pozitiv, de contrabalans, fiind anume propulsaţi în această poziţie, am gîndit în sinea mea cu cinism. Trevor Deansgate era întruchiparea noului tip: civilizat, om de lume, căutînd compania celor sus-puşi, ajuns un nume în City, sicofantul conţilor.

— Bună, a spus el cînd m-a văzut. Te-am întîlnit la Kempton… Ştii unde sînt caii lui George?

— Acolo, i-am spus arătîndu-i cu mîna. Aţi sosit chiar la timp.

— Afurisit trafic.

A pornit cu paşi mari spre George, cu binoclul

balansîndu-i-se în mînă, iar George l-a salutat scurt şi, se pare, că i-a spus să urmărească galopul alături de mine, pentru că Trevor a făcut stînga-mprejur şi a pornit-o înapoi, călcînd hotărît şi sigur pe el, ca în final, să se oprească lîngă mine.

— George a spus că amîndoi caii mei au să intre în primul grup. Ticălosul zice c-ai să-mi explici tu ce fac, parcă eu n-aş avea ochi, nu? El se duce pe deal.

Am încuviinţat din cap. Antrenorii deseori urcă pînă la jumătatea dealului şi privesc de acolo, ca să vadă mai bine mişcările cailor în timp ce trec în galop pe lîngă ei.

Patru cai se învîrteau în cerc la locul de plecare. Trevor Deansgate şi-a pus binoclul şi l-a reglat. Purta un costum bleumarin, în dungi roşii, abia vizibile. Mîinile îi erau bine îngrijite, avea butoni de aur şi inel cu onix.

— Care sînt ai dumitale? l-am întrebat.

— Cei doi murgi. Cel cu pinteni albi este Pinafore. Celălalt nu contează prea mult.

Cel care nu conta avea gambe scurte şi crupa rotundă. Ar putea s-ajungă un cal de steeplechase într-o zi, mi-am zis. Îmi plăcea cum arăta mai mult decît Pinafore, care avea forme de ogar. Au pornit cu toţii în galop la semnalul lui George şi cei care aveau sînge de sprinter au dovedit-o tot drumul pînă în vîrf. Pinafore s-a descurcat bine, iar cel care nu conta a confirmat aprecierile proprietarului. Trevor Deansgate şi-a coborît binoclul cu un oftat.

— Deci, asta este. Vii la micul dejun la George?

— Nu, astăzi nu.

Şi-a ridicat din nou binoclul şi, de data asta, l-a fixat

spre o ţintă mult mai apropiată, spre caii ce se învîrteau în cerc la linia de plecare, dar urmărea călăreţii, nu caii. Cercetarea, în sfîrşit, s-a oprit asupra lui Inky Poole. A coborît apoi binoclul şi l-a privit pe Tri-Nitro cu ochiul liber.

— De azi într-o săptămînă e cursa, am spus.

Arată splendid.

M-am gîndit că, la fel ca toţi bookmakerii, şi el ar fi fericit să-l vadă pe favoritul numărul unu pierzînd cursa Guineas, dar în vocea lui nu se citea nimic altceva decît admiraţie pentru un cal superb. Tri-Nitro s-a alinat şi el, iar la semnul lui George a pornit-o alături de ceilalţi doi cai într-un pas rapid, fals. Inky Poole, care mă interesa, stătea în şa liniştit şi răbdător şi călărea cu o îndemînare ce merita de zece ori banii cu care era plătit. Jocheii de lucru buni erau de nepreţuit. Cei nepricepuţi puteau să facă un adevărat dezastru din gura unui cal, din temperamentul lui şi din întreaga lui cariera. Cred că George Caspar folosea pentru grajdul său doar pe cei mai iscusiţi.

Nu mai avea rost ca sîmbătă dimineaţa să încerce un galop pe o suprafaţă lungă şi netedă, cum era Limekilns. Un canter rapid pe panta dealului Warren însemna o testare suficientă. Tri-Nitro a abordat totul fără nici cea mai vagă urmă de efort şi a atacat vîrful de parcă l-ar mai fi putut urca de încă şase ori cu aceeaşi uşurinţă.

Impresionant, mi-am zis. Ziariştii, în mod vădit mulţumiţi, îşi luau note de zor în carneţele. Trevor Deansgate părea căzut pe gînduri, ceea ce era foarte posibil, iar George Caspar, care coborîse dealul şi-şi oprise

calul lîngă noi, arăta mulţumit, aproape pînă la îngîmfare. Se simţea că avea în buzunar cursa Guineas.

Caii, după ce şi-au terminat exerciţiul, au coborît dealul spre a se alătura celor care încă mai erau plimbaţi în cerc, încoace şi încolo, urmînd a fi preluaţi de jocheii de lucru pentru a o porni spre vîrful muntelui. Tri-Nitro a ajuns iar la băiatul cu cazacă oliv eşarfă roşie şi, în cele din urmă, lotul a pornit-o spre casă.

— Deci, asta este, a spus George. Totul e-n ordine, Trevor? Mergem la micul dejun?

Şi-au luat rămas bun de la mine înclinînd din cap şi au plecat, unul în maşină, celălalt călare. Totuşi, eu aveam ochi mai mult pentru Inky Poole care fusese de patru ori pînă în vîrful dealului şi acum se îndrepta cu un aer uşor ursuz spre maşină.

— Inky, am spus ajungîndu-l din urmă, galopul lui Tri-Nitro... a fost fantastic.

S-a uitat la mine posac.

— N-am nimic de spus.

— Nu sînt de la presă.

— Ştiu cine eşti. Te-am văzut călărind. Cine nu te-a văzut? Apoi, pe un ton neprietenos, aproape sarcastic: Ce doreşti?

— Cum ți se pare Tri-Nitro în comparaţie cu Gleaner anul trecut pe vremea asta?

A scos cheile dintr-un buzunar cu fermoar de la hanorac şi a descuiat maşina. Ceea ce puteam citi pe chipul lui părea a fi o lipsă de solicitudine încăpăţînată.

— Cu o săptămînă înainte de Guineas, Gleaner ţi-a dat

aceeaşi senzaţie? l-am întrebat.

— Nu discut cu tine.

— Dar Zingaloo? am spus. Ori Bethesda?

A deschis uşa, s-a strecurat în maşină avînd timp să-mi arunce o privire ostilă.

— Du-te dracului, a spus.

A trîntit portiera. A introdus cheia în contact şi a apăsat cu forţă pe pedala de acceleraţie.

*

* *

Chico se sculase pentru micul dejun, dar stătea în restaurant cu capul sprijinit în mîini.

— Nu pari prea în formă, a spus el cînd m-am aşezat alături.

— Eu am să iau ochiuri cu slănină, i-am spus. Sau poate scrumbii afumate. Şi gem de căpşuni.

A oftat.

— Mă întorc la Londra, am continuat eu. Te deranjează dacă mai rămîi aici? Am scos aparatul de fotografiat din buzunar. Ia filmul din el şi dă-l la developat. Dacă se poate, să le facă pînă mîine dimineaţă. Sînt cîteva poze ale lui Tri-Nitro şi Inky Poole. Ar putea să ne fie folositoare, nu se ştie niciodată.

— E-n ordine, atunci, a spus el. Dar va trebui să suni la liceu şi să le spui că mi-am dat centura de judo la curăţătorie.

Am rîs.

— În lotul lui George din dimineaţa asta au călărit şi cîteva fete, i-am spus. Aşa că vezi ce poţi face.

— Asta este în afara îndatoririlor profesionale. Ochii lui au părut să se lumineze brusc. Ce trebuie să întreb?

— De pildă, cine pune şaua pe Tri-Nitro pentru exerciţiile de galop, care sînt practicile de rutină începînd de acum pînă miercurea viitoare şi dacă se întîmplă ceva neplăcut.

— Şi tu ce-ai să faci?

— Am să mă întorc vineri noaptea, am răspuns. Să fiu la timp pentru galopurile de sîmbătă. Ei au să-l scoată sîmbătă pe Tri-Nitro pentru galop, un galop puternic ca să-l aducă la vîrf de formă.

— Crezi, într-adevăr, că se pune ceva la cale? m-a întrebat Chico.

— Cum o fi norocul. Pur şi simplu, nu ştiu. Mai bine aş suna-o pe Rosemary.

M-am recomandat din nou domnul Barnes şi Rosemary a venit la telefon părînd la fel de agitată ca întotdeauna.

— Nu pot să vorbesc. Avem oaspeţi la micul dejun.

— Atunci doar ascultă, i-am spus. Încearcă să-l convingi pe George ca sîmbătă cînd face galopul cu Tri-Nitro să schimbe practicile obişnuite. Să folosească un alt jocheu, de exemplu. Nu pe Inky Poole.

— Crezi cumva...?

Vocea-i atinsese un diapazon înalt, apoi i s-a gîtuit de tot.

— Nu ştiu nimic, i-am răspuns. Dar, dacă George schimbă totul, sînt mai puţine şanse pentru vreo

potlogărie. Rutina este cel mai bun prieten al hoţilor.

— Poftim? O, da. E-n ordine. Am să încerc. Tu ce-ai să faci?

— Am să fiu acolo şi am să urmăresc galopul. După aceea am să rămîn prin preajmă pînă se termină cursa Guineas. Dar aş vrea ca să mă laşi să discut cu George.

— Nu. Ar fi furios la culme. Acum trebuie să plec.

Receptorul a căzut în furcă cu zgomot, ceea ce vorbea de la sine despre nesiguranţa mîinilor ei, iar eu m-am gîndit că s-ar putea ca George să aibă dreptate cînd spune că soţia sa este puţin neurastenică.

*

*    *

În ziua următoare eu şi Charles ne-am întîlnit, ca de obicei, la Cavendish şi am stat în fotolii, în barul de sus.

— Pari fericit, cum nu te-am mai văzut deloc de cînd cu… mi-a spus el arătînd cu paharul spre braţul meu. Cu spiritul eliberat. Nu cu obişnuitul tău stoicism.

— Am fost în Newmarket, i-am răspuns. Am privit galopurile ieri dimineaţă.

— Aş fi crezut…

S-a oprit.

— Că sînt ros de gelozie? am spus. Ei bine, am fost. Dar mi-a plăcut.

— E-n ordine.

— Am să mă duc din nou mîine seară şi am să rămîn pînă miercurea viitoare, după Guineas.

— Şi joi prînzim împreună?

— Am să mă întorc pentru asta neapărat.

La timpul potrivit am mîncat moluşte în sos de vin, cu brînză, iar el mi-a dat noutăţi despre Jenny.

— Oliver Quayle a trimis adresa pe care mi-ai cerut-o, pentru ceara de lustruit. A scos o foaie de hîrtie din buzunarul de la piept şi mi-a dat-o. Oliver este îngrijorat. El zice că poliţia îşi continuă cu asiduitate cercetările şi este aproape sigur că Jenny va fi dată în judecată.

— Cînd?

— Habar n-am. Oliver nu ştie. Uneori aceste lucruri necesită săptămîni, dar nu întotdeauna. Iar Oliver spune că, atunci cînd va fi acuzată, va trebui să apară în faţa curţii de magistraţi şi este sigur că ei vor trimite cazul la Tribunalul Suprem pentru că este vorba de o sumă mare de bani. I se va acorda, bineînţeles, o cauţiune.

— Cauţiune!

— Oliver zice că, din păcate, este foarte posibil ca să fie condamnată, dar, dacă se insistă asupra faptului că ea a acţionat sub influenţa lui Nicholas Ashe, probabil că va găsi o anume înţelegere din partea judecătorului şi i se vor acorda circumstanţe atenuante.

— Chiar dacă el nu este găsit?

— Da. Dar, bineînţeles, dacă el *este* găsit şi deferit justiţiei şi apoi aflat vinovat, Jenny cu oarecare noroc, ar scăpa de pedeapsă.

Am respirat adînc, ieşind aproape un oftat.

— Atunci trebuie să-l găsim, nu? am spus.

— Cum?

— Ei bine… Am petrecut o bună parte din ziua de luni şi toată dimineaţa de azi cercetînd o cutie cu scrisori. Ele erau de la oamenii care au trimis bani şi au comandat ceară. O mie opt sute sau pe aproape.

— Cum au să-ţi folosească?

— Am început să le aranjez în ordine alfabetică şi am făcut o listă. S-a încruntat sceptic, dar am continuat. Lucru interesant este că toate numele de familie încep cu literele L, M, N şi O. Nimic între A şi K şi nimic de la P la Z.

— Nu văd…

— Ele ar putea să fie dintr-o listă de adrese poştale, am spus. Ca pentru un catalog. Sau chiar pentru opere de caritate. Probabil că există mii de asemenea liste, dar aceasta, cu siguranţă, a produs rezultatele scontate, aşa că n-a fost o listă cu posesorii de cîini care trebuie să se prezinte cu ei la controlul medical periodic.

— Pare rezonabil, a spus el sec.

— M-am gîndit să aranjez numele în ordine alfabetică şi apoi să văd dacă vreuna din firme, ca de exemplu Christie’s sau Sotheby’s, să zicem – fiind vorba de ceară de lustruit – are o listă de abonaţi similară. Este o aventură ştiu, dar există măcar o şansă.

— Te-aş putea ajuta, a spus.

— E o treabă plicticoasă.

— Este vorba despre fiica mea.

— E-n ordine, atunci. Mi-ar face plăcere.

Am terminat moluştele, m-am lăsat comod pe spătarul scaunului şi am băut din vinul alb, rece şi bun, vinul preferat al lui Charles.

El a spus că va rămîne peste noapte la clubul său şi va veni dimineaţă la mine acasă, să-mi ajute la sortatul scrisorilor, aşa că i-am dat o cheie ca să poată intra înăuntru, dacă cumva eu eram plecat după ziare sau ţigări la sosirea lui. Şi-a aprins trabucul Şi m-a privit printre rotocoalele de fum.

— Ce ţi-a spus Jenny sîmbătă după prînz, cînd a urcat la tine?

I-am aruncat o privire scurtă.

— Nu prea multe.

— A fost întoarsă toată ziua, după aceea. Chiar l-a luat peste picior pe Toby. A schiţat un zîmbet. Toby a protestat şi Jenny i-a spus: „Cel puţin Sid nu se văita”. A făcut o pauză. Am dedus că se purtase deosebit de grosolan cu tine şi se simţea vinovată.

— Nu era vinovăţie. Din fericire, erau îndoieli în legătură cu Ashe.

Şi cam tîrzii.

De la Cavendish am plecat la sediul Clubului Jocheilor din Portman Square unde, în cursul dimineţii, îmi fixasem o întîlnire prin telefon cu Lucas Wainwright. Putea fi neoficială problema pe care trebuia să i-o rezolv, dar el mă putea chema la biroul lui în mod destul de oficial. Am dedus că fostul inspector-şef Eddy Keith plecase la Yorkshire să cerceteze un caz cert de doping; nimeni altcineva n-avea să-şi pună prea multe întrebări în privinţa vizitei mele.

— Am toate dosarele de care ai nevoie. Rapoartele lui Eddy asupra asociaţiilor şi cîteva însemnări despre escrocii

cărora el le-a dat aviz favorabil.

— Atunci pot să mă apuc de lucru, am spus. Să le iau cu mine sau doriţi să le cercetez aici?

— Aici, dacă n-ai nimic împotrivă, a răspuns el. N-aş vrea să atrag atenţia secretarei în privinţa lor scoţîndu-le de aici sau xeroxîndu-le, pentru că ea lucrează şi pentru Eddy şi ştiu că-l admiră. Ea îi va spune. Mai bine ai copia ceea ce îţi face trebuinţă.

— Perfect, am spus.

Mi-a dat o masă, un scaun confortabil şi o lampă de birou cu lumină bună în celălalt capăt al camerei sale şi timp de vreo oră am citit şi mi-am scos notiţe. El a rămas la biroul lui scriind cînd şi cînd sau răsfoind nişte hîrtii, dar, în cele din urmă, a devenit clar că totul nu era decît un pretext pentru a fi ocupat cu ceva. Am simţit că nu atît faptul că mă aştepta pe mine să termin, dar ceva îl stînjenea.

Mi-am ridicat privirile de pe notiţe.

— Care-i necazul? l-am întrebat.

— A-ă... necazul?

— Ceva vă nemulţumeşte.

A ezitat.

— Ţi-ai notat tot ce-ai dorit? m-a întrebat făcînd semn cu capul spre hîrtiile mele.

— Cam jumătate, am răspuns. Mi-aţi mai putea acorda încă o oră?

— Da, dar... Ascultă, trebuie să fiu cinstit cu tine. Este ceva care trebuie să ştii.

— Ce anume?

Lucas, care, de obicei, era foarte politicos, chiar şi cînd se grăbea, şi al cărui mod de a gîndi i-l înţelegeam din îndelunga mea experienţă cu socrul meu, amiralul, dădea semne de stinghereală. Lucrurile care îi puneau pe ofiţerii de marină într-o acută stare de jenă erau: coliziunile între navele de război şi cheiuri, doamnele care vizitau puntea echipajului cînd acesta se afla acolo în stare de repaos şi comportarea dezonorantă printre gentlemeni. Primele două se excludeau; deci, unde ne aflam cu cea de a treia?

— Probabil că nu ţi-am dat toate faptele.

— Atunci, spuneţi-le acum.

— Cu cîtva timp în urmă, am mai trimis pe cineva să facă verificări asupra celor două asociaţii. Acum şase luni. Îşi tot căuta de lucru cu nişte clame pentru hîrtii, fără să mai privească în direcţia mea. Înainte de a se ocupa Eddy de ele.

— Care a fost rezultatul?

— Ah, da. Şi-a dres glasul. Cel pe care l-am trimis se numea Mason. Ei bine, noi n-am primit niciodată raportul lui, pentru că a fost atacat pe stradă înainte de a şi-l fi scris.

Atacat pe stradă...

— Ce fel de atac? am întrebat. Şi cine l-a atacat?

Şi-a clătinat capul.

— Nimeni nu ştie cine a făcut-o. A fost găsit pe trotuar de un trecător, care a anunţat poliţia.

— Ei bine... nu l-aţi întrebat pe el, pe Mason?

Am ghicit ceva din răspuns, dar nu în întregime.

— El, ă-ă... de fapt, nu şi-a mai revenit niciodată, a spus

Lucas cu regret. Capul, se pare, că i-a fost lovit de nenumărate ori cu picioarele, la fel şi trupul. Creierul a fost afectat cel mai mult. Şi acum este tot în sanatoriu. Va rămîne acolo pentru totdeauna. Nu mai raţionează şi este orb.

Mi-am muşcat capătul creionului cu care îmi luasem notiţe.

— A fost prădat? am întrebat.

— I-a lipsit portofelul. Dar nu şi ceasul.

Faţa îi era îngrijorată.

— Deci, ar fi putut fi o tîlhărie cu violenţă?

— Da... Afară doar că poliţia a tratat-o ca o tentativă de omor cu premeditare din cauza numărului mare de lovituri de bocanc şi a locului asupra căruia au fost aplicate.

S-a lăsat pe spătarul scaunului de parcă ar fi scăpat de o povară nedorită. Chestiuni de onoare printre gentlemeni... onoarea fusese satisfăcută.

— Bine, am spus. Care au fost cele două asociaţii pe care le-a verificat el?

— Primele două de pe lista pe care o ai acolo.

— Şi credeţi că vreunii din oamenii care figurează aici – cei nedoriţi – l-au bătut ca să scape din încurcătură?

A spus nefericit:

— S-ar putea.

— Iar eu urmează să investighez eventuala corupţie a lui Eddy Keith sau crima săvîrşită pe jumătate asupra lui Mason? am· întrebat cu prudenţă.

După o pauză, a răspuns:

— Probabil pe amîndouă.

A urmat o tăcere prelungită. în cele din urmă, am spus:

— Vă daţi seama că trimiţîndu-mi bileţele la curse şi întîlnindu-vă cu mine în camera de ceai sau aducîndu-mă aici, n-aţi lăsat prea multe dubii asupra faptului că lucrez pentru dumneavoastră?

— Dar ai putea lucra la orice.

Am spus posomorît:

— Nu, din moment ce îmi fac apariţia la uşa asociaţiilor.

— Aş înţelege perfect, a răspuns el, dacă, avînd în vedere ce ţi-am povestit, ai dori să... ă-ă...

Şi eu aş înţelege, mi-am zis în sinea mea. Aş înţelege că nu vreau să-mi fie capul făcut zob. Dar asta înseamnă că, ceea ce îi spusesem lui Jenny era adevărat: niciodată nu crezi că ţi se va întîmpla. Dar întotdeauna te înşeli, îmi răspunsese ea.

Am oftat.

— Mai bine mi-aţi vorbi despre Mason. Unde s-a dus şi cine l-a văzut. Orice punct de reper care vă vine în minte.

— De fapt, nu e nimic. El a plecat în mod obişnuit, iar lucru următor care l-am auzit despre el a fost că fusese atacat. Poliţia n-a putut să stabilească pe unde trecuse şi toţi oamenii din asociaţii au jurat că nu l-au văzut. Cazul, bineînţeles, nu este închis, dar, după şase luni, nu are nici o prioritate.

Am continuat o vreme discuţia pe această temă, după care mi-am petrecut încă o oră luîndu-mi notiţe. Am plecat de la Clubul Jocheilor la şase fără un sfert, urmînd să mă întorc acasă; dar n-am mai ajuns.

VII

M-am dus acasă cu un taxi şi am plătit la intrarea în bloc, totuşi nu chiar în uşă, pentru că exact în dreptul ei era parcată o maşină de culoare închisă pe linia galbenă dublă de la refugiu.

Abia dacă am băgat în seamă maşina, ceea ce a fost o greşeală, pentru că, imediat ce am ajuns lîngă ea şi m-am îndreptat spre intrare, portiera s-a deschis şi cea mai mare nenorocire s-a abătut asupra mea.

Doi oameni în haine negre m-au înhăţat. Unul m-a izbit în cap cu un obiect contondent, care m-a năucit, iar celălalt a aruncat ceva, ceea ce mai apoi mi-am dat seama că era un fel de lasou dintr-o funie groasă, cu care mi-a prins pieptul şi braţele şi mi le-a legat strîns. Amîndoi mi-au făcut vînt pe bancheta din spate, unde unul din ei, pentru o mai bună siguranţă, mi-a legat o cîrpă neagră peste ochi, care îmi erau închişi pe jumătate şi uluiţi.

— Cheile, a spus o voce. Repede. Nu ne-a văzut nimeni.

I-am simţit cum îmi cotrobăiau în buzunare. S-a auzit un clinchet cînd au găsit ceea ce căutau. Am început să m-adun, ca să zic aşa, şi să lupt, ceea ce a fost o acţiune reflexă, dar, în orice caz, o altă greşeală.

Cîrpa cu care îmi fuseseră legaţi ochii au suplimentat-o cu un tampon ce degaja un miros ce-ţi producea greaţă şi mi l-au aplicat peste gură şi nas. Anestezicul m-a năucit complet şi ultimul lucru la care m-am mai putut gîndi a fost că, dacă aveam să urmez drumul lui Mason, ei nu-şi

pierduseră absolut deloc timpul.

*
*   *

Primul lucru de care mi-am dat seama cînd m-am trezit a fost că zăceam pe paie.

Paie, ca în grajd. Paie, care au foşnit cînd am încercat să mă mişc. Ca de obicei, auzul a fost primul care mi-a revenit.

De-a lungul anilor făcusem cîteva comoţii în căderile de la curse. O bucată de vreme am fost convins că, probabil, căzusem de pe cal. deşi nu-mi puteam aminti care anume sau unde călărisem.

Ciudat.

Veştile nedorite au revenit brusc. Nu călărisem. Nu mai aveam decît o mînă. Fusesem răpit în plină zi de pe o stradă din Londra. Zăceam pe spate, pe paie, legat la ochi şi făcut fedeleş cu o funie ce-mi înfăşura pieptul pe deasupra coatelor, lipindu-mi strîns braţele de trup. Simţeam nodul funiei înghiontindu-mi spatele. Nu ştiam de ce mă aflam aici... iar viitorul nu era deloc roz.

**La** naiba, la naiba, *la naiba!*

Picioarele îmi erau priponite de un obiect ce nu putea fi urnit din loc. Era întuneric beznă, chiar şi la marginile legăturii de la ochi. M-am ridicat în picioare şi am încercat să-mi echilibrez cît de cît trupul; mult efort, fără nici un rezultat.

După o veşnicie s-a auzit de afară un zgomot de paşi

călcînd pe pietriş, apoi un scîrţîit de uşă de lemn şi, brusc, a apărut o lumină de o parte şi alta a nasului meu.

— Nu mai încerca, domnule Halley, a spus. o voce. N-ai să desfaci nodurile acelea cu o singură mînă.

M-am oprit. N-avea nici un rost să continui.

— Ţi-am administrat cîte puţin din fiecare ca să te facem knock-out, a spus el bucurîndu-se în sinea lui. Funii, şi anestezic, şi bîtă, şi legat la ochi. Ei bine, eu le-am spus să fie atenţi să nu stea prea aproape de braţul ăla subţire al tău. Un ticălos pe care-l cunosc mi-a povestit lucruri îngrozitoare despre cum l-ai lovit cu ceva la care el nu se aştepta.

Cunoşteam vocea. Accent de Manchester în subteran, iar la suprafaţă spoiala drumului parcurs spre vîrful piramidei sociale. Siguranţa de sine pe care ţi-o dă puterea.

Trevor Deansgate.

Ultima oară îl văzusem la galopurile din Newmarket căutîndu-l pe Tri-Nitro în lotul adus la antrenament şi identificîndu-l, pentru că îl cunoştea pe jocheul de lucru, pe care majoritatea oamenilor nu-l ştiu. Deansgate, care se ducea să ia micul dejun acasă la George Caspar. Bookmakerul Deansgate fusese pentru mine un semn de întrebare, o posibilitate, o persoană care trebuia evaluată şi cercetată. Lucruri pe care le aveam în vedere, dar care nu le făcusem încă.

— Scoate-i legătura de la ochi, a spus el. Vreau să mă vadă.

A fost nevoie de un oarecare timp ca să-mi desfacă

bucata de pînză legată cu străşnicie. Cînd mi-au dat-o la o parte, lumina m-a năucit pentru moment; dar primul lucru pe care l-am văzut au fost cele două ţevi ale puştii îndreptate spre mine.

— Şi arme, am adăugat eu posomorît.

Era un şopron, nu un grajd. În stînga mea se afla o stivă de cîteva tone de baloturi de paie, iar în dreapta, la cîţiva iarzi[6] mai încolo, un tractor. Picioarele mele fuseseră legate de bara de remorcare a unui tăvălug. Şopronul avea un acoperiş înalt, cu grinzi şi un bec electric slab, care-l lumina pe Trevor Deansgate.

— Spre norocul tău eşti al dracului de deştept, a zis el. Ştii ce se spune? Dacă Halley se află pe urmele tale, fii atent. Se va năpusti asupra ta cînd nici cu gîndul nu gîndeşti şi te va băga la zdup înainte de a-ţi fi pus planurile în aplicare.

N-am răspuns nimic. Ce-aş fi putut spune? Mai ales cînd stăteai cu mîinile legate la spate ca un prost şi cu puşca aţintită asupra ta.

— Ei bine, eu nu te aştept, vezi? Ştiu cît de aproape eşti ca să pui laba pe mine. Îţi întindeai capcanele nu? Aşteptai ca doar-doar ţi-oi pica în mîini, aşa cum i-ai mai prins pe mulţi alţii. S-a oprit şi a mai reflectat la cele spuse. De fapt, în mînă şi în cangea aia a ta, a continuat el.

Avea un mod de a-mi vorbi care-mi configura originile noastre comune, amîndoi străbătînd o lungă cale de acolo de unde pornisem. Nu era o chestie de accent, ci de comportament. Nu era nevoie de nici o prefăcătorie

---

6 Iard = 0,9144 m. (engl.).

socială. Mesajul fusese spus cu brutalitate, între egali şi avea să fie înţeles.

Era îmbrăcat ca şi rîndul trecut în costum de City, bleumarin, în dungi foarte subţiri, albe de data asta, şi cravată Gucci. Mîinile cu o manichiură bine făcută ţineau arma cu priceperea celui care-şi petrecea multe weekenduri pe proprietăţile de la ţară. Ce conta, mi-am zis, dacă degetul care apăsa pe trăgaci era curat şi îngrijit? Ce conta că pantofii lui erau lustruiţi-lună...? Mă uitam la detalii stupide pentru că nu voiam să mă gîndesc la moarte.

O vreme n-a mai scos nici o vorbă; pur şi simplu, privea. Eu stăteam, pe cît se putea, fără să mă mişc şi mă gîndeam la o slujbă frumoasă şi liniştită în biroul unui agent de bursă.

— Ai nervii de oţel, nu? a spus el. Absolut de oţel.

N-am răspuns.

Ceilalţi doi bărbaţi se aflau în spatele meu, în dreapta şi nu-i puteam vedea. Le auzeam picioarele cînd şi le mişcau prin paie. Erau mult prea departe de mine.

Eram îmbrăcat în ceea ce fusesem la prînzul cu Charles. Pantaloni gri, şosete, pantofi maro închis; în plus – funia. Cămaşă, cravată şi un blazer recent cumpărat şi destul de scump. Ce conta? Dacă mă omora, Jenny avea să primească restul. Nu-mi schimbasem testamentul.

Trevor Deansgate şi-a deplasat atenţia spre bărbaţii din spatele meu.

— Fiţi cu băgare de seamă, a spus el, şi să nu le încurcaţi. Luaţi cele două funii şi legaţi-i cu una braţul

stîng şi cu cealaltă pe cel drept. Şi aveţi grijă să nu facă vreo şmecherie.

A ridicat foarte puţin arma. Dacă împuşca de acolo, avea să-şi rănească ortacii, am gîndit în sinea mea. De fapt, nu prea arăta a execuţie.

— Nu încheietura mîinii stîngi, idiotule, a spus Trevor Deansgate. Aceea iese imediat. Foloseşte-ţi afurisitul ăla de cap. Leag-o sus, deasupra cotului.

Tipul admonestat a făcut precum i-a spus, apoi a legat zdravăn nodurile şi, aproape ca din întîmplare, a ridicat o bară metalică solidă, ce semăna cu o rangă şi a rămas în picioare ţinînd-o strîns în mîini de parcă gîndea că m-aş fi putut elibera cumva, asemeni lui Superman, şi-l voi ataca.

Rangă... Brusc, m-au trecut fiorii din creştet pînă-n tălpi. Mai fusese un alt ticălos înainte, care ştiuse unde să mă rănească cel mai rău, unul care-mi lovise cu un vătrai mîna stîngă, pe care deja n-o mai puteam folosi, transformînd-o dintr-o ruină într-o pierdere totală. De atunci trecusem prin destule regrete şi tot felul de agonii, dar pînă în acest moment de groază nu-mi dădusem seama cît preţuia ceea ce mai rămăsese. Muşchii care puneau în mişcare electrozii, cel puţin, îmi dădeau impresia unei mîini care funcţiona. Dacă ei erau din nou răniţi n-aş mai fi avut-o nici pe asta... Cît priveşte cotul însuşi... dacă voiau să mă scoată din acţiune o bună bucată de vreme, nu aveau decît să folosească ranga aceea.

— Nu-ţi place, nu-i aşa, domnule Halley? m-a întrebat Trevor Deansgate.

Mi-am întors capul spre el. Vocea şi chipul, brusc, i s-au

umplut de un amestec de triumf şi satisfacţie şi ceva ce părea ca o uşurare. N-am răspuns nimic.

— Te-au trecut sudorile, mi-a zis.

A dat încă un ordin fîrtaţilor:

— Dezlegaţi-i funia din jurul pieptului. Şi făceţi-o cu grijă. Rămîn doar braţele legate.

Au desfăcut nodul şi au îndepărtat funia care-mi strîngea pieptul. Nu era o mare diferenţă pentru şansele mele de scăpare. Exagerase cumplit abilitatea mea în luptă.

— Lungeşte-te, mi-a spus el; şi cînd nu m-am învoit pe loc, le-a zis fîrtaţilor: trîntiţi-l la pămînt.

Într-un fel sau altul, am sfîrşit lungit pe spate.

— Nu vreau să te omor, a zis el. Ţi-aş putea arunca hoitul pe undeva, trebuie să-ţi închid gura, odată şi pentru totdeauna. Definitiv.

În afară de a mă ucide, nu vedeam cum ar fi putut-o face, era ceva stupid.

— Trage-i braţele într-o parte, îndepărtează-i-le de trup. a spus el.

Braţul stîng mi-a fost smucit cu forţă, o forţă ce avea în spate greutatea unui bărbat ce era mai puternic decît mine. Mi-am răsucit capul şi am încercat să nu implor, să nu mă vaiet.

— Nu acela, dobitocule, a spus Trevor Deansgate. Celălalt. Dreptul. Trage-i-l încoace.

Tipul din dreapta mea a smucit cu toată puterea funia, sfîrşind prin a-mi întinde braţul exact pe lateral, în unghi drept cu trupul şi cu palma în sus.

Trevor Deansgate a păşit spre mine şi a coborît puşca pînă ce orificiile negre ale ţevii au fost aţintite chiar asupra încheieturii de la mîna mea dreaptă. Apoi a coborît cu grijă ţeava încă un ţol, făcînd contact direct cu pielea şi a apăsat în podeaua acoperită cu fîn. Simţeam marginile metalice înfigîndu-se în oase, tendoane şi nervi. Puntea de sprijin era mîna mea cea sănătoasă.

Am auzit declicul cînd a armat. O împuşcătură cu o armă de calibrul doisprezece mi-ar fi smuls mai tot braţul.

Un val ameţitor de slăbiciune m-a făcut lac de transpiraţie. Orice s-ar spune, în adîncurile fiinţei mele ştiam ce este frica. Nu teama de vreun cal, sau de curse, sau de căderi, sau de durerea fizică obişnuită. Ci teama de umilinţă, şi de refuz, şi de neputinţă, şi de eşec... şi toate celelalte. Toată frica pe care am simţit-o în întreaga mea viaţă a fost nimic în comparaţie cu acel înspăimîntător moment de dezintegrare ce te lichefia şi te scotea din minţi. M-a făcut pulbere. M-a doborît la pămînt. M-a adus într-o stare de teroare că-mi plîngea sufletul înăbuşit în mine. Şi, instinctiv şi fără speranţă, am încercat să nu las să se vadă nimic din toate acestea.

M-a privit nemişcat şi tăcut secunde în şir, ce păreau fără de sfîrşit. Mă lăsa să aştept. Făcea ca totul să fie mai greu de suportat.

În cele din urmă, a respirat adînc şi a spus:

— După cum vezi, ţi-aş putea zbura mîna. Nimic mai uşor. Dar, probabil, n-am s-o fac. Nu azi. A urmat o pauză. Mă asculţi?

Am înclinat imperceptibil din cap. Ochii mei nu vedeau

decît puşca.

A continuat pe un ton grav, liniştit, dînd greutate fiecărei fraze:

— Îmi dai cuvîntul tău că ai să te laşi păgubaş. N-ai să mai faci niciodată nimic care să fie îndreptat împotriva mea. Mîine dimineaţă ai să pleci în Franţa şi ai să stai acolo pînă se termină cursa Guineas. Apoi poţi să faci ce vrei. Dar, dacă îţi calci promisiunea... ei bine, eşti uşor de găsit. Am să dau de tine şi am să-ţi zbor mîna dreaptă. Asta am să fac şi ar fi bine să nu te îndoieşti de spusele mele. Mai devreme sau mai tîrziu, n-ai să-mi scapi. E limpede?

Am înclinat la fel de vag din cap ca mai înainte. Simţeam puşca de parcă era fierbinte. Doamne, nu-l lăsa, mi-am zis în sinea mea. Doamne, nu-l lăsa.

— Dă-mi cuvîntul tău. Spune-o.

Am înghiţit cu greu. Mi-am dres vocea. A ieşit joasă şi răguşită.

— Ţi-l dau.

— Ai să renunţi.

— Da.

— N-o să mă mai urmăreşti niciodată.

— Nu.

— Ai să te duci în Franţa şi ai să stai acolo pînă după Guineas.

— Da.

Din nou tăcerea s-a prelungit parcă pentru un veac, vreme în care eu îmi pironisem ochii dincolo de încheietura mîinii mele nevătămate, spre faţa întunecată a

lunii.

În cele din urmă a îndepărtat puşca. A scos cartuşele. Am simţit o greaţă pe care aproape nu mi-o mai puteam controla.

S-a lăsat în genunchi lîngă mine, pe pantalonii cu dungi fine, şi mi-a scrutat bruma de apărare pe care mi-o mai puteam aşterne pe chipu-mi imobil şi în ochii lipsiţi de orice expresie. Simţeam transpiraţia perfidă cum mi se prelinge pe obraji în jos. A dat din cap cu o satisfacţie morbidă.

— Ştiam că la asta n-ai să rezişti. N-ai cum să te lipseşti şi de cealaltă mînă. Nimeni n-ar putea. Nu era nevoie să te omor.

S-a ridicat din nou şi şi-a dezmorţit trupul de parcă s-ar fi eliberat de o tensiune care-l măcina din adîncuri. Apoi şi-a băgat mîinile în buzunare şi a scos nişte obiecte.

— Uite-ţi cheile. Paşaportul. Carnetul de cecuri. Cărţile de credit. Le-a pus pe un balot de paie. Către fîrtaţii lui a spus: Dezlegaţi-l şi duceţi-l cu maşina la aeroport. La Heathrow.

## VIII

Am ajuns cu avionul la Paris şi am rămas exact acolo unde aterizasem, într-un hotel de la aeroport, neavînd nici o tragere de inimă să merg mai departe. Am stat şase zile numai în cameră, petrecîndu-mi mai tot timpul la fereastră, privind avioanele cum vin şi cum pleacă.

Mă simţeam buimac. Bolnav. Dezorientat, înfrînt şi cu rădăcinile tăiate. Zdrobit, într-o stare de mizerie mentală abjectă, ştiind că de data asta dădusem, într-adevăr, bir cu fugiţii.

A fost uşor să mă conving pe mine însumi că, din punct de vedere logic, n-avusesem nici o altă şansă decît să-i dau lui Deansgate asigurările pe care mi le ceruse. Dacă n-o făceam, oricum, m-ar fi omorît. Mi-am spus şi continuam să-mi spun că, pur şi simplu, fusese înţelept să-i respect instrucţiunile; dar rămînea faptul că, după ce indivizii mă lăsaseră la Heathrow, ei plecaseră imediat înapoi cu maşina şi numai din propria mea voinţă îmi cumpărasem biletul, rămăsesem în sala de aşteptare şi mă urcasem în avion.

Nu fusese nimeni acolo care să mă forţeze cu vreo armă. Atîta doar că, aşa cum îmi spusese pe bună dreptate Deansgate, nu aveam curajul să-mi pierd şi cealaltă mînă. N-am avut curajul nici măcar să risc. Gîndul acesta, ca un reflex condiţionat, mă făcea lac de transpiraţie.

Pe măsură ce treceau zilele sentimentul de dezintegrare de care eram cuprins părea să nu se diminueze, ci să crească în intensitate.

Partea automată din mine încă funcţiona: mergeam, vorbeam, comandam cafea, mă duceam la baie. Cealaltă parte, cea care conta, era stăpînită de nelinişte, chin şi suferinţă. Aveam senzaţia că întregul meu eu fusese, literalmente, distrus în acele cîteva minute de cataclism de pe paie.

Nenorocirea era că-mi cunoşteam prea bine

slăbiciunea. Ştiam că, dacă n-aş fi avut aşa de multă mîndrie, nu m-ar fi distrus într-atît pierderea ei.

Fiind forţat să accept că propria-mi concepţie despre mine însumi fusese o iluzie, în psihicul meu se produsese o răsturnare asemeni unui cutremur, aşa că nu era de mirare că mă simţeam, într-adevăr, făcut pulbere.

Nici n-am ştiut c-am să pot reuşi să-i fac faţă.

Doream să izbutesc să dorm, să-mi găsesc o oarecare pace.

*

*   *

Cînd a sosit ziua de miercuri m-am gîndit la Newmarket şi la toate speranţele legate de cursa Guineas.

Cu ochii minţii l-am văzut pe George Caspar ducîndu-l pe Tri-Nitro la test, fălindu-se cu el pentru că era la vîrf de formă și jurîndu-şi în sinea lui că de data asta nimic n-o să iasă prost. M-am gîndit la Rosemary, toată un pachet de nervi, dorind din inimă să-i cîştige calul, dar ştiind că n-avea să se întîmple aşa. M-am gîndit la Trevor Deansgate, mişunînd ca o cîrtiţă nesuspectat de nimeni şi distrugînd cel mai bun mînz din regat!

Aş fi putut să-l opresc dacă aş fi încercat.

Miercuri a fost pentru mine cea mai grea din toate, ziua în care am cunoscut dincolo de orice limită disperarea, deznădejdea şi vinovăţia.

*

*   *

În ziua a şasea, joi dimineaţa, am coborît în hol şi am cumpărat un ziar englezesc.

Cursa Guineas de două mii de metri se ţinuse aşa cum fusese programată.

Tri-Nitro pornise ca favoritul zilei la cotă de egalitate şi terminase ultimul.

*
*   *

Mi-am achitat nota de plată şi m-am dus la aeroport. Erau avioane care plecau în toate părţile lumii şi în care îmi puteam găsi scăparea. Dorinţa de a evada era foarte puternică. Dar oriunde ai pleca îţi iei şi propriul eu cu tine. N-ai cum să scapi de tine însuţi. Indiferent unde m-aş duce, în cele din urmă, va trebui să revin la mine însumi.

Dacă mă întorceam, în starea de dezintegrare în care mă aflam, însemna ca tot timpul să trăiesc pe două planuri. Trebuia să mă comport ca altădată, lucru la care se aşteptau toţi. Trebuia să gîndesc, să şofez, să discut, să mă împac cu viaţa. Întoarcerea asta presupunea. Dar mai însemna să fac toate acestea, să-mi dovedesc mie însumi că le pot face, în vreme ce pe dinăuntru eu nu mai eram acelaşi.

M-am gîndit că, de fapt, ceea ce pierdusem reprezenta mult mai mult decît o mînă. Pentru o mînă existau proteze de care te puteai folosi şi care arătau acceptabil. Dar, dacă

eul tău interior se făcuse pulbere, cum mai izbuteai să mergi mai departe?

Dacă mă întorceam, trebuia să încerc.

Dacă nu puteam încerca, la ce bun întoarcerea?

Mi-a trebuit mult timp de frămîntări cu mine însumi ca să cumpăr un bilet pentru Heathrow.

Am aterizat la prînz şi am dat un telefon la Cavendish ca să-i rog să-i transmită amiralului scuzele mele pentru că nu puteam veni la întîlnire, apoi am luat un taxi spre casă.

Totul – în hol, pe scări, pe palier – părea la fel şi totuşi complet diferit. Dar cel care era altul nu eram decît eu. Am băgat cheia în broască, am răsucit-o şi am intrat în apartament.

Nu mă aşteptam să fie cineva înăuntru, dar chiar înainte de a închide uşa am auzit un foşnet în salon şi apoi vocea lui Chico.

— Dumneata eşti, amirale?

Pur şi simplu, n-am răspuns. Peste cîteva clipe s-a ivit capul lui întrebător urmat apoi de întreaga lui persoană.

— Era şi timpul, a spus el.

Părea uşurat că mă vede.

— Ţi-am trimis o telegramă.

— O, bineînţeles. O am aici, proptită pe un raft. *Plec din Newmarket şi mă duc acasă punct voi lipsi cîteva zile voi telefona.* Ce fel de telegramă e asta? Trimisă din Heathrow, vineri dimineaţa devreme. Ai fost în vacanţă?

— Mda.

Am trecut pe lîngă el şi am intrat în salon. Aici nu mai era nimic cum lăsasem. Peste tot, pe orice suprafaţă se

aflau dosare, hîrtii, peste care zăceau farfurioare şi ceşti cu zaţ de cafea.

— Ai plecat fără redresor, a spus Chico. Niciodată nu faci asta, nici măcar cînd lipseşti doar o noapte. Toate bateriile de rezervă sînt aici. Tu n-ai putut să-ţi mişti mîna aceea şase zile.

— Hai să bem nişte cafea.

— Nu ţi-ai luat nici haine cu tine, nici aparatul de ras!

— Am stat la hotel. Aveau maşini de ras cu o singură întrebuinţare, dacă te interesează. Ce e cu toată harababura asta?

— Scrisori pentru ceară.

— Ce?

— Ştii doar. Scrisori pentru ceară de lustruit. Necazul soţiei tale.

Am rămas cu privirea aţintită în gol.

— Ascultă, a spus Chico. Vrei pîine prăjită cu brînză? Eu mor de foame.

— N-ar fi rău.

Era ireal. Totul era ireal.

S-a dus în bucătărie de unde a început să se audă tot felul de uşi trîntite. Am scos bateria descărcată din braţ şi am pus una bună în loc. Degetele s-au deschis şi s-au închis ca pe vremuri. Îmi lipsiseră mai mult decît mi-am imaginat.

Chico a adus sandviciurile din pîine prăjită şi brînză. El le-a mîncat pe ale lui, eu m-am uitat la ale mele. Mai bine aş mînca, mi-am zis, dar n-aveam energia necesară. S-a auzit cheia învîrtindu-se în uşa de la intrare, după care şi

vocea socrului meu, din hol.

— Nu şi-a făcut apariţia la Cavendish, dar, cel puţin, a lăsat un mesaj.

A intrat în cameră, unde eu stăteam cu spatele spre uşă şi l-am văzut pe Chico arătînd cu capul în direcţia mea.

— S-a întors, a spus Chico. Băiatul, în persoană.

— Bună, Charles, i-am spus.

M-a privit lung şi pe îndelete. Foarte civilizat şi controlîndu-şi orice reacţie.

— Ştii, am fost îngrijoraţi.

Era un reproş.

— Îmi pare rău.

— Unde ai fost? m-a întrebat el.

Mi-am dat seama că nu-i puteam spune. Dacă îi spuneam unde, trebuia să-i spun şi de ce, aşa că am bătut în retragere. Pur şi simplu, n-am răspuns absolut nimic.

Chico i-a aruncat un zîmbet amuzat:

— Lui Sid i-a venit aşa dintr-o dată să se izbească cu capul de pereţi. S-a uitat la ceas. Amirale, dat fiind că acum eşti aici, eu m-aş duce la liceu ca să-mi învăţ micii paraziţi cum să-şi arunce bunicile peste cap. Şi, Sid, înainte de a pleca, să ştii că ai vreo cinzeci de mesaje pe carnetul de lîngă telefon. Au mai apărut două investigaţii de făcut la asigurări şi un serviciu de pază. Lucas Wainwright vrea să te vadă, a sunat de patru ori. Iar Rosemary Caspar a avut o criză de ţipete, mai-mai să-mi spargă timpanele. Este scris totul acolo. Atunci, la revedere. Am să mă întorc mai tîrziu.

Am dat să-i spun să nu mai vină, dar plecase.

— Ai slăbit, a spus Charles.

Nu mă surprindea. M-am uitat din nou la sandviciurile cu brînză şi mi-am spus că întoarcere însemna şi includerea unor lucruri precum mîncatul.

— Mănînci ceva? l-am întrebat.

A privit sandviciul care se răcise.

— Nu, mulţumesc.

Nici eu nu-l voiam. L-am împins într-o parte. M-am aşezat şi am rămas cu privirea aţintită în gol.

— Ce ţi s-a întîmplat? m-a întrebat.

— Nimic.

— Săptămîna trecută cînd ai venit la Cavendish arătai ca un adolescent. Clocotea viaţa în tine. Ochii, realmente, îţi străluceau. Şi acum, priveşte-te!

— Ei bine, am spus, nu te uita la mine. Ce faci cu scrisorile acelea?

— Sid...

— Amirale. M-am ridicat în picioare neliniştit ca să scap de privirea lui scormonitoare. Dă-mi pace.

A făcut o pauză reflectînd, apoi a spus:

— În ultimul timp ai făcut speculaţii la bursă. Ţi-ai pierdut banii, aşa-i?

Eram surprins, ba chiar aproape amuzat.

— Nu, am răspuns.

A spus:

— Ai mai fost în starea asta cataleptică atunci cînd ţi-ai pierdut cariera de jocheu şi pe fiica mea. Deci, ce-ai pierdut de data asta, dacă de bani nu este vorba? Ce-ar putea fi tot pe-atît de grav... sau chiar mai grav?

Răspunsul îl ştiam. Îl aflasem la Paris, în chinuri şi-n ruşine. Mintea mi-a formulat cuvîntul *curaj* cu o intensitate atît de violentă că mi-a fost teamă că va ţîşni din creierul meu direct într-al lui.

El n-a dat nici un semn că l-ar fi receptat. Încă mai aştepta un răspuns.

Am înghiţit în sec.

— Şase zile, am spus pe un ton neutru. Am pierdut şase zile. Hai să mergem mai departe cu urmărirea lui Nicholas Ashe.

Şi-a clătinat capul în semn de dezaprobare şi frustrare, dar a început să-mi explice ce făcuse.

— Teancul ăsta voluminos este de la oameni al căror nume începe cu M. Le-am pus strict în ordine alfabetică şi am bătut lista la maşină. M-am gîndit că am putea obţine rezultate numai de la o singură literă… mă urmăreşti?

— Da.

— Am dus lista la firmele Christie's şi Sotheby's, aşa cum mi-ai sugerat, şi i-am convins să mă ajute. Dar secţiunea M din catalogul lor de abonaţi nu corespunde cu aceasta. Şi mi-am dat seama că am putea avea dificultăţi, dat fiind faptul că, în zilele noastre, foarte multe scrisori sînt trimise prin computere.

— Ai lucrat mult, i-am spus.

— Eu şi Chico am stat aici cu rîndul, răspunzînd la telefon şi încercînd să aflăm unde te-ai dus. Maşina ta era tot aici, în garaj, iar Chico a spus că tu n-ai pleca nicăieri de bunăvoie fără să-ţi ei cu tine redresorul.

— Ei bine… am plecat.

— Sid...

— Nu, am răspuns. Ceea ce ne trebuie acum este o listă cu periodicele şi revistele care se ocupă cu mobilă veche. Le vom încerca mai întîi pe acelea, cu oamenii care încep cu litera M.

— Este un proiect îngrozitor de vast, a spus Charles plin de îndoieli. Şi, chiar dacă găsim lista, ce facem apoi? Adică aşa cum a spus şi omul de la Christie's, chiar dacă aflăm a cui listă a fost utilizată, unde ajungem cu asta? Firma sau revista n-o să poată să ne spună cine dintre toţi acei oameni care au avut acces la listă este Nicholas Ashe, mai ales că e aproape sigur că el n-a folosit acest nume, în cazul în care a făcut vreo afacere cu ei.

— Mda, am spus. Dar există șansa ca el să înceapă să opereze din nou pe undeva, prin altă parte şi să folosească aceeaşi listă. Ashe a luat-o cu el cînd a plecat. Dacă aflăm a cui este lista, ne-am putea duce la acei oameni care figurează în ea şi al căror nume începe cu literele de la A la K şi de la P la Z şi să vedem dacă în ultimul timp au primit vreo scrisoare similară. Pentru că, dacă într-adevăr au primit, scrisorile vor avea pe ele adresa la care să fie trimişi banii. Şi acolo, la acea adresă, l-am putea găsi pe domnul Ashe.

Charles şi-a ţuguiat buzele în intenţia de a scoate un fluierat, dar a ieşit mai mult un oftat.

— În orice caz, te-ai întors cu mintea intactă, a spus el.

O, Doamne, mi-am zis, îmi pun creierul să lucreze ca să scap din abisul în care mă prăbuşesc. Sînt făcut pulbere... N-o să-mi revin niciodată. Raţionamentul meu analitic

putea să fie corect şi să funcţioneze mai departe, dar ceea ce se chema suflet era bolnav şi pe moarte.

— Mai există şi ceara, am spus. Încă mai aveam în buzunar hîrtia pe care el mi-o dăduse săptămîna trecută. Am scos-o şi am pus-o pe masă. Dacă ceara specială are legătură cu lista abonaţilor, atunci ceara va fi din nou necesară. Nu pot fi multe persoane particulare care să comande o cantitate atît de mare de ceară în cutii metalice, fără etichetă, apoi puse în cutii albe, de carton. Am putea ruga firma să ne spună dacă a fost comandat un alt lot. Este foarte puţin probabil ca Ashe să apeleze din nou la aceeaşi firmă, chiar dacă nu imediat. Ar trebui să-şi dea seama de pericol... dar s-ar putea să fie tîmpit.

Mi-am întors capul obosit. M-am gîndit la un pahar de whisky. M-am dus şi mi-am turnat unul dublu.

— Bei zdravăn, nu? a spus Charles în spatele meu pe tonul lui tărăgănat şi cel mai jignitor.

Am strîns tare din dinţi şi am spus:

— Nu.

În afară de cafea şi apă, era prima băutură pe care o puneam în gură de o săptămînă.

— În aceste ultime zile ai făcut pentru întîia oară o comă alcoolică, nu-i aşa?

Am lăsat paharul neatins pe tavă şi m-am răsucit pe călcîie. Ochii îi erau de gheaţă, la fel de neprietenoşi ca atunci cînd ne-am cunoscut.

— Nu fi aşa de tîmpit, i-am spus.

Şi-a ridicat bărbia o fracţiune.

— O scînteie, a spus el sarcastic. Văd că mîndria încă o

mai ai.

Mi-am strîns buzele, i-am întors spatele şi am băut un scotch zdravăn. Apoi mi-am relaxat cu bună ştiinţă cîţiva muşchi încordaţi la maximum şi i-am spus:

— N-ai să afli în felul ăsta. Te cunosc prea bine. Foloseşti insultele ca pe un levier, să-i determini pe oameni să se descarce. Mi-ai făcut-o şi mie în trecut. Dar de data asta nu-ţi merge.

— Dacă am să găsesc punctul nevralgic, am să-l folosesc, a spus el.

— Bei ceva?

— De vreme ce mă întrebi, da.

Ne-am aşezat în fotolii, unul în faţa celuilalt într-o camaraderie neschimbată şi gîndurile mi-au rătăcit vag de la una la alta, ţinîndu-mă departe de cele care m-ar fi răstignit pe cruce.

— Ştii, i-am spus, nu trebuie să căutăm încoace şi încolo lista aceea de abonaţi ca să vedem a cui este. Nu avem decît să-i întrebăm chiar pe oameni. Pe cei de acolo... Am făcut semn cu capul spre teancul cu litera M. Îi întrebăm pe cîţiva în ce cataloage figurează. Nu trebuie să-i întrebăm decît pe cîţiva... vom afla cu siguranţă numitorul comun.

*

*   *

După ce Charles a plecat acasă, la Aynsford, m-am plimbat fără nici o ţintă prin apartament, în cămaşă şi fără

cravată, încercînd să judec lucrurile la rece. Mi-am spus că nu se întîmplase cine ştie ce, atîta doar că Trevor Deansgate folosise o mulţime de ameninţări oribile ca să mă determine să nu fac ceva ce, de fapt, nici nu începusem. Dar nu puteam să scap de sentimentul de vinovăţie. Din momentul în care Deansgate se dăduse singur în vileag, din clipa în care am ştiut că pusese la cale *ceva,* eu trebuia să-l fi oprit şi n-am făcut-o.

Dacă nu m-ar fi scos cu atîta eficacitate din Newmarket, este foarte probabil că eu aş fi întreprins unele investigaţii fără nici un rezultat şi fără ca măcar să fiu sigur că era ceva de descoperit pînă exact în momentul în care Tri-Nitro, în cursa Guineas, a ajuns ultimul la potou clătinîndu-se pe picioare. Acum aş fi, totuși, acolo, mi-am spus, aş fi sigur că s-a întîmplat ceva şi aş face cercetări; dar, din cauza ameninţărilor lui Deansgate, nu eram.

Puteam să numesc absenţa mea prudenţă, înţelepciune, singura cale posibilă în împrejurările date. Puteam să fac tot felul de raţionamente şi să găsesc scuze. Puteam spune că n-aş fi întreprins nimic care deja să nu se fi făcut de către Clubul Jocheilor. Dar tot timpul reveneam la adevărul cutremurător că acum nu mă aflam acolo pentru că îmi era teamă.

Chico s-a întors de la ora de judo şi a încercat din nou să afle unde am fost; şi pentru aceleaşi motive nu i-am spus, deşi ştiam că el nu m-ar fi dispreţuit, aşa cum mă dispreţuiam eu însumi.

— Bine, a zis el în cele din urmă. Înşurubează-te în tine şi vezi unde ai să ajungi. Indiferent unde ai fost, a fost rău.

E suficient să se uite omul la mutra ta. N-o să-ţi fie deloc bine dacă ţii totul închis în tine.

Să ţin totul închis în mine era, totuşi, un obicei de o viaţă, un mijloc de apărare pe care-l învăţasem din copilărie, un zid împotriva lumii şi era cu neputinţă să mă schimb.

Am schiţat totuşi un surîs.

— Tu ai crescut în Harley Street.

— Aşa-i mai bine, a spus el. Ai pierdut mult, ştii? Pînă la urmă tot l-au lucrat pe Tri-Nitro la cursa Guineas de ieri. Şi a fost un du-te-vino în ograda lui George Caspar! Găseşti totul aici, pe undeva, în *The Sporting Life.* Amiralul l-a adus. L-ai citit?

Am clătinat din cap.

— Rosemary a noastră, pînă la urmă, n-a fost nebună, nu? Cum crezi c-au reuşit ticăloşii?

— Ei? am întrebat.

— Indiferent cine a făcut-o.

— Nu ştiu.

— M-am dus să văd galopul sîmbătă dimineaţa, a continuat el. Da, da, ştiu c-ai trimis telegrama că pleci, dar îmi aranjasem o şustă cu o puicuţă pentru vineri noaptea, aşa că am rămas. O noapte în plus nu conta şi, în afară de asta, ea era dactilografa lui George Caspar.

— Era…

— Bate la maşină. Uneori călăreşte caii. E bună la toate şi vorbăreaţă, pe deasupra.

Recent-speriatul Sid Halley nici măcar nu voia să asculte.

— Toată ziua de miercuri a fost un adevărat vacarm în casa lui George Caspar, a continuat Chico. A început la micul dejun, cînd şi-a făcut apariţia acel Inky Poole şi a spus că Sid Halley i-a pus întrebări care lui, lui Inky Poole, nu i-au plăcut.

A făcut o pauză spre a vedea efectul spuselor sale. Eu, pur şi simplu, priveam în gol.

— Mă asculţi? m-a întrebat el.

— Da.

— Iar ţi-ai arborat chipul de stană de piatră.

— Iartă-mă.

— Apoi a venit veterinarul şi l-a auzit pe Inky Poole descărcîndu-se şi a spus că Sid Halley trecuse şi pe la el şi-i pusese întrebări. Despre inimi bolnave, a zis el. În legătură cu aceiaşi cai despre care vorbea şi Inky Poole: Bethesda, Gleaner şi Zingaloo. Şi despre inima lui Tri-Nitro, ca măsură de precauţie. Scumpa mea păpuşică, dactilografa, a spus că ar fi trebuit să-l auzi pe George Caspar cum a tunat şi a fulgerat tot drumul spre Cambridge. El, într-adevăr, este foarte afectat în legătură cu acei cai.

Trevor Deansgate, am gîndit în sinea mea cu sînge rece, fusese la George Caspar la micul dejun şi auzise fiecare cuvînt.

— Bineînţeles, a continuat Chico, ceva mai tîrziu au verificat grajdurile lui Garvey şi Thrace şi au aflat că tu fuseseşi şi acolo. Păpuşica mea zice că te bălăcăreau toţi.

Mi-am frecat faţa cu mîna.

— Ştie puicuţa ta că tu lucrezi pentru mine?

— Slăbeşte-mă. Bineînţeles că nu.

— Altceva ţi-a mai spus?

De ce naiba întreb? mi-am zis în sinea mea.

— Da. Ei bine, a zis că Rosemary s-a ţinut scai de George Caspar să schimbe rutina pentru galopul de sîmbătă dimineaţa, l-a bătut la cap toată ziua de joi şi toată ziua de vineri, iar lui George îi venea să se urce pe pereţi. În curte fuseseră instalate atîtea măsuri de securitate încît călcau pe propriile sonerii de alarmă. Chico a făcut o pauză ca să-şi tragă respiraţia. După asta, ea n-a mai spus prea multe, pentru că luase la bord trei martini şi venise timpul să ne şi distrăm.

M-am aşezat pe braţul canapelei şi am rămas cu privirea pironită în covor.

— Dimineaţa următoare, a continuat Chico, am fost să văd galopul, aşa cum ţi-am zis. Fotografiile tale mi-au fost foarte de folos. Erau sute de cai roşcovani... Cineva mi-a spus care era al lui Caspar şi acolo se afla şi Inky Poole încruntat ca în poze, aşa că m-am îndreptat spre el şi am rămas prin preajmă. A fost o mare tevatură cînd i-a venit rîndul lui Tri-Nitro. I-au scos şaua şi i-au pus una mai mică, iar Inky Poole a călărit pe aceea.

— Deci a călărit tot Inky Poole pe Tri-Nitro, ca de obicei?

— Arătau exact ca în pozele tale, a spus Chico.

Mi-am ţintuit şi mai mult privirile în covor.

— Deci, ce facem în continuare? m-a întrebat el.

— Nimic. Îi dăm lui Rosemary banii înapoi şi tragem linie.

— Hei, a protestat Chico. Cineva a ajuns la cal. Ştii bine că i-au făcut ceva.

— Asta nu mai este treaba noastră.

Doream să nu se mai holbeze şi el la mine. Simţeam o nevoie imperioasă de a mă ascunde într-o gaură de şarpe.

Soneria de la intrare a sunat puternic şi insistent trădînd o mînă foarte hotărîtă.

— Nu sîntem acasă, am spus, dar Chico s-a dus şi a deschis.

Rosemary Caspar a ţîşnit pe lîngă el, a traversat holul şi a intrat în salon, îmbrăcată în vechea ei haină de ploaie cafenie şi furioasă la culme. N-avea nici eşarfă, nici perucă şi nici cea mai vagă amabilitate.

— Deci, aici îmi eşti, a spus ea cu o voce forte. Ştiam eu că stai ascuns. De cîte ori am telefonat, prietenul tău mi-a spus că eşti plecat, dar eram sigură că minte.

— N-am fost aici, i-am spus, dar n-a dat nici o atenţie vorbelor mele.

— N-ai fost acolo unde te-am plătit să fii, adică la Newmarket. Şi ţi-am spus de la început că George nu trebuie să afle de investigaţiile tale, însă el a aflat şi de atunci o ţinem într-o ceartă cumplită, iar Tri-Nitro ne-a făcut de rîs într-un mod insuportabil şi totul e din vina ta.

Chico şi-a înălţat sprîncenele în chip comic.

— Nu l-a călărit Sid… şi nici nu l-a antrenat el.

L-a măsurat lung din ochi concentrîndu-şi ura asupra lui.

— Dar nici nu l-a păzit.

— A-ă, nu, a spus Chico. Recunosc.

— Cît despre tine, a spus ea întorcîndu-se intempestiv spre mine, eşti un escroc, un ticălos şi nu faci nici două parale. Toată chestia asta cu munca ta de detectiv nu e decît o aiureală. De ce nu-ţi bagi minţile în cap şi să încetezi asemenea jocuri? N-ai făcut altceva decît să stîrneşti necazuri şi-mi vreau banii înapoi.

— Un cec e bun? am întrebat-o.

— Deci nu protestezi?

— Nu, am răspuns.

— Adică recunoşti că n-ai reuşit?

După o mică pauză, am spus:

— Da.

— O!

A părut ca şi cum aş fi frustrat-o, în chip neaşteptat, de o mulţime de lucruri pe care venise să mi le spună, dar, în timp ce-i completam cecul, a continuat să se plîngă destul de vehement.

— Toate sugestiile tale despre schimbarea rutinei au fost nefolositoare. Eu l-am tot bătut la cap pe George în privinţa măsurilor de securitate şi i-am zis să aibă grijă, dar el a spus că mai mult de atît nu se poate face, nimeni n-ar fi putut şi el este absolut disperat – iar eu am sperat, o, ce ironie, că, într-un fel, tu ai să faci o minune şi că Tri-Nitro o să cîştige, pentru că eram atît de sigură, atît de sigură... şi am avut dreptate.

Am terminat de completat cecul.

— De ce ai fost atît de sigură tot timpul? am întrebat-o.

— Habar n-am. Pur şi simplu *ştiam.* Mi-a fost teamă de asta săptămîni în şir... astfel n-aş fi fost atît de disperată

încît să fac tot posibilul să vin la tine în primul rînd. Dar puteam foarte bine să nu mă deranjez… au ieşit aşa multe necazuri şi nu mai pot să suport. Ieri a fost îngrozitor. El ar fi trebuit să cîştige… dar eu știam că n-o să fie aşa. Am fost bolnavă. Încă mi-e rău.

Tremura din nou. Chipul îi era răvăşit de durere. Se depusese atîta muncă, se puseseră atîtea speranţe în Tri-Nitro, atîta nelinişte şi atîta îngrijorare. Cîştigarea curselor însemna pentru un antrenor ceea ce însemna un film pentru un regizor. Dacă-l făceai bun erai aplaudat, dacă o dădeai în bară erai huiduit. Şi în ambele variante tu îţi puneai în el sufletul, gîndurile, priceperea şi săptămîni de nelinişti. Înţelegeam ce însemna o cursă pierdută pentru George, la fel şi pentru Rosemary, pentru că şi ea era tot atît de îngrijorată.

— Rosemary… am spus cu o compătimire ce nu-i era cu nimic de folos.

— E o tîmpenie ce spune Brothersmith că el trebuie să fi avut vreo infecţie, a continuat ea. Întotdeauna spune lucruri de felul ăsta. Nu-l pot suferi, e aşa de transpirat şi totdeauna îşi aruncă privirea în spate, peste umăr. Niciodată nu l-am plăcut. Şi, în orice caz, era meseria lui să-l verifice pe Tri-Nitro şi a făcut-o de nenumărate ori, dar n-a găsit nimic, absolut nimic. Cînd s-a dus la start arăta superb şi, înainte de asta, în padocul de prezentare, nu avea nimic, absolut nimic. Şi apoi apoi, în cursă, a mers din rău în mai rău și a terminat… s-a întors… istovit şi stors ca o cîrpă.

Pentru o clipă lacrimile i-au strălucit în ochi, dar le-a

oprit cu un efort vizibil străduindu-se să n-o cotropească plînsul.

— Presupun că i-au făcut teste de doping, a spus Chico.

Asta a mîniat-o din nou.

— Teste de doping! Bineînţeles că i-au făcut. La ce te aşteptai? Teste de sînge, de urină, de salivă, zeci de teste afurisite! I-au dat lui George mostre identice, de asta ne şi aflăm aici, el încercă să aranjeze cu un laborator particular... dar n-au să fie pozitive. O să fie ca înainte... n-o să găsească absolut nimic.

Am rupt cecul şi i l-am dat, iar ea s-a uitat la el absentă.

— Aş vrea să nu fi venit niciodată aici. Doamne, era bine dacă n-o făceam. Tu nu eşti decît un jocheu. Ar fi trebuit s-o ştiu. Nu mai am ce discuta cu tine. La curse să nu-mi mai vorbeşti, m-ai înţeles?

Am dat din cap în semn de aprobare. Înţelegeam şi încă cum. S-a întors brusc ca să plece.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai vorbeşti nici cu George!

A ieşit ca o vijelie din salon, apoi din apartament şi a trîntit uşa.

Chico a plescăit din limbă şi a ridicat din umeri.

— N-ai cum să cîştigi în toate, a spus el. Ce-ai fi putut tu să faci acolo unde soţul ei n-a izbutit, fără a mai ţine cont de forţele de poliţie particulare şi o duzină de cîini de pază?

Încerca să mă scuze şi amîndoi o ştiam. Nu i-am răspuns.

— Sid?

— Nu cred că am să merg mai departe cu acest gen de slujbă, am spus.

— N-ai vrut să dai nici o atenţie la ce ţi-a spus ea, a protestat Chico. Nu poţi să renunţi. Eşti prea bun în munca asta. Uită-te la cîte încurcături îngrozitoare le-ai venit de hac. Şi numai pentru că una a ieşit prost...

Am rămas cu privirea aţintită în gol, spre o mulţime de lucruri nevăzute.

— Acum eşti băiat mare, a zis Chico. El era cu şapte ani mai tînăr decît mine, ceea ce însemna destul. Vrei să plîngi pe umărul lui tăticu? A făcut o pauză. Ascultă, Sid, amice, trebuie să faci un efort să ieşi din starea asta cît mai repede. Indiferent ce s-a întîmplat nu poate fi la fel de rău ca atunci cînd calul acela ţi-a făcut mîna zob, nimic n-ar putea fi. Acum nu e momentul să mori pe dinăuntru, avem încă alte cinci probleme care ne aşteaptă. Asigurarea, serviciul de pază, asociaţiile lui Lucas Wainwright.

— Nu, am spus. Mă simţeam ca de plumb şi nefolositor. Acum nu, pe cinstite, Chico.

M-am ridicat şi am intrat în dormitor. Am închis uşa. M-am dus anume la fereastră şi am privit peisajul cu acoperişuri şi coşuri care străluceau în ploaia ce începuse. Capacele de fum încă se mai aflau acolo, deşi coşurile de dedesubt fuseseră blocate, iar focul murise demult. M-am simţit aidoma capacelor de la coşurile de fum. Cînd focul s-a dus, ele au îngheţat. Uşa s-a deschis.

— Sid, a zis Chico.

I-am spus resemnat:

— Aminteşte-mi să fac o încuietoare şi la uşa asta.

— Ai un alt oaspete.

— Spune-i să plece.

— E o fată. Louise şi nu mai ştiu cum.

Mi-am frecat faţa cu mîna, apoi ceafa şi gîtul. Mi-am relaxat muşchii. M-am întors de la fereastră.

— Louise McInnes?

— Exact.

— Stă în apartament cu Jenny, i-am spus.

— O, aceea. Ei bine, Sid, dacă asta e tot pentru azi, am să plec. Și... ă-ă... am să trec mîine pe aici, da?

— Mda.

A dat din cap. N-am mai rostit nici unul nici un cuvînt. Gluma, luarea în răspăr, prietenia şi neliniştea înăbuşită, toate erau adunate pe chipul şi în vocea lui... Probabil că şi el citea acelaşi lucru pe faţa mea. În orice caz, cînd a plecat, mi-a aruncat un zîmbet larg, iar eu m-am dus în salon gîndindu-mă la faptul că unele datorii nu puteau fi plătite niciodată.

Louise stătea în picioare, în mijlocul lucrurilor împrăştiate peste tot şi privea în jurul ei aşa cum făcusem şi eu în apartamentul lui Jenny. Mi-am revăzut propria-mi cameră prin ochii ei: forma neregulată, tavanul înalt, deloc modernă; sofaua de piele maro, masa cu băuturi lîngă fereastră, rafturile de cărţi, fotografii înrămate, atîrnate în cuie, iar pe uşa larg deschisă o pictură mare, cu cai de curse, pe care nu mă învrednicisem niciodată s-o pun pe perete. Peste tot, pe masa de cafea şi în orice alt loc zăceau ceşti şi pahare, scrumiere pline şi mormane de scrisori.

Louise însăşi părea cu totul altă persoană: deplina întruchipare a eleganţei, nu fata ciufulită, abia coborîtă din pat într-o dimineaţă de duminică. Purta o jachetă de catifea cafenie, un pulover de un alb strălucitor, o fustă pepit, maro şi o curea lată de piele ce-i cădea pe şolduri. Păru-i blond era proaspăt spălat şi strălucea, iar tenu-i trandafiriu avea un machiaj discret. Detaşarea din priviri spunea că toată această splendoare nu avea menirea, în principal, de a atrage albinele.

— Domnule Halley.

— Ai putea să-ncerci să-mi zici Sid, i-am spus. Mă cunoşti destul de bine, indirect.

A schiţat un zîmbet.

— Sid.

— Louise.

— Jenny zice că Sid este un nume de ajutor de instalator.

— Sînt oameni foarte buni ajutorii de instalatori.

— Ştiai, a spus ea fără să mă privească şi continuîndu-şi turul de orizont, că în arabă „Sid” înseamnă „lord”?

— Nu, n-am ştiut.

— Ei bine, aşa este.

— Ai putea să i-o spui lui Jenny, i-am zis.

Privirea i s-a întors rapid spre mine.

— Părerea ei încă mai contează pentru tine, nu?

Am zîmbit.

— Vrei puţină cafea? Sau ceva de băut?

— Ceai?

— Bineînţeles.

A venit cu mine în bucătărie şi m-a privit cum îl pregăteam, fără să facă nici o remarcă amuzantă despre mîinile bionice, ceea ce era o schimbare în bine faţă de mai toate noile mele cunoştinţe care erau tentate să se extazieze, ba chiar s-o şi spună cu lux de amănunte. În schimb, ea a privit în jur cu o curiozitate inofensivă şi, în cele din urmă, şi-a concentrat atenţia asupra calendarului care atîrna pe uşa bufetului de pin. Erau fotografii cu cai, un dar de Crăciun, făcut de o firmă care se ocupa cu pariuri hipice. A răsfoit paginile uitîndu-se la pozele din lunile următoare şi s-a oprit la decembrie, unde un cal şi un jocheu în zbor peste un obstacol la Aintree, se profilau în mod spectaculos pe cer.

— Asta e frumoasă, a spus ea şi apoi, citind explicaţiile, a continuat surprinsă: Acesta eşti *tu.*

— A fost un fotograf foarte bun.

— Ai cîştigat cursa aceea?

— Da, am răspuns. Vrei zahăr?

— Nu, mulţumesc. A lăsat paginile să cadă. Ce ciudat, să te găseşti pe tine însuţi pe filele unui calendar.

Pentru mine nu era ciudat. Ciudat era, mi-am zis, să-ţi vezi poza tipărită atît de des încît abia dacă o mai bagi în seamă.

Am dus tava în salon şi am pus-o deasupra teancului de scrisori de pe masa de cafea.

— Ia loc, i-am zis şi ne-am aşezat. Toate astea, am continuat eu făcînd semn cu capul spre ele, sînt scrisori care au venit însoţite de cecuri pentru ceară.

M-a privit plină de îndoieli.

— Îţi sînt de vreun folos?

— Sper că da, i-am răspuns şi i-am explicat despre lista de abonaţi.

— Dumnezeule! A ezitat. Ei bine, poate că n-o să-ţi trebuiască ce ţi-am adus. Şi-a luat poşeta de piele maro şi a deschis-o. N-am făcut tot acest drum special pentru asta, a spus ea. Am o mătuşă în apropiere, la care merg din cînd în cînd. În orice caz, m-am gîndit că ai dori s-o ai, mai cu seamă că veneam aici, lîngă casa ta.

A scos o carte broşată. Ar fi putut s-o expedieze prin poştă, mi-am zis, dar eram destul de fericit că n-o făcuse.

— Am încercat să fac puţină ordine în harababura de la mine din cameră, a spus ea. Am o mulţime de cărţi. O să ajungă pînă la tavan.

Nu i-am spus că le văzusem.

— Aşa se întîmplă cu cărţile, i-am spus.

— Ei bine, asta a fost printre ele. Era a lui Nicky.

Mi-a dat cartea, o ediţie ieftină. Mi-am aruncat privirea pe copertă şi am pus-o jos ca să torn ceaiul. *Navigaţie pentru începători.* I-am dat ceaşca şi farfurioara.

— Îl interesa navigaţia?

— Habar n-am. Dar pe mine mă interesa. Am împrumutat-o din camera lui. Nu cred că a ştiut măcar că am luat-o. Avea o cutie cu cîteva lucruri în ea – cum e cutia cu prăjituri pe care o au băieţii din şcolile publice – şi, într-o zi, cînd m-am dus în camera lui, toate lucrurile zăceau pe scrin, de parcă ar fi făcut ordine. În orice caz, el nu era în cameră şi eu am împrumutat cartea… Nu s-ar fi supărat, lua totul cu o uşurinţă teribilă… şi cred că am pus-o jos, în

camera mea, apoi am trîntit altceva deasupra şi, pur şi simplu, am uitat de existenţa ei.

— Ai citit-o? am întrebat-o.

— Nu, n-am mai dat peste ea. Treaba s-a întîmplat cu săptămîni în urmă.

Am luat cartea şi am deschis-o. Pe prima pagină cineva scrisese cu cariocă neagră, foarte lizibil şi cu o mînă sigură: „John Viking”.

— Habar n-am, a spus Louise anticipînd întrebarea mea, dacă acesta este scrisul lui Nicki sau nu.

— Jenny ştie?

— Ea n-a văzut cartea. Este cu Toby în Yorkshire.

Jenny cu Toby. Jenny cu Ashe. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am zis, la ce te aştepţi? Ea a plecat, s-a dus, nu mai este a ta, aţi divorţat. Şi nici eu nu fusesem întru totul singur.

— Pari foarte obosit, a spus Louise şovăind.

Eram încurcat.

— Nu sînt.

Am răsfoit paginile, lăsîndu-le să zboare de sub degetul meu cel mare. Era, aşa cum promitea şi titlul, o carte despre navigaţie, în aer şi pe mare, cu desene şi diagrame. Calcularea nautică a distanţelor parcurse, sextanţi, magnetism şi derivaţie. Nici o notiţă, în afară de un singur rînd de cifre şi litere, scrise cu aceeaşi cariocă neagră pe partea interioară a coperţii din spate.

Port. = 22,024 X v x p x $(1/T_1 – 1/T_2)$

I l-am arătat lui Louise.

— Îţi spune asta ceva? Charles a zis că ai absolvit

Matematicile.

Şi-a aruncat ochii peste el încruntîndu-se uşor.

— Nicky avea nevoie de calculator ca să vadă cît fac doi plus doi.

Dar se descurca perfect la doi plus zece mii, mi-am zis în sinea mea.

— Hm, a spus ea. Portanţă egal cu 22,024, înmulţit cu volumul, înmulţit cu presiunea, înmulţit cu... aş crede că e ceva legat de schimbarea temperaturii. De fapt, nu este specialitatea mea. Este o formulă de fizică.

— Are vreo legătură cu navigaţia? am întrebat-o.

A căzut pe gînduri. Am urmărit cum i se încorda faţa în timp ce mintea îi scotocea. Un creier rapid, sub un păr frumos, mi-am zis în gînd.

— E nostim, a spus ea în cele din urmă, dar cred că ar putea fi ceva referitor la cît te poţi înălţa cu un balon de gaz.

— Un dirijabil? am întrebat reflectînd.

— Depinde de ce este 22,024. Aceasta este o constantă. Ceea ce înseamnă, a adăugat ea, că este ceva special pentru acel ceva la care se referă toată ecuaţia.

— Eu mă pricep mai bine la cine ar putea cîştiga cursa de la trei şi jumătate.

S-a uitat la ceas.

— Eşti în urmă cu trei ore.

— Va fi alta mîine.

S-a aşezat mai comod în fotoliu înapoindu-mi cartea.

— Nu cred că o să-ţi ajute, a spus ea, dar mi-a făcut impresia că voiai orice i-a aparţinut lui Nicky.

— S-ar putea să-mi fie foarte de folos. Nu se ştie niciodată.

— Dar cum?

— Este cartea lui John Viking. S-ar putea ca John Viking să-l cunoască pe Nicky Ashe.

— Dar... tu nu-l ştii pe John Viking.

— Da, am răspuns, dar el se pricepe la dirijabile. Şi pariez că aceasta este o lume mică, aşa cum este lumea curselor.

A privit spre teancul de scrisori şi apoi spre carte, după care a spus tărăgănat:

— Cred că, într-un fel sau altul, ai să-l găseşti.

Mi-am întors privirea de la ea fără a zăbovi pe ceva anume.

— Jenny zice că nu renunţi niciodată.

Am zîmbit vag.

— Sînt exact cuvintele ei?

— Nu. I-am simţit amuzamentul din voce. Încăpăţînat, egoist şi hotărît să-şi urmeze propriul drum.

— Care nu duce prea departe. Am lovit uşor cartea. Pot s-o păstrez?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc.

Ne-am uitat unul la celălalt aşa cum se uită oamenii în special, dacă sînt tineri şi sînt bărbat şi femeie, şi stau într-un apartament liniştit, la sfîrşitul unei zile de aprilie. Ea mi-a citit expresia de pe chip şi a răspuns gîndului nerostit.

— Altădată, a spus ea sec.

— Cît ai să mai stai cu Jenny?

— Pentru tine asta ar conta? m-a întrebat.

— Mda.

— Ea zice că eşti tare ca piatra şi că oţelul este un mizilic pe lîngă tine.

M-am gîndit la groază, la mizeria umană şi la dispreţul faţă de tine însuţi.

Am clătinat din cap.

— Ceea ce văd eu, a spus ea rar, este un bărbat care pare bolnav şi încearcă să fie politicos cu un musafir nedorit.

— Eşti dorită, i-am spus. Şi mă simt bine.

Totuşi s-a ridicat, la fel şi eu, în urma ei.

— Sper că ţii mult la mătuşa ta, i-am spus.

— Îi sînt devotată trup şi suflet.

Mi-a aruncat un zîmbet glacial, pe jumătate ironic, în care se citea și surpriză.

— La revedere... Sid.

— La revedere, Louise.

*

*    *

După ce ea a plecat am aprins lumina pentru că amurgul se lăsa încet, mi-am turnat whisky şi m-am uitat la crenvurştii din frigider, dar nu i-am pregătit.

N-o să mai vină nimeni, mi-am zis în sinea mea. Cu toţii, fiecare în felul lui şi în mod special Louise, ţinuseră fantomele departe de mine. Nimeni altcineva n-avea să mai vină, dar el avea să fie cu mine, aşa cum fusese la Paris...

Trevor Deansgate. Era cu neputinţă să scap de prezenţa lui, care-mi amintea inexorabil ceea ce aş fi preferat să uit.

După o vreme m-am dezbrăcat de pantaloni şi cămaşă, mi-am pus un halat de baie albastru, scurt şi mi-am scos proteza. De data asta braţul m-a durut într-adevăr. Dar, după toate celelalte, asta părea un mizilic.

M-am reîntors în salon să văd ce pot face cu harababura de acolo, dar, pur şi simplu, era prea mare ca să mă mai deranjez, aşa că am rămas în picioare uitîndu-mă la ea şi mi-am sprijinit antebraţul stîng, care era mai slab, cu braţul drept, care era întreg, puternic şi sprinten, aşa cum am mai făcut-o adeseori şi m-am întrebat ce te mutila mai rău, o amputare exterioară sau una pe dinăuntrul sufletului.

Umilinţă, respingere, neputinţă şi eşec.

După toţi aceşti ani, mi-am zis în sine mea amărît, *n-am să fiu* doborît, să mă ia naiba dacă am să mă las înfrînt de frică.

## IX

Lucas Wainwright mi-a telefonat dimineaţa următoare pe cînd adunam ceştile în chiuvetă.

— Ai făcut vreun progres? m-a întrebat el pe un ton ce suna foarte autoritar.

— Mă tem că am pierdut notiţele acelea, i-am spus cu regret. Va trebui să le scot din nou.

— Pentru Dumnezeu! Nu era deloc încîntat. Nu i-am

spus că mă descotorosisem de ele ca să nu-mi fie capul făcut zob şi că plicul mare, maro, în care se aflau îl aruncasem la canal. Atunci, vino imediat. Eddy nu va fi aici pînă după-amiază.

Încet şi absent am terminat cu dereticatul, vreme în care m-am gîndit la Lucas Wainwright şi la ce ar putea face pentru mine, dacă ar vrea. Apoi m-am aşezat la masă şi am scris ce doream. M-am uitat la ce scrisesem şi la degetele mele care ţineau pixul şi m-am cutremurat. Apoi am împăturit hîrtia, am pus-o în buzunar şi m-am dus în Portam Square hotărînd în final să nu i-o dau lui Lucas.

El avea dosarele pregătite în biroul său, iar eu m-am aşezat la aceeaşi masă ca mai înainte şi am copiat din nou tot ce aveam nevoie.

— N-ai s-o tărăgănezi prea mult, Sid, nu?

— Am să-i dau toată atenţia, i-am răspuns. Voi începe de mîine. Mîine după-amiază mă duc în Kent.

— Bun.

S-a ridicat în picioare în timp ce eu am pus notiţe în plic şi aştepta ca să plec, nu pentru că era nerăbdător cu mine în mod special, ci pentru că acesta era felul lui. Rapid. O problemă odată încheiată, treci la următoarea, nu pierde timpul aiurea.

Am şovăit lipsit de curaj şi m-am trezit vorbind înainte ca, în mod conştient, să mă fi hotărît dacă era cazul sau nu.

— Domnule căpitan-comandor, vă amintiţi că mi-aţi spus că pentru această treabă m-aţi putea plăti nu cu bani, ci dîndu-mi o mînă de ajutor, dacă aş avea nevoie?

Mi-a acordat un zîmbet înţelegător şi şi-a amînat luarea de rămas bun.

— Bineînţeles că-mi amintesc. Dar tu încă nu ţi-ai făcut datoria. Ce ajutor?

— A-ă... nu cine ştie ce. O nimica toată.

Am scos hîrtia şi i-am dat-o. Am aşteptat pînă a citit cele cîteva rînduri. Mă simţeam de parcă aş fi plasat o mină şi acum trebuie să trec peste ea.

— Nu văd de ce nu, a spus el. Dacă asta este ceea ce doreşti. Dar lucrezi la un caz despre care ar trebui să ştim şi noi?

Am făcut un gest spre hîrtie.

— O să aflaţi imediat ce aflu şi eu, dacă-mi faceţi acest serviciu. Nu era un răspuns mulţumitor, dar n-a insistat. Singurul lucru care vă rog, totuşi, este ca să nu menţionaţi numele meu absolut deloc. Să nu spuneţi nimănui că a fost ideea mea. A-ă... Aş putea fi omorît, domnule căpitan-comandor şi nu mă amuză.

Şi-a plimbat ochii de la mine la hîrtie şi din nou la mine şi s-a încruntat.

— Asta nu arată ca o problemă pentru care să fii omorît, Sid.

— Nu ştii niciodată ce este pînă nu dai ortul popii.

A zîmbit.

— E-n ordine. Am să trimit scrisoarea ca din partea Clubului Jocheilor şi am să te iau în serios în ceea ce priveşte riscul moral. Asta te mulţumeşte?

— Da, într-adevăr.

Ne-am strîns mîinile şi am plecat din biroul său luînd cu

mine plicul maro şi, cînd ieşeam pe poarta din Portman Square, m-am întîlnit cu Eddy Keith, care intra. Ne-am oprit amîndoi, cum era şi firesc. Speram că n-o să citească consternarea de pe chipul meu, dată fiind întoarcerea sa neaşteptată şi nici n-o să ghicească faptul că se aflau asupra mea seminţele căderii sale.

— Eddy, am spus eu zîmbind şi simţindu-mă un trădător.

— Bună, Sid, a spus el vesel, clipind spre mine pe deasupra obrajilor bucălaţi. Ce faci pe-aici?

O întrebare amabilă, firească. Nici o suspiciune. Nici un tremur al vocii.

— Caut firimituri, am răspuns.

A rîs copios.

— Din cîte aud, noi adunăm firimituri de la tine. Ai să ne laşi în curînd pe toţi fără pîine.

— Nici o şansă.

— Nu ne călca pe bătături, Sid.

Zîmbetul încă mai rămăsese la locul lui, vocea îi era lipsită de orice ameninţare. Părul zbîrlit, mustaţa bogată, faţa lată, rotofeie încă mai emanau bunăvoinţă, dar în ochii lui apăruse şi dispăruse brusc o strălucire de gheaţă, iar eu nu mai aveam nici o îndoială ca primisem o avertizare serioasă.

— Niciodată, Eddy, i-am spus fără sinceritate.

— La revedere, amice, a zis el pregătindu-se să intre înăuntru, înclinînd din cap, zîmbind larg şi bătîndu-mă, ca de obicei, prietenos pe umăr. Ai grijă.

— Şi tu, Eddy, i-am spus în timp ce se îndepărta; şi am repetat iar, abia şoptit, cu un fel de tristeţe: Şi tu.

*
*   *

Am ajuns cu notiţele în siguranţă acasă, am reflectat puţin şi am telefonat unei cunoştinţe de la aeronave.

El mi-a spus că era încîntat să mă audă, m-a întrebat dacă nu m-ar amuza o trepidaţie în aer cîndva, dar a zis că nu auzise niciodată despre cineva cu numele de John Viking. I-am citit ecuaţia şi l-am întrebat dacă însemna ceva pentru el, iar el a rîs şi a spus că suna ca o formulă pentru a duce un balon cu aer fierbinte în lună.

— Mulţumesc foarte mult, i-am spus sarcastic.

— Nu, serios, Sid. Este un calcul pentru înălţime maximă. Interesează-te la cineva de la dirijabile. Ei întotdeauna se dau în vînt după recorduri… cît mai sus, cît mai departe, lucruri de felul ăsta.

L-am întrebat dacă ştia pe cineva la dirijabile şi a spus că-i părea rău, dar nu cunoştea pe nimeni, el lucra doar în domeniul aeronavelor. Aşa că am închis cu promisiunea vagă de a ne vedea undeva, cîndva, într-una din aceste zile. Am răsfoit leneş şi convins că fără folos cartea de telefoane, dar acolo, spre surprinderea mea, era scris cu litere mari şi clare: Compania de baloane cu aer fierbinte, birouri din Londra şi numărul de telefon.

Am sunat. Mi-a răspuns o voce plăcută de bărbat care a spus, bineînţeles că-l cunoştea pe John Viking, toată lumea de la dirijabile îl ştie pe John Viking, care este un nebun de primă clasă.

— Nebun?

John Viking, mi-a explicat vocea, îşi asuma riscuri la care nici un aeronaut zdravăn la minte nu s-ar fi gîndit nici măcar în vis. Dacă voiam să vorbesc cu el, a continuat vocea, puteam să-l găsesc fără îndoială la întrecerea de baloane de luni după-amiază.

— Unde este întrecerea de baloane de luni după-amiază.

— Echitaţie, întreceri de baloane, căluşei, balansoare şi toate celelalte pe care n-ai decît să le numeşti singur au loc în cadrul serbărilor de 1 Mai din parcul Highalane din Wiltshire.

I-am mulţumit vocii pentru ajutor şi am închis telefonul reflectînd la faptul că uitasem de festivităţile de la 1 Mai. Sărbătorile naţionale fuseseră întotdeauna pentru mine zile de lucru, ca pentru toţi din lumea curselor; noi furnizam distracţii pentru timpul liber al publicului. Nici nu ne mai dădeam seama cînd veneau şi treceau.

Chico a sosit cu cartofi prăjiţi şi peşte pentru amîndoi, puşi în pungi speciale prin care nu trecea grăsimea şi se păstra căldura înăuntru, dar se umezeau cartofii.

— Ştiai că luni este sărbătoare, ziua de 1 Mai?

— Am o competiţie de judo cu micii paraziţi.

A răsturnat pungile în două farfurii şi am mîncat totul mai mult cu mîna.

— Văd că ţi-ai revenit iar la viaţă, a spus el.

— E temporar.

— Atunci mai bine ne-am apuca de lucru, atîta vreme cît încă nu te faci nevăzut.

— Să vedem ce e cu asociaţiile, i-am spus.

I-am povestit despre ghinionistul Mason care a fost trimis cu aceeaşi misiune şi s-a ales cu lovituri de bocanc în cap, care l-au nenorocit.

Chico şi-a pus sare pe cartofi.

— Atunci trebuie să fim atenţi, nu?

— Începem în după-amiaza asta?

— Cu siguranţă. A făcut o pauză căzut pe gînduri şi lingîndu-şi degetele. Pentru asta n-o să fim plătiţi, aşa ai spus, nu?

— Nu direct.

— Atunci de ce nu facem investigaţiile pentru asigurări? Întrebări frumoase, liniştite, cu o taxă garantată.

— I-am promis lui Lucas Wainwright că am să mă ocup mai întîi de asociaţii.

A înălţat din umeri.

— Tu eşti şeful. Dar asta înseamnă trei cazuri în şir, dacă o punem la socoteală pe soţia ta şi pe Rosemary, care şi-a primit banii înapoi, la care am lucrat pe degeaba.

— O să fim compensaţi mai tîrziu.

— Atunci ai de gînd să continui?

N-am răspuns imediat. În afară de faptul că nu ştiam dacă voiam s-o fac, nu eram sigur dacă puteam. În ultimele luni eu şi Chico le cam încasasem zdravăn de la bătăuşii care încercau să ne oprească să ne vedem de cercetări. Nefăcînd parte nici din serviciul de securitate al curselor, nici din poliție eram lipsiţi de orice protecţie. Nu ne apăra nimeni în afară de noi înşine. Consideram contuziile ca

făcînd parte din meserie, aşa cum fuseseră pentru mine cele din căderile de pe cal la curse, iar pentru Chico cele de la judo. Ce conta că Trevor Deansgate schimbase toate astea... nu doar pentru o săptămînă cumplită, ci pentru mult mai mult, pentru totdeauna?

— Sid, a spus Chico tăios. Unde ţi-au zburat gîndurile?

Am înghiţit în sec.

— Ei bine... ă-ă... o să ne ocupăm de asociaţii. După aceea vom vedea.

Apoi am să ştiu, mi-am zis în gînd. În sinea mea voi şti dacă o voi apuca pe un drum sau pe celălalt. Dacă nu mai puteam ca să intru în cuşca cu lei, eram terminaţi. Unul nu era de-ajuns: trebuia să fim amîndoi.

Dacă nu izbuteam, mai bine mort.

*

*   *

Prima asociaţie de pe lista lui Lucas era formată din opt oameni, dintre care trei proprietari înregistraţi, în frunte cu Philip Friarly. Proprietarii înregistraţi erau cei acceptaţi de autorităţile din lumea curselor, ei îşi plăteau taxele, respectau regulile, nu constituiau nici o problemă pentru nimeni şi reprezentau sursa și izvorul principal al întregii industrii hipice.

Asociaţiile însemnau un mod de a implica direct mai multă lume în domeniul curselor, ceea ce era bine pentru sport, iar cheltuielile de antrenament se împărţeau în fracţiuni mai mici, ceea ce era un avantaj pentru

proprietari. Din asociaţii făceau parte milionari, mineri, grupuri de chitarişti rock şi clientela cîrciumilor. Oricine, începînd cu tanti Frusina pînă la antreprenorul de pompe funebre putea să intre într-o asociaţie şi ceea ar fi trebuit să facă Eddy Keith era să verifice dacă toţi de pe listă corespund cu ce spuseseră ei că sînt.

— Proprietarii înregistraţi nu ne interesează, am spus. Doar ceilalți.

În drum spre Tunbridge Wells am trecut prin Kent. Tunbridge Wells era un loc ultra respectabil, o staţiune cu colonei în rezervă şi doamne care jucau bridge. Avea un procentaj de criminalitate scăzut. În orice caz, aici locuia un anume Peter Rammileese care, după informaţiile primite de Lucas Wainwright, fusese, de fapt, fondatorul celor patru asociaţii dubioase, deşi numele lui nu apărea nicăieri.

— Mason, am spus eu dornic de conversaţie, a fost atacat şi lăsat să moară pe străzile din Tunbridge Wells.

— Acum mi-o spui!

— Chico, vrei să te întorci? l-am întrebat.

— Ai vreo premoniţie sau ceva de felul ăsta?

După o pauză, am spus: „Nu” şi am accelerat cam mult, luînd prea brusc un viraj.

— Ascultă, Sid, a spus el. Nu e musai să ne ducem la Tunbridge Wells. Umblăm după potcoave de cai morţi.

— Atunci, tu ce crezi?

A rămas tăcut.

— Trebuie neapărat să mergem, am spus eu.

— Mda.

— Aşa că trebuie să aflăm ce a întrebat şi ce n-a întrebat Mason.

— Acest Rammileese cum arată? s-a interesat Chico.

— Eu nu l-am cunoscut personal, dar am auzit de el. Este un fermier care a făcut avere din escrocherii cu cai. Clubul Jocheilor nu vrea să-l aibă pe lista proprietarilor înregistraţi şi majoritatea hipodromurilor nu-l lasă să le treacă pragul. Aşa că el încearcă să mituiască pe oricine, începînd cu arbitrul-şef pînă la femeile de serviciu, iar acolo unde nu izbuteşte cu şperţul, ameninţă.

— O, colosal!

— Nu cu mult timp în urmă doi jochei şi un antrenor şi-au pierdut licenţele pentru că au primit mită de la el. Unul din jochei a fost dat afară de la grajdul său şi este atît de ruinat că umblă cerşind pe la porţile hipodromurilor.

— Este cel cu care te-am văzut vorbind cu puţin timp în urmă?

— Exact.

— Şi cît i-ai dat?

— N-are importanţă.

— Uşor mai poţi fi dus de nas, Sid.

— A fost un caz de genul: „dar – pentru – binele – Domnului”, am spus.

— O, bineînţeles. Te şi văd luînd mită de la un escroc! Cel mai probabil lucru de pe acest pămînt.

— În orice caz, am răspuns eu, ceea ce urmează să aflăm nu este dacă Peter Rammileese jonglează cu patru cai de curse, ceea ce, de altfel, face, ci dacă Eddy Keith ştie şi n-o spune.

— Perfect. Am pătruns şi mai adînc în ţinutul rural Kent apăsînd şi mai tare pe pedala de acceleraţie şi mai apoi Chico a spus: Ştii de ce avem rezultate atît de bune, în general, de cînd am început să lucrăm împreună în această slujbă?

— De ce?

— Pentru că toţi ticăloşii te cunosc. Adică, te ştiu din vedere mai toţi. Aşa că atunci cînd te zăresc dînd tîrcoale prin preajma lor îi apucă turbarea şi încep să facă lucruri prosteşti, de exemplu, îşi trimit bătăuşii asupra noastră, iar noi îi vedem cine sînt şi ştim că pun la cale ceva, ceea ce nu ni s-ar fi întîmplat dacă ar fi stat cuminţi în banca lor.

Am oftat şi am spus:

— Cred că da.

Gîndul mi-a zburat spre Trevor Deansgate; am încercat să-l opresc şi n-am izbutit. Fără ambele mîini nu mai puteam să şofez... Nu te mai gîndi la asta, mi-am zis în sinea mea: Ţine-ţi mintea cît mai departe. Dacă ajungi un om de nimic, nu mai există cale de întoarcere.

Am luat un alt viraj mult prea rapid şi Chico m-a privit cu coada ochiului, dar n-a zis nimic.

— Uită-te pe hartă, i-am spus. Fă ceva folositor.

Am găsit casa lui Peter Rammileese fără multă greutate şi am tras în curtea unei ferme mici, care arăta de parcă suburbiile din Tunbridge Wells o învăluiau ca o mare, lăsînd-o izolată şi părînd complet nepotrivită locului. Gospodăria era formată dintr-o casă de ţară, mare, albă, cu trei etaje, un grajd modern, de lemn şi un şopron lung şi foarte lat. Locul nu era deosebit de prosper, dar nici bălării

nu se zăreau.

Nu se vedea nimeni prin preajmă. Am oprit şi am coborît din maşină.

— Intrăm pe uşa din faţă? m-a întrebat Chico.

— La ferme se intră pe uşa din spate.

N-apucasem, totuşi, să facem decît vreo cinci sau şase paşi în direcţia aceea cînd din şopron a ţîşnit un băieţel, care a venit spre noi abia respirînd.

— Aţi adus ambulanţa?

Privirea i-a alunecat pe lîngă mine spre maşină, iar pe faţă i s-a aşternut neliniştea şi dezamăgirea. Să fi avut vreo şapte ani – era îmbrăcat în pantaloni lungi, de călărie şi tricou şi plîngea.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat.

— Am chemat salvarea... De mult timp.

— Te-am putea ajuta, i-am spus.

— Mama, a zis el. Zace acolo şi nu se trezeşte.

— Haide, du-ne la ea.

Era un copil robust, cu păr castaniu, ochi căprui şi foarte speriat. A alergat spre şopron şi noi l-am urmat fără să pierdem vremea. O dată ce am trecut pragul ne-am dat seama că nu era un şopron obişnuit, ci un manej, o suprafaţă complet închisă, lat de vreo douăzeci de metri şi lung de treizeci şi cinci, luminat prin ferestre plasate în acoperiş. Podeaua, din perete în perete, era acoperită cu un strat gros, maroniu din talaş, pe care caii puteau să lucreze bine şi fără zgomot.

Prin preajmă se mişcau un ponei şi un cal; şi, în pericol de a fi călcată sub copitele lor, zăcea făcută ghem o

femeie.

Eu şi Chico ne-am dus rapid spre ea... Era tînără, stătea pe o parte şi cu faţa în jos; îşi pierduse cunoştinţa, dar cred că nu total. Respiraţia îi era slabă, pe piele, sub machiaj îi apăruseră pete albe, dar avea pulsul puternic şi regulat.

— Du-te şi sună din nou, i-am spus lui Chico.

— N-ar trebui s-o mutăm?

— Nu... s-ar putea să aibă ceva fracturi. Este foarte periculos să mişti oamenii cînd sînt inconştienţi.

— Tu trebuie să ştii.

S-a răsucit pe călcîie şi a alergat spre casă.

— O să se facă bine? a întrebat băiatul neliniştit. Bingo a început să se ridice în două picioare, iar ea a căzut şi cred că s-a lovit la cap.

— Bingo este calul?

— I-a alunecat şaua, a spus el.

Bingo, cu şaua sub burtă, încă se ridica în două picioare şi da din copite ca un cal sălbatic.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Mark.

— Ei bine, Mark, din cîte îmi pot da seama, mama ta o să fie bine, iar tu eşti un băiat viteaz.

— Am şase ani, a spus el, de parcă asta însemna foarte mult.

Frica, în mare parte, i-a dispărut din ochi acum că aflase că fusese de ajutor. Am îngenuncheat lîngă mama lui şi i-am netezit părul de pe frunte. A scos un geamăt uşor şi i-au clipit pleoapele. Ea-şi revenise vizibil chiar în puţinul

timp scurs de la sosirea noastră.

— Am crezut că are să moară, a spus băiatul. Noi am avut un iepure de casă nu demult... el a gîfîit, a închis ochii, apoi nu l-am mai putut trezi şi a murit.

— Mama ta se va trezi.

— Sînteţi sigur?

— Da, Mark, sînt sigur.

A părut pe deplin convins şi mi-a spus imediat că poneiul era al lui şi-l chema Sooty şi că tatăl său lipsea pînă mîine dimineaţă, că acasă nu era decît el şi mama, iar ea îl antrena pe Bingo pentru că urma să-l vîndă unei fete pentru demonstraţia de echitaţie.

Chico s-a întors şi a spus că ambulanţa plecase deja. Băiatul, bucurîndu-se enorm, a zis că trebuia să prindem caii, pentru că ei galopau cu dîrlogii atîrnînd şi, dacă şaua sau căpestrele se rupeau, tatăl lui avea să fie teribil de furios.

Atît eu cît şi Chico am rîs auzind vorbele de adult, rostite cu seriozitate. În timp ce Chico şi Mark au stat lîngă bolnavă, eu am prins caii unul cîte unul cu ajutorul unor ghinde pe care Mark le-a scos din buzunare şi le-am legat dîrlogii de inelele din perete. Bingo, o dată ce chingile zornăitoare i-au fost desfăcute şi şaua scoasă, a rămas destul de liniştit, iar Mark a ţîşnit de lîngă mama lui să-i dea poneiului cîteva ghinde şi l-a bătut uşor cu mîna, în semn de încurajare.

Chico mi-a spus că serviciul de urgenţă primise un telefon de la un copil în urmă cu cinsprezece minute, dar el închisese înainte de a le fi dat adresa.

— Să nu-i spui şi lui, i-am zis.

— Eşti un sentimental.

— E un copil curajos.

— Nu e rău pentru un mic parazit. În timp ce tu prindeai calul sălbatic ce sărea în două picioare, el mi-a spus că taică-său se înfurie al dracului de tare şi destul de des. Şi-a coborît privirile spre fata care era tot inconştientă. Ştii sigur că ea nu este în pericol?

— O să-şi revină. Trebuie avut răbdare.

Ambulanţa a venit, dar neliniştea lui Mark a reapărut cu putere atunci cînd brancardierii au dus-o pe mama lui în maşină şi se pregăteau să plece. Dorea să meargă cu ea, dar bărbaţii nu voiau să-l ia de unul singur. Mama lui se mişca şi bolborosea ceva şi asta îl întrista.

I-am spus lui Chico:

— Ia maşina şi du-l la spital… Ţine-te după ambulanţă. El vrea s-o vadă trează de-a binelea şi că-i vorbeşte. Eu am să-mi arunc o privire prin casă. Tatăl lui este plecat pînă mîine.

— Îţi convine de minune, a spus el sarcastic.

L-a luat pe Mark şi au ieşit în şosea, iar eu le-am văzut capetele prin parbrizul din spate, cum discutau unul cu celălalt.

Am intrat în casă prin uşa din dos, care era deschisă, sigur pe mine, de parcă aş fi fost invitat. Nimic mai uşor ca să pătrunzi în cuşca unui leu cînd leul se află afară.

Era o casă veche, încărcată pînă la exces cu o mobilă nouă, care te copleşea. Covoare foarte scumpe, echipament stereo în cantităţi enorme, un lampadar în

formă de nimfă, aurit, fotolii adînci, cu huse în zigzaguri maro şi kaki. Salonul şi sufrageria străluceau şi erau într-o ordine impecabilă, fără a trăda cu ceva existenţa unui copil în casă. Nimic răvăşit în bucătărie, totul era curat şi lustruit. Biroul…

Ordinea agresivă a biroului m-a făcut să mă opresc şi să meditez. Nici un om de afaceri din lumea hipică pe care l-am cunoscut nu-şi ţinea registrele şi hîrtiile în grămezi rectangulare atît de ordonate; chiar şi registrele de contabilitate, cînd le-am deschis, conţineau toate intrările cu o precizie matematică.

M-am uitat prin sertare şi prin clasoarele cu acte, fiind extrem de atent ca să las totul exact cum a fost, dar n-am găsit nimic acolo decît o etalare ostentativă de onestitate. Nici un sertar, nici un bufet nu era încuiat. M-am gîndit cu cinism că aproape totul fusese regizat şi orchestrat spre a deruta orice avalanşă de agenţi fiscali. Adevăratele date, dacă erau înregistrate vreunele, se aflau probabil afară, într-o cutie de biscuiţi, într-o groapă, în pămînt.

M-am dus sus. Camera lui Mark nu putea fi confundată, dar toate jucăriile se aflau în cutii şi hainele în scrin. Mai erau trei dormitoare neocupate, sub cuverturi întrezărindu-se contururile pledurilor împăturite şi un apartament format din dormitor, cameră de zi şi baie, mobilat în aceeaşi ordine desăvîrşită şi în acelaşi lux excesiv ca parterul.

O cadă de baie ovală, de un roşu închis, cu robinete aurite, ca nişte delfini. Un pat uriaş, cu o cuvertură de brocart strălucitor, care distona cu tonurile vii ale

mochetei de pe jos. Nici o dezordine pe masa de toaletă crem, cu incrustaţii aurii, nici o perie la suprafaţă, pe nicăieri.

Garderoba mamei lui Mark consta din blănuri, rochii de gală, pantaloni şi jachete. Garderoba tatălui era formată din sacouri de tweed, palton de lama, o duzină de costume, sau poate mai multe, nici unul făcut la croitor, toate părînd cumpărate din magazine de lux. Bani primiţi pe căi ilicite, mi-am zis şi nu avea prea multe de făcut cu ei. Părea că Peter Rammileese era escroc din fire şi nu din necesitate.

Aceeaşi ordine incredibilă se extindea asupra fiecărui sertar, fiecărui raft, pînă chiar şi asupra coşului cu rufe murdare, în care se afla o pijama împăturită cu grijă.

I-am cercetat buzunarele costumelor, dar nu era absolut nimic în ele. În camera de toaletă nu se vedea nici o bucăţică de hîrtie de nici un fel.

Frustrat, am urcat la etajul al treilea, unde erau şase camere, una cu diverse geamantane goale, iar în celelalte nu se afla absolut nimic.

Nimeni n-ar trăi cu o grijă atît de excesivă dacă n-ar avea nimic de ascuns, mi-am zis în timp ce coboram spre parter; dar asta nu prea era o probă de adus în fața tribunalului. Viaţa prezentă a familiei Rammileese era un vacuum extrem de scump, iar în ceea ce priveşte trecutul lipseau cu desăvîrşire orice indicii. Nu vedeai suveniruri, nu cărţi vechi, nici măcar vreo fotografie, cu excepţia uneia a lui Mark cu poneiul său, făcută în curte.

Cînd s-a întors Chico, eu făceam o inspecţie a clădirilor exterioare. Alte animale nu erau, în afară de şapte cai în

grajd şi doi în manejul bine mascat. Nici un semn care să trădeze munca în plină desfăşurare de la o fermă. Nici o rozetă în camera unde se ţineau hamurile şi şeile, ci doar o şi mai mare ordine şi miros de seu pentru şa. Am ieşit afară ca să-l întîmpin pe Chico şi să-l întreb ce făcuse cu Mark.

— Surorile îl îndoapă cu pîine cu unt şi gem şi încearcă să-l sune pe tatăl lui. Mama s-a trezit şi vorbeşte. Cum te-ai descurcat pe aici? Vrei să treci la volan?

— Nu, şofezi tu. M-am aşezat lîngă el. Casa asta este cazul cel mai suspect de inexistență a oricărui trecut pe care l-am întîlnit vreodată.

— Îţi place, nu?

— Mde. Şi nu e nici o şansă de a stabili vreo legătură cu Eddy Keith.

— Deci, o călătorie ratată, a spus el.

— Norocul lui Mark.

— Da. E băiat bun, micul pezevenchi. Mi-a spus că vrea să se facă hamal pentru căratul mobilei cînd o să fie mare. Se pare au schimbat trei locuinţe de cînd îşi aduce el aminte.

## X

Eu şi Chico am petrecut cea mai mare parte din ziua de sîmbătă colindînd separat pe la adresele londoneze de pe lista solicitanţilor de ceară de lustruit al căror nume începea cu litera M şi ne-am întîlnit la ora şase, însetaţi şi

cu dureri de picioare, la o cîrciumă de amîndoi ştiută în Fulham.

— Nu trebuia să facem asta sîmbătă sau în weekend, a spus Chico.

— Nu, am încuviinţat eu.

Chico a privit berea cum alunecă în pahar simţind cum îi lasă gura apă.

— Mai mult de jumătate din ei erau plecaţi.

— Şi ai mei la fel. Aproape toţi.

— Iar cei care erau acasă urmăreau cursele la televizor sau se hîrjoneau cu iubitele şi nici n-au vrut să deschidă.

El şi-a luat berea iar eu whisky-ul şi ne-am aşezat la o masă, am băut cu sete şi ne-am comparat notiţele. Chico, pînă la urmă, izbutise să stea de vorbă cu patru persoane, iar eu doar cu două, dar oricum rezultatele se aflau pe hîrtie.

Toţi şase, indiferent de pe ce alte liste de abonaţi mărturisiseră că mai figurează, primiseră cu regularitate *Antichităţi pentru toţi.*

— Deci asta e, a spus Chico. E concludent. S-a rezemat de perete relaxîndu-se din plin. Pînă marţi nu mai putem face nimic. Totul este închis.

— Mîine eşti ocupat?

— Te rog, ai milă de mine. M-aşteaptă fata din Wembley. S-a uitat la ceas şi a înghiţit restul de bere. Aşa că, Sid băiete, la revedere, altfel am să-ntîrzii. Ei nu-i place să mă vadă transpirat.

A zîmbit larg şi a plecat, iar eu mi-am terminat pe îndelete paharul de whisky şi m-am dus acasă.

M-am învîrtit încoace şi-ncolo prin casă, am schimbat bateriile am mîncat fulgi de porumb, am scos anuarele hipice şi am cercetat rezultatele cailor deţinuţi de asociaţii. Erau de o varietate extremă: curse pierdute la cote mici de pariuri şi cîştigate la cote mari. Totul indica aranjamente sigure, făcute de iniţiaţi. Am căscat şi am ţinut-o aşa o bucată de vreme fără să mă pot opri.

M-am mai plimbat aiurea prin casă negăsindu-mi odihna şi resimţind dureros lipsa păcii care mă cuprindea de obicei cînd mă aflam aici singur. M-am dezbrăcat, mi-am pus un halat de baie şi mi-am scos proteza. Am încercat să mă uit la televizor, dar nu m-am putut concentra şi l-am închis.

De obicei, îmi scoteam proteza după ce-mi puneam halatul pentru că în acest fel nu mai trebuia să mă uit la ciotul ce-mi mai rămăsese din braţul stîng. Mă obişnuisem cu faptul în sine, dar încă nu puteam să privesc cicatricea cu care se termina cotul, care, totuşi, era destul de netedă şi nu arăta atît de oribil pe cît arătase braţul făcut zob după căderea de pe cal. Îndrăznesc să spun că n-ar fi trebuit să-mi provoace repulsie, dar îmi provoca. Nu-mi plăcea să-l arăt nimănui, în afară de medicul ortoped; nici chiar lui Chico. Mă ruşinam de ciotul meu şi asta, de asemenea, era ilogic. Oamenii care n-au infirmităţi nu pot să înţeleagă acest sentiment de jenă şi nici eu nu l-am înţeles pînă la foarte scurtă vreme după schilodirea iniţială, cînd m-am făcut roşu ca purpura că a trebuit să rog pe cineva să-mi taie carnea în farfurie. După aceea de foarte multe ori preferasem să mor de foame decît să mai

cer ajutor. Iar de cînd aveam mîna electronică n-a mai trebuit să rog pe nimeni niciodată, ceea ce fusese o eliberare psihologică teribilă pentru mine.

Noua mînă însemnase, de asemenea, revenirea la statutul uman pe deplin normal. Nimeni nu mă mai trata ca pe un idiot sau cu mila cu care în trecut mă umiliseră. Nimeni nu se mai scuza sau nu-şi mai punea lacăt la gură încercînd să nu facă vreo gafă. Privind în urmă, zilele cu acea infirmitate nefolositoare îmi păreau ca un coşmar de nesuportat. Deseori eram destul de recunoscător ticălosului care mă eliberase.

Cu o singură mînă eram un om care mă puteam bizui pe propriile mele forţe.

Fără nici una...

O, Doamne, mi-am zis, să nu mă mai gîndesc la asta. *Nu există nimic care să fie bun sau rău, ci numai gîndul le face să pară astfel.* Hamlet, totuşi, n-a avut aceleaşi probleme.

Cam aşa mi-am petrecut noaptea, dimineaţa următoare şi după-amiaza, dar pe la ora şase am renunţat, m-am urcat în maşină şi am plecat spre Aynsford.

Dacă Jenny era acolo, mi-am zis în timp ce încetineam şi m-am oprit în curtea de lîngă bucătărie, n-aveam decît să întorc şi să o pornesc înapoi spre Londra, iar şofatul măcar îmi ocupase o parte din timp. Dar nimeni nu părea să fie prin preajmă şi am intrat în casă prin uşa laterală, care dădea într-un coridor lung.

Charles stătea singur în salonaşul pe care îl numea popotă sortîndu-şi mult iubita sa colecţie de muşte de

pescuit.

Şi-a ridicat privirile. Nici o surpriză pe chipul lui. Nici o întîmpinare plină de efuziune. N-a făcut deloc caz de sosirea mea. Pînă acum nu venisem niciodată aici fără să fiu invitat.

— Bună, a spus el.

— Bună.

Am rămas în picioare şi el m-a privit aşteptînd.

— Simţeam nevoia unei companii, i-am spus.

A tras cu coada ochiului spre musca artificială.

— Ţi-ai adus sacoşa cu lucruri de dormit?

Am dat afirmativ din cap.

A arătat spre tava cu băuturi.

— Serveşte-te. Şi vrei să-mi pui şi mie un gin? Cuburi de gheaţă găseşti în bucătărie.

I-am adus băutura, mi-am turnat şi mie şi m-am aşezat în fotoliu.

— Ai venit să-mi poveşteşti? m-a întrebat.

— Nu.

A zîmbit.

— Atunci luăm cina şi apoi jucăm şah.

Am mîncat şi am făcut două partide. A cîştigat-o pe prima cu uşurinţă şi mi-a spus să fiu atent. A doua, după o oră şi jumătate, era incertă.

— Aşa e mai bine, a spus el.

Pacea pe care nu mi-o putusem găsi de unul singur s-a reîntors încet în compania lui Charles, chiar dacă ştiam că nu era legată de luarea vreunei hotărîri privind eul meu interior, ci mai degrabă de sentimentul de uşurare pe care

îl simţeam alături de el şi de senzaţia de atemporalitate pe care mi-o crea imensa şi vechea lui casă. În orice caz, pentru prima oară în aceste zece zile am dormit profund ceasuri în şir.

La micul dejun am discutat despre proiectele zilei de azi. El avea să se ducă la cursele de steeplechase de la Towcester, la patruzeci şi cinci de minute spre nord, unde era arbitru, o slujbă onorifică pe care o îndeplinea cu plăcere. I-am povestit despre John Viking şi despre întrecerea de dirijabile şi, de asemenea, despre vizitele făcute oamenilor cu litera M şi despre *Antichităţi pentru toţi*, iar el a zîmbit cu amestecul său obişnuit de mulţumire şi amuzament, de parcă eu aş fi fost creaţia lui, care nu-i înşelasem aşteptările. Iniţial, el mă împinsese de la spate ca să ajung detectiv. Ori de cîte ori înregistram un succes considera că-şi avea şi el meritul său.

— Ţi-a spus doamna Cross despre telefon? m-a întrebat în timp ce punea unt pe felia de pîine prăjită.

Doamna Cross era menajera lui, liniştită, amabilă şi foarte harnică.

— Ce telefon?

— A sunat cineva în dimineaţa asta, cam pe la şapte şi a întrebat dacă eşti aici. Doamna Cross a spus că dormi şi s-a oferit să preia mesajul, dar respectivul a spus că va reveni mai tîrziu.

— A fost Chico? El ar fi putut bănui că mă aflu aici de vreme ce nu m-a găsit acasă.

— Doamna Cross a zis că nu şi-a lăsat numele.

Am ridicat din umeri şi m-am întins să iau ibricul de

cafea.

— Nu poate fi ceva urgent, altfel i-ar fi spus să mă trezească.

Charles a zîmbit.

— Doamna Cross doarme cu bigudiuri şi cu cremă pe faţă. Nu s-ar fi lăsat văzută aşa la şapte dimineaţa, doar dacă ar fi fost un cutremur de pămînt. Ea te consideră un tînăr drăguţ. Aşa-mi spune de fiecare dată cînd vii aici.

— Pentru Dumnezeu!

— Ai să revii aici diseară? m-a întrebat el.

— Nu ştiu încă.

Şi-a împăturit şervetul de pînză coborîndu-şi privirile spre el.

— Mă bucur că ai venit ieri.

L-am privit.

— Mda, am spus. Ei bine, tu ai vrut-o, aşa că am să ţi-o spun. Şi să ştii că ăsta e adevărul. Am făcut o scurtă pauză căutînd cele mai simple cuvinte pentru a-i spune ce simţeam pentru el. Am găsit ceva. I-am zis: Aceasta este casa mea.

Şi-a ridicat rapid privirile, iar eu am zîmbit contorsionat, luîndu-mă în zeflemea, luîndu-l şi pe el şi întreaga lume afurisită.

*

*     *

Parcul Highalane era o proprietate de stat care nu prea se potrivea deloc cu epoca materialelor plastice. Casa în

sine era deschisă pentru public doar de cîteva ori pe an, dar parcul se închiria mereu pentru bîlciuri, circuri şi petreceri, cum era cea din ziua de 1 Mai.

Se făcuse foarte puţină reclamă pe şosea pentru a atrage trecătorii. Nu steaguri, nu publicitate zgomotoasă, nu posteruri cu litere suficient de mari ca să poată fi citite de la distanţă; totul era făcut cu o oarecare timiditate, parcă cerîndu-şi scuze. Avînd în vedere toate acestea, numărul mare de oameni care se scurgea spre locurile de amuzament era impresionant. Am plătit la intrare cînd mi-a venit rîndul şi am călcat peste iarbă ca să-mi parchez maşina alături de celelalte într-un loc împrejmuit de funii. Au urmat şi alte maşini care au tras cuminți una lîngă alta.

Cîţiva oameni treceau în trap uşor şi preocupaţi încoace şi încolo, dar în preajma terenului pentru tîrg era linişte şi puţină mişcare, iar de baloane nici vorbă.

Am coborît din maşină, am încuiat uşa şi m-am gîndit că ora unu şi jumătate era probabil prea devreme pentru ceea ce urma să se desfăşoare aici.

Dar oricine se poate înşela.

Am auzit o voce în spatele meu:

— Acesta e individul?

M-am întors şi am văzut două persoane care înaintau spre mine în micul interval dintre maşina mea şi cea de alături: un bărbat pe care nu-l cunoşteam şi un băieţel pe care l-am recunoscut.

— Da, a spus băiatul încîntat. Bună.

— Bună, Mark, i-am răspuns. Ce face mama ta?

— I-am povestit tatei cum ai sosit la noi.

Şi-a înălţat privirile spre bărbatul de lîngă el.

— Acum i-ai spus?

M-am gîndit că prezenţa lui la Highalane era doar o coincidenţă extraordinară, dar m-am înşelat.

— El mi te-a descris, a spus bărbatul. Mîna aceea şi felul cum ai potolit caii... Mi-am dat seama despre cine era vorba destul de repede. Chipul şi vocea îi erau dure şi prudente, cu o notă aparte, pe care ajunsesem s-o recunosc imediat, fiind comună conştiinţelor vinovate, cînd simt că laţul se strînge. N-am să tolerez faptul că ţi-ai băgat nasul prin gospodăria mea.

— Eraţi plecat, am răspuns cu blîndeţe.

— Da, eram plecat. Şi copilul ăsta, aici de faţă, te-a lăsat acolo singur, de capul tău.

Era un bărbat vînjos, cam patruzeci de ani, ale cărui gînduri viclene îşi puseseră vizibil amprenta asupra întregii lui fiinţe.

— Ţi-am recunoscut şi maşina, a spus Mark cu mîndrie. Tata zice că sînt deştept.

— Copiii au spirit de observaţie, a spus tatăl său cu o plăcere răutăcioasă.

— Te-am aşteptat ca să ieşi din casa aceea mare, a spus Mark. Şi apoi te-am urmat tot drumul pînă aici. Radia de fericire invitîndu-mă să intru în joc. Aceasta este maşina noastră, lîngă a ta.

A mîngîiat uşor cu mîna Daimlerul cafeniu.

Telefonul de dimineaţă, am reflectat în treacăt. N-a fost Chico. Peter Rammileese făcea verificări prin apropiere.

— Tatăl meu zice, a continuat să sporovăiască Mark

fericit, că o să mă ducă să văd bîlciul, iar prietenii lui au să te invite la o plimbare cu maşina noastră.

Tatăl l-a privit cu asprime, neaşteptîndu-se ca el să repete ce auzise, dar ochii lui Mark erau aţintiţi undeva în spatele meu.

Mi-am întors capul. Între Scimitar şi Daimler mai erau doi bărbaţi spătoşi, încruntaţi, din tagma celor cu bicepşii dezvoltaţi, cu plăcuţe metalice pe articulaţiile degetelor şi cu bombeuri tari la pantofi.

— Urcă, a spus Rammileese făcînd semn spre maşina lui, nu spre a mea.

O, bineînţeles, mi-am zis. Crede că-s nebun? M-am înclinat uşor ca şi cum aş fi dat ascultare şi apoi, în loc să deschid uşa l-am săltat pe Mark cu braţul drept şi am fugit.

Rammileese s-a întors şi a scos un strigăt. Mark, cu faţa lipită de a mea, era uluit, dar rîdea. Am alergat vreo douăzeci de paşi cu el, apoi l-am pus jos în calea tatălui său care fugea furios şi mi-am văzut mai departe de drum printre maşini, către mulţimea din centrul terenului de distracţii.

Afurisită treabă, mi-am zis. Chico a avut dreptate. În zilele acestea noi abia dacă i-am atins cu o floare, iar ei au pus în mişcarea artileria grea. Era prea de tot.

Fusese genul de ambuscadă care n-ar fi trebuit să dea greș dacă Mark n-ar fi fost acolo; o lovitură la rinichi şi m-ar fi aruncat în maşină cît ai clipi din ochi. Dar au avut nevoie de Mark ca să mă identifice, presupun, pentru că ei, deşi mă ştiau după nume, nu mă cunoşteau din vedere. N-

aveau să mă înhaţe în teren deschis, asta era cert şi cînd o să mă întorc la maşină voi fi cu o mulţime de protectori. Poate, mi-am zis plin de speranţă, aveau să-şi dea seama că este fără sens şi vor pleca pur şi simplu.

Am ajuns la marginea terenului de echitaţie şi am privit înapoi peste capul unei fetiţe care-şi savura îngheţata dintr-un cornet. Artileria grea nu fusese rechemată la bază. Ei încă mă urmăreau cu încăpăţînare. Am hotărît să nu încerc să văd ce s-ar întîmpla dacă aş rămîne pe loc şi aş cere familiilor din jur să mă salveze, ca să nu fiu tîrît de mîini şi de picioare şi să mă trezesc cu capul făcut zob pe străzile din Tunbridge Wells. Cei prezenţi, cu cîini, cu bunici, cărucioare şi coşuri pentru picnicuri probabil că aveau să rămînă cu gurile căscate şi să se întrebe unii pe alţii despre ce era vorba şi, între timp, totul va fi terminat.

Mi-am continuat drumul afundîndu-mă şi mai mult în mulţime, dînd peste copii în timp ce aruncam cîte o privire peste umăr şi-i vedeam mereu pe cei doi în urma mea.

Arena, cu demonstraţia de echitaţie în plină desfăşurare, se afla în stînga mea, fiind înconjurată de un cerc de maşini. În spatele maşinilor era aleea largă, cu iarbă, de-a lungul căreia mergeam eu, iar în dreapta mea boxele care înconjurau de obicei orice teren de echitaţie. Sub corturi se improvizaseră prăvălii care vindeau tot felul de curelării, haine de călărie, şei, poze, jucării, hot dogs, fructe, feronerii, tweed-uri, papuci îmblăniţi... un cerc al micilor comercianţi căruia nu-i mai dădeai de capăt.

Printre corturi se aflau caravane cu îngheţată, cu obiecte de artizanat, un prezicător, o prăvălie cu tot felul

de lucruri ce se vindeau în scopuri caritabile, un cinematograf mobil, unde se derula un film cu cîini ciobăneşti, o furgonetă cu un oblon lăsat jos şi în care erau împrăştiate ustensile de bucătărie, galbene, portocalii şi verzi. În faţa caravanelor se afla o mulţime de oameni, iar înăuntru nu găseai nici un loc unde să te ascunzi.

— Ştiţi unde sînt baloanele? am întrebat pe cineva care mi-a făcut semn spre o tarabă cu baloane viu colorate, pe care copiii le cumpărau şi le legau de încheietura mîinii.

Nu din acelea, mi-am zis în sinea mea. Categoric nu erau acelea. Nu m-am oprit ca să-i explic, dar am mers mai departe şi am întrebat din nou.

— Întrecerea de baloane? Cred că pe terenul următor, dar bănui că este prea devreme.

— Mulţumesc, i-am spus.

Pe afişe era anunţată ora trei, dar eu trebuia să vorbesc cu John Viking cu mult înainte, dacă voia să mă asculte.

Ce era o întrecere de baloane? m-am întrebat. Cu siguranţă toate mergeau cu aceeaşi viteză, viteza vîntului.

Urmăritorii mei nu voiau cu nici un preţ să se lase păgubaşi. Ei n-alergau, şi nici eu. Mă urmăreau doar cu încăpăţînare, ca şi cum ar fi fost cuplaţi cu o ţintă prin antenă radio; era clar că primiseră ordin să se ţină pe urmele mele. Trebuie să scap de ei, mi-am zis, şi să-l găsesc pe John Viking şi, poate, după aceea să-mi caut oameni care să mă apere, cum ar fi secretarii de la spectacole, doamnele care se ocupau cu acordarea primului ajutor şi singurul poliţist care se afla în stradă dirijînd circulaţia.

Ajunsesem deja în extremitatea arenei, după ce traversasem cercul unde se adunau copiii ca să urce pe ponei, zumzăind încoace şi încolo ca albinele, arătînd încordaţi cînd intrau să sară şi cu lacrimi în ochi sau triumfători cînd ieşeau afară.

Am trecut de ei, am trecut şi de boxa comentatorului…

Jane Smith a făcut o săritură frumoasă, următorul este Robin Daly pe Traddles”… am trecut pe lîngă mica tribună centrală a organizatorilor şi oficialităţilor – şiruri de locuri goale – pe lîngă cortul cu răcoritoare, care era ticsit şi am luat-o iar înapoi spre prăvălioare.

Am căutat să scap intrînd şi ieşind sau ocolindu-le, strecurîndu-mă pe sub frînghii şi pe după grămezi de cutii de carton. Dintr-o prăvălie în faţa căreia atîrnau înghesuite tunici de călărie i-am văzut pe cei doi cum treceau grăbiţi, uitîndu-se în jur, vădit neliniştiţi.

Aceştia nu semănau cu ceilalţi doi, pe care-i trimisese Trevor Deansgate, mi-am zis în sinea mea. Ai lui fuseseră mai mici, mai greoi, mai puţin profesionişti. Aceştia arătau de parcă asta era munca lor cea de toate zilele şi din ea trăiau. Cît priveşte siguranţa pe care mi-o oferea arena însăşi, unde, în ultimă instanţă, aş fi putut intra ca să cer ajutor, era totuşi ceva care mă speria la cei doi şi mă făcea să ezit. Închirierea de gangsteri, de obicei, era foarte costisitoare. Aceştia doi păreau angajaţi cu salarii în regulă, dacă nu cumva, de fapt, chiar făceau parte din conducere.

Am părăsit tunicile de călărie şi m-am furişat la filmul cu cîini ciobăneşti, care cred că m-ar fi ţintuit locului

numai dacă păstorii ar fi plecat şi m-ar fi luat şi pe mine ca oaia în turma lor.

M-am uitat la ceas. Era trecut de două. Pierdusem prea mult timp. Trebuia să caut altă ieşire şi să-mi găsesc drumul spre baloane.

Nu-i mai vedeam. M-am strecurat în mulţime întrebînd încotro să mă îndrept.

— E tocmai la capăt, amice, mi-a spus un bărbat sigur pe el, arătîndu-mi cu mîna. Treci pe lîngă hot dogs, faci apoi la dreapta şi e o poartă în gard. N-ai cum să n-o vezi.

Am înclinat din cap mulţumindu-i, am dat să mă întorc spre a o porni în direcţia aceea cînd l-am văzut pe unul din urmăritorii mei îndreptîndu-se spre mine, cercetînd prăvăliile din priviri şi părînd îngrijorat.

Într-o secundă avea să mă vadă.... mi-am făcut ochii roată am constatat că mă aflam în faţa caravanei prezicătorului. În uşă atîrnau în chip de perdea fîşii înguste de material plastic, albe şi negre, iar dincolo de ele se întrezărea o figură neclară. Am făcut patru paşi mari şi repezi, am dat la o parte panglicile de nylon şi am intrat în caravană.

Înăuntru era linişte şi oarecare obscuritate, lumina zilei filtrîndu-se slab prin perdelele de dantelă ce atîrnau la ferestre Semăna cu un decor victorian; imitaţii de lămpi cu gaz şi feţe de masă din macrame. Urmăritorul meu a trecut prin dreptul caravanei, abia aruncînd o privire fugară înăuntru, atenţia lui fiind concentrată în faţă. Nu mă văzuse cînd intrasem aici.

Totuşi prezicătoarea pe mine mă văzuse şi eu

reprezentam pentru ea un ban de cîştigat.

— Drăguţule, vrei să-ţi cunoşti întreaga viaţă, trecutul şi toate celelalte sau numai viitorul?

— A-ă... am îngăimat eu. De fapt, nu ştiu. Cît durează?

— Un sfert de oră, drăguţule, pentru tot.

Atunci doar viitorul.

M-am uitat pe fereastră. O parte din viitorul meu mă căuta printre maşinile aşezate în cerc, punînd întrebări şi obţinînd o mulţime de clătinări din cap.

— Aşază-te pe sofa, lîngă mine, drăguţule şi dă-mi mîna stîngă.

— Va trebui să fie dreapta, am răspuns absent.

— Nu, drăguţă. Vocea îi era destul de tăioasă. Totdeuna este stînga.

Amuzat, m-am aşezat şi i-am întins mîna stîngă. Ea a simţit-o, a privit-o lung şi şi-a ridicat ochii spre mine. Era o femeie de vîrstă mijlocie, scundă şi rotofeie, cu părul negru şi nu se remarca prin nimic.

— Bine, drăguţule, a spus ea după o pauză, va trebui să fie dreapta, deşi nu sînt obişnuită cu ea şi s-ar putea să nu avem rezultate prea bune.

— Am să risc, am spus.

Aşa că am schimbat locurile pe canapea şi ea mi-a ţinut mîna dreaptă cu fermitate în palmele ei calde, iar eu l-am privit pe urmăritorul meu cum se mişca de-a lungul şirului de maşini.

— Ai suferit mult, a spus ea.

Cum îmi văzuse mîna stîngă, n-am considerat că a ghicit cine ştie ce şi ea a părut că mi-a citit gîndul. A tuşit,

scuzîndu-se parcă.

— Te deranjează dacă folosesc cristalul? m-a întrebat ea.

— Deloc.

Am avut senzaţia că şi-a oprit ochii pe o sferă mare de pe masă, dar ea a luat una mică, de mărimea unei mingi de tenis şi mi-a pus-o în palmă.

— Eşti un băiat bun, a spus ea. Blînd. Oamenii te plac, îţi zîmbesc oriunde te duci.

Afară, la douăzeci de iarzi cei doi zdrahoni se întîlniseră ca să se consulte. Nici un zîmbet, de nici un fel pe chipul lor.

— Eşti respectat de toată lumea.

Erau lucruri obişnuite, destinate să facă plăcere clienţilor.

Chico ar fi trebuit s-o audă, mi-am zis în sinea mea. Bun, blînd, respectat... ar fi rîs cu gura pînă la urechi.

A spus căzută pe gînduri:

— Văd o mare de oameni veselindu-se şi bătînd din palme. Strigă tare, te aplaudă... înseamnă asta ceva pentru tine, drăguţule?

Mi-am întors uşor capul. Ochii ei negri mă priveau calm.

— Acesta-i trecutul, am spus.

— Nu e demult, a răspuns ea. Încă mai există.

Nu-mi venea să cred. Nu aveam încredere în ghicitori. Mă întrebam dacă nu cumva mă văzuse la curse sau vorbind la televizor. Probabil că da.

Şi-a plecat iar capul deasupra cristalului pe care-l

mişca uşor în palma mea.

— Ai o sănătate bună. Eşti viguros. Ai mare curaj... ai multe de îndurat.

Vocea i s-a stins brusc, şi-a ridicat uşor capul şi s-a încruntat. Am avut clar impresia că, ceea ce spusese o surprinsese şi pe ea.

După o pauză a zis:

— Nu-ţi pot spune mai mult.

— De ce?

— Nu sînt obişnuită să ghicesc la mîna dreaptă.

— Spuneţi-mi ceea ce vedeţi.

Şi-a clătinat vag capul şi şi-a ridicat ochii negri şi calmi.

— Ai să trăieşti mult.

Mi-am aruncat privirea prin perdeaua din fîşii de material plastic. Urmăritorii nu se mai vedeau.

— Cît vă datorez? am întrebat-o.

Ea mi-a spus, i-am plătit şi m-am îndreptat încet spre uşă.

— Ai grijă, drăguţule, a spus ea. Fii atent.

M-am uitat înapoi. Faţa îi părea tot liniştită, dar vocea îi era stăruitoare. N-am vrut să dau crezare convingerii ce i-o citeam în ochi. Probabil că simţise neliniştea ce mi-o creau problemele mele actuale, legate de urmăritori, dar nu mai mult de atît. Am dat uşor perdeaua la o parte şi am păşit din lumea întunecată a ororilor ce planau la orizont în lumina strălucitoare a zilei de mai, unde, într-adevăr, ele puteau să stea la pîndă şi să mă înhaţe.

## XI

N-a mai fost nevoie să întreb unde sînt baloanele. N-aveai cum să nu le vezi. Începuseră să se înalte ca nişte ciuperci uriaşe, în culori ţipătoare, săltînd pe pămînt, răspîndite în tot locul pe o suprafaţă imensă, acoperită cu iarbă, dincolo de terenul de distracţii. Crezusem că aveau să fie două, trei baloane sau cel mult şase, dar trebuie să fi fost vreo douăzeci.

M-am îndreptat spre poartă o dată cu valul de oameni ce mergea în aceeaşi direcţie, am depăşit-o ajungînd în cîmpul deschis şi mi-am dat seama că, în mod categoric, subapreciasem încercarea de a-l găsi pe John Viking.

Mai întîi am dat de o frînghie şi de oameni de ordine care spuneau mulţimii să rămînă dincolo de ea. În cele din urmă am depăşit acele obstacole, dar m-am trezit într-o pădure de baloane pe jumătate umflate, care tălăzuiau peste tot şi care-ţi tăiau orice perspectivă.

Primul grup de oameni la care am ajuns era ocupat cu un monstru roz-purpuriu în a cărui gură pompau aer cu ajutorul unui ventilator uriaş. De balon era ataşată, prin patru funii de nylon, o nacelă în care se afla un tînăr cu o cască de pilot roşie şi care îi cerceta neliniştit interiorul.

— Scuzaţi-mă, i-am spus unei fete care stătea pe marginea grupului. Ştiţi unde l-aş putea găsi pe John Viking?

— Îmi pare rău, nu.

Casca de pilot roşie s-a ridicat, dînd la iveală o pereche de ochi foarte albaştri.

— Este pe aici, pe undeva, a spus el politicos. Zboară cu un balon ca un nor de furtună. Acum vreţi să vă daţi la o parte, sîntem ocupaţi.

Am înaintat pe lîngă ei, încercînd să nu le stau în cale. Se pare că întrecerea de baloane era o afacere serioasă, nu un prilej pentru amuzament şi conversaţie. Chipuri concentrate se aplecau peste frînghii şi echipamente, testînd, verificînd, încruntîndu-se pline de îngrijorare. Nici un balon nu arăta ca un nor de furtună. Aşa că am riscat o altă întrebare.

— John Viking? Idiotul ăla? Da, este aici. Zboară cu un nor de furtună.

Şi-a întors capul ocupat şi neliniştit.

— Ce culoare are? l-am întrebat.

— Galben şi verde. Ascultă, dă-te la o parte, te rog.

Erau baloane care făceau reclamă la whisky, la gem de portocale, la oraşe, chiar şi la o companie de asigurări. Baloane în culori strălucitoare şi în pasteluri, combinaţie de alb şi roz, baloane care se ridicau din iarba verde la lumina soarelui, într-o mulţime de curcubeie impresionante. Într-o zi obişnuită, priveliştea ar fi fost o încîntare, dar pentru mine, care încercam să le ocolesc spre a întreba fără succes grupul următor adunat neliniştit pe lîngă nacelă, era un labirint de mătase care mă priva de orice bucurie.

Am înconjurat un monstru alb cu negru care sălta uşor de la pămînt şi am mers mai spre centru. Ca la un semnal, s-au ridicat în cor din toate părţile nişte răcnete guturale provocate de flăcările care au ţîşnit brusc de la arzătoarele

fixate pe cadre deasupra nacelelor. Flăcările au tălăzuit spre gurile deschise ale baloanelor pe jumătate umflate, încălzind şi trimiţînd deja aerul acolo, forţîndu-l înăuntru. Baloane strălucitoare se dilatau şi săltau trezite la viaţă, crescînd din ce în ce mai mult şi ridicîndu-se încet şi superb spre cerul albastru, uşor înceţoşat.

— John Viking? E pe undeva pe acolo. O fată a făcut un semn vag cu braţul. Dar şi el va fi la fel de ocupat ca noi.

Pe măsură ce baloanele se umflau începeau să se desprindă de pămînt, transformîndu-se în mari mase plutitoare, lovindu-se unul de celălalt, nefiind încă suficient de pline ca să-şi ia zborul aidoma păsărilor în înaltul cerului. Sub fiecare balon flăcările vîjîiau stacojii şi mistuitoare, iar micile grupuri de oameni veniţi să ajute se agăţau de nacele spre a le opri să nu plece prea curînd.

Odată desprinse de pămînt, am putut să văd cu destulă uşurinţă un balon galben cu verde, ca o portocală, cu o bandă lată, verde la bază. În nacelă deja se afla un bărbat, cu vreo trei oameni în preajmă care o ţineau să nu plece, iar el, spre deosebire de toţi ceilalţi, nu purta o cască de pilot ci o şapcă de doc, albastră.

Am alergat spre el şi chiar în timp ce fugeam s-a auzit pistolul care a dat startul. Toate nacelele din jurul meu au fost eliberate şi au început să se tîrască, apoi să le salte de la Pămînt; s-au auzit ovaţii puternice ţîşnite din piepturile mulţimii care privea.

Am ajuns la grupul de oameni spre care alergasem şi am prins nacela cu mîna.

— John Viking?

Nimeni nu mi-a dat nici o atenţie. Erau în plină ceartă. O fată cu cascǎ de pilot, o scurtă de schi, blugi şi ghete stătea lîngă nacelă alături de cele două ajutoare cu chipuri posomorîte și neliniştite.

— Nu vin. Tu eşti scrîntit de-a binelea.

— Urcă, urcă dracului odată. Întrecerea a început.

El era foarte înalt, foarte subţire şi foarte agitat.

— Nu vin.

— Trebuie.

S-a repezit spre ea şi a apucat-o zdravăn de încheietura mîinii. Părea că avea de gînd s-o tragă cu forţa în nacelă şi ea, cu siguranţă, a crezut acelaşi lucru. S-a smucit cu putere şi printre gîfîituri, i-a strigat:

— Du-te John. Du-te. Eu nu vin.

— Eşti John Viking? l-am întrebat.

Şi-a întors capul fără să dea drumul fetei.

— Da, eu sînt, ce doreşti? Plec în această întrecere imediat ce urcă pasagerul meu.

— Eu *nu merg,* a ţipat ea.

M-am uitat în jur. Mai toate nacelele erau deja în aer, plutind lin la unul sau două picioare deasupra pămîntului şi înălţîndu-se temerar în văzduh. Am văzut că în fiecare nacelă se aflau doi oameni.

— Dacă aveţi nevoie de un pasager, vin eu, am spus.

I-a dat drumul fetei şi m-a măsurat din cap pînă în picioare.

— Cît cîntăreşti? Şi apoi neliniştit, văzînd că celelalte baloane sînt în avans, a spus: Bine, urcă-te. Haide.

M-am prins de un stîlp, am sărit, m-am făcut ghem şi, în

cele din urmă, am rămas în picioare într-un fel de coş destul de mic, sub un balon ce arăta ca un nor imens.

— Daţi-i drumul, a comandat căpitanul acestei nave şi ajutoarele s-au supus oarecum neavînd încotro.

Pentru moment nacela a rămas exact unde se afla. Apoi John Viking a ridicat mîna deasupra capului şi a tras de un levier care a pus în funcţiune arzătoarele şi foarte aproape, chiar deasupra capetelor noastre, au apărut flacăra şi vîjîitul care îţi înfunda urechile.

Faţa fetei era încă la acelaşi nivel cu a mea.

— E nebun, a ţipat ea. Şi tu eşti ţicnit.

Nacela s-a pus în mişcare, s-a izbit de pămînt, apoi s-a ridicat destul de brusc la o înălţime de şase picioare. Fata a alergat după ea şi mi-a dat o încurajare de despărţire:

— Şi nici măcar n-ai cască de pilot.

Totuşi, ceea ce aveam era o minunată cale de a scăpa de cei doi urmăritori care-şi cunoşteau foarte bine ţelul, iar o cască de protecţie în acel moment părea ceva de prisos, mai cu seamă că tovarăşul meu n-avea nici el.

John Viking rămăsese cu privirea încremenită consumîndu-şi ultimele rămăşiţe ale furiei bombănind în surdină şi acţionînd aproape nonstop asupra arzătorului. Balonul lui plecase ultimul. Mi-am coborît ochii spre mulţimea care urmărea aplaudînd puzderia de baloane în zbor cînd deodată un băieţel a ţîşnit brusc pe sub funia de împrejmuire şi a alergat în zona de decolare, care acum era goală şi striga făcînd semne cu mîna. Arăta spre balonul lui John Viking şi făcea emoţionat semne spre mine.

Prietenul meu Mark, cu ochişorii lui strălucitori şi a cărui limbă grăia adevărul. Prietenul mau Mark, pe care l-aş fi strîns de gît.

John Viking a început să înjure. Mi-am deplasat atenţia de pe pămînt în aer şi am văzut că motivul obscenităţilor răsunătoare şi pline de fantezie care pluteau spre cer era o perdea de copaci care ne apăruse în cale şi care ar fi putut să ne împiedice zborul. Un balon deja se încurcase, iar altul era pe punctul de a intra în coliziune.

John Viking a ţipat la mine acoperind vîjîitul continuu al arzătorului.

— Ţine-te dracului ca lumea, cu amîndouă mîinile. Dacă nacela loveşte vîrfurile pomilor nu vreau să fim azvîrliţi imediat jos.

Copacii, înalţi cam de vreo şaizeci de picioare, păreau un obstacol redutabil, dar mai toate baloanele îi ocoliseră cu uşurinţă şi se îndreptau spre cer, fantezii în formă de pară, strălucitoare, purtate de vînt.

Nacela lui John Viking s-a apropiat de vîrful copacilor cu foşnet şi cu arzătorul vîjîind deasupra noastră ca un dragon dement. Forţa ascensională care ar fi trebuit să ne ridice părea că lipseşte cu desăvîrşire.

— Am intrat într-un vîrtej de aer rece, a urlat John Viking. Ţine-te bine. E cale lungă pînă jos.

Perspectiva era încîntătoare: să fii azvîrlit dintr-un coş de la șaizeci de picioare deasupra pămîntului, fără cască de protecţie. I-am zîmbit, el mi-a prins expresia şi a părut uimit.

Nacela a atins vîrful pomilor, s-a înclinat într-o parte,

proiectîndu-mă fără nici o greutate de pe verticală la orizontală. M-am agăţat cu mîna dreaptă de ce am putut, ca să nu mă rostogolesc jos, apoi am simţit, dar am şi văzut, cum balonul care se umfla maiestuos deasupra noastră îşi continua nepăsător călătoria. Îşi tira nacela după el izbind-o de vîrfurile copacilor, aruncîndu-mă încoace şi încolo ca pe o păpuşă de cîrpe, iar uneori, o bună parte din trupul meu atîrna în afară. Gazda mea, cu o constituţie mai robustă, avea un braţ încleştat ca o menghină pe un suport de metal pe care se afla arzătorul, iar celălalt era încolăcit pe o curea de cauciuc neagră. Îşi desfăcuse larg picioarele, proptindu-le în marginile nacelei şi-şi schimba centrul de greutate după cum era necesar, uneori plantîndu-şi un picior cu fermitate în stomacul meu.

Cu o ultimă hurducătură ce-ţi întorcea maţele pe dos şi cu o smucitură, nacela s-a eliberat, iar noi ne-am balansat într-o parte şi alta ca o pendulă sub balonul care se clătina. Pînă la această manevră stătusem făcut ghem pe fundul nacelei, dar John Viking rămăsese destul de temerar tot în picioare.

De fapt, nu era prea mult loc, mi-am zis în sinea mea în timp ce căutam să mă ridic. Nacela, care încă se balansa, avea o suprafaţă de patru picioare pe patru şi ca înălţime îţi ajungea pînă la brîu. Pe două laturi opuse se găseau opt cilindri cu gaz, cîte patru pe fiecare parte, fixaţi de împletitura nacelei prin curele de cauciuc. Spaţiul dreptunghiular din stînga era suficient de mare ca să încapă în el doi bărbaţi la verticală, dar nu mai mult, cam două picioare pe două pentru fiecare.

John Viking a dat, în sfîrşit, arzătorului o pauză şi în tăcerea bruscă a spus cu un glas răsunător:

— De ce naiba nu te-ai ţinut cum am zis? Nu ştii că ai fost gata-gata să cazi şi mă băgai în bucluc?

— Iartă-mă, am spus amuzat. E normal să ţii arzătorul în funcţiune cînd balonul s-a agăţat de pomi?

— Ne-a scos bine, nu? a întrebat el.

— Absolut.

— Deci, n-ai de ce te plînge. Nu eu te-am rugat să vii.

Era cam de vîrsta mea, poate mai tînăr cu un an sau doi.

Faţa-i sub şapca sinilie de doc era colţuroasă, cu o structură osoasă care, într-o zi, poate, avea să-i dea distincţie, iar ochii albaştrii îi sticleau cu o strălucire de fanatic. John Viking, nebunul, am gîndit în sinea mea şi l-am îndrăgit.

— Verifică exteriorul, te rog, a spus el. Vezi dacă am pierdut ceva.

Se pare că se referea la exteriorul nacelei, pentru că el însuşi privea afară, peste parapet. Am descoperit că şi pe partea mea se aflau pachete legate strîns de nacelă sau balansîndu-se la capătul unor funii.

O frînghie scurtă nu avea nimic la capătul ei. Am tras-o în sus şi i-am arătat-o.

— La dracu! a tunat el. Cred că l-am pierdut în copaci· Bidonul cu apă. Sper că n-o să-ţi fie sete.

Şi-a întins mîna şi a mai trimis un jet lung şi fierbinte în balon, iar eu am ascultat cu mintea ecoul vorbelor sale tărăgănate, care-i trădau studiile la Eton şi am înţeles

întru totul de ce el era ceea ce era.

— Ca să cîştigi întrecerea trebuie să termini primul? l-am întrebat.

A părut surprins.

— De data asta nu. Aceasta este o competiţie de două ore şi jumătate. Cel care ajunge cel mai departe în timpul respectiv este cîştigător. S-a încruntat. Pînă acum n-ai mai fost niciodată într-un balon?

— Nu.

— Dumnezeule! a exclamat el. Ce şanse am?

— Nici una dacă n-aş fi venit eu, am răspuns calm.

— Asta-i adevărat. Şi-a coborît privirile spre mine. Cum te cheamă?

— Sid, am răspuns.

Se pare că Sid nu era exact genul de nume al prietenilor săi, dar a înfruntat faptul cu bărbăţie.

— De ce fata ta n-a vrut să vină cu tine? l-am întrebat.

— Cine? O, adică Popsy. Nu este prietena mea. De fapt, n-o cunosc. Ea trebuia să vină pentru că pasagerul meu obişnuit şi-a fracturat un picior, idiotul, cînd am făcut o aterizare ceva mai dură săptămîna trecută. Popsy a ţinut să ia cu ea o afurisită de geantă mare. N-a vrut în ruptul capului să vină fără ea. Spune şi tu! Unde este loc pentru o sacoşă? Şi mai era şi grea pe deasupra. Fiecare livră contează. Dacă ai o livră mai puţin, poţi să mergi cu o milă mai departe.

— Unde crezi că ai să aterizezi? l-am întrebat.

— Depinde de vînt. S-a uitat la cer. Acum mergem spre nord-est, dar am de gînd să urc mai sus. Se prognozează

un front din vest şi cred că va fi o activitate frumoasă şi folositoare acolo sus. Am putea ajunge la Brighton.

*— Brighton!*

Mă gîndisem eventual la douăzeci de mile nu la o sută. Dar s-ar putea înşela, mi-am zis. E imposibil să parcurgă o sută de mile cu balonul în două ore şi jumătate.

— Dacă vîntul vine mai mult din nord-vest am putea ajunge în Isle of Wight. Sau în Franţa. Depinde de gazul care-l mai avem. Nu vreau să aterizăm pe mare. Ştii să înoţi?

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului. Presupun că încă mai puteam, nu încercasem cu o singură mînă.

— Aş prefera să nu fie cazul, am spus.

A rîs.

— Nu te speria. Balonul este al dracului de scump pentru mine ca să vreau să-l scufund.

După ce-am scăpat de copaci ne înălţasem foarte repede, iar acum pluteam deasupra ţinutului la o înălţime de la care maşinile de pe şosea păreau ca nişte jucării, totuşi încă le recunoşteai mărimea şi culoarea.

Zgomotele se auzeau clar: motoarele maşinilor, lătratul cîinilor şi uneori strigătele umane. Oamenii se uitau în sus şi ne făceau semne cu mîna. Mă aflam într-o altă lume, mi-am zis. Eram într-o lume a copiilor, plutind idilic pe aripile vîntului, desprins de plicticoasele necazuri pămîntene, eliberat şi cu sufletul plin de o imensă încîntare.

John Viking a lovit uşor levierul şi flacăra a vîjîit ţîşnind spre balonul galben cu verde, ca nişte limbi de foc stacojii, de balaur. Arderea a durat vreo douăzeci de secunde, iar

noi ne-am înălţat considerabil în brusca tăcere care a urmat.

— Ce gaz foloseşti? l-am întrebat.

— Propan.

Şi-a aruncat privirile peste terenurile de sub noi de parcă ar fi vrut să localizeze poziţia în care ne aflam.

— Te rog, scoate harta. Este pe partea ta, într-un săculeţ. Şi, pentru dumnezeu, să nu ţi-o zboare vîntul.

Am cercetat exteriorul nacelei şi am găsit ceea ce voia. Era un fel de taşcă, legată de împletitura nacelei cu o curea, iar capacul exterior îi era închis printr-o cataramă. Am desfăcut catarama, m-am uitat înăuntru, am apucat cu grijă o hartă mare, împăturită şi i-am dat-o căpitanului.

Privea fix la mîna mea stîngă pe care o folosisem ca un fel de contragreutate pe marginea nacelei cînd mă aplecasem în afară. Mi-am tras-o lîngă mine, iar ochii lui s-au oprit pe chipul meu.

— Îţi lipseşte o mînă, a spus el fără să-i vină a crede.

— Aşa-i.

Şi-a ridicat ambele braţe într-un gest furios de neputinţă.

— Cum dracu o să cîştig eu această întrecere?

Am rîs.

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Nu e deloc amuzant.

— O, ba da, este. În plus, îmi place să cîştig întrecerile... și n-ai să pierzi din cauza mea.

S-a încruntat dezamăgit.

— Cred că n-ai să-mi fii de folos nici cît Popsy, a spus el.

Dar, cel puţin, ei ziceau că ea ştie să citească o hartă. A desfăcut hîrtia pe care i-o dădusem, care s-a dovedit a fi o hartă de navigaţie aeriană, a cărei suprafaţă era acoperită cu un material plastic, pe care se putea scrie. Uite, a spus el. Noi am plecat de aici. Mi-a arătat cu degetul. Ne îndreptăm rapid spre nord-est. Ia harta şi află unde ne găsim. A făcut o pauză. Ştii lucrurile elementare despre cum îţi foloseşti ceasul drept compas sau cum estimezi distanțele nautice parcurse?

În buzunarul hanoracului de bumbac pe care-l aveam pe mine era o carte despre calcularea distanțelor nautice, dar n-o citisem; de asemenea, într-un alt buzunar cu fermoar aveam o baterie de rezervă, încărcată.

— Dă-mi harta, i-am spus. Şi-am să încerc.

Mi-a dat-o fără nici o încredere şi a mai pornit din nou arzătorul. Am calculat cu înfrigurare unde am fi putut să ne găsim şi m-am uitat în jos, dar am constatat imediat că terenul nu arăta ca pe hartă. Dacă pe hartă erau marcate clar sate şi drumuri, în realitate părea un covor cu un amalgam de verde şi maro, aidoma unor petice de camuflaj pe care lumina soarelui le împestriţa cu umbre sau le dizolva contururile. Vasta panoramă ce se desfăşura sub mine îmi părea pretutindeni aceeaşi, nu izbuteam să recunosc ceva în mod special, dovedindu-mă, fără putinţă de tăgadă, mult mai nefolositor decît Popsy.

La naiba, mi-am zis. S-o iau de la început.

Plecasem la ora trei, un minut sau două mai tîrziu. Desprinderea de sol durase douăsprezece minute. Atunci vîntul fusese blînd şi bătuse din sud, dar acum ne

deplasam ceva mai repede şi spre nord-est, să zicem... cu cincisprezece noduri. Douăsprezece minute cu o viteză de cincisprezece noduri... însemna cam trei mile marine. Eu privisem mult prea în faţă. Acolo ar trebui să fie un rîu de traversat, mi-am spus; şi, deşi mă uitam foarte atent în jos, aproape că-l scăpasem, pentru că pe hartă era o linie albastră, bine conturată, iar în realitate, un fir subţire, cu reflexe argintii, care şerpuia în meandre discrete printre o pajişte şi o pădure. În dreapta lui, pe jumătate ascuns de un deal, se vedea un sat, iar dincolo de el, o cale ferată.

— Ne aflăm aici, am spus arătînd locul pe hartă.

S-a uitat cu coada ochiului pe hartă şi a cercetat cu atenţie terenul de sub noi.

— Destul de corect, a spus el. Deci, ne găsim aici. Perfect. Ține harta la tine. Am putea foarte bine să ştim unde ne aflăm tot drumul.

A atins uşor levierul şi a trimis un nou jet de aer fierbinte. Celelalte baloane se găseau mai jos decît noi. În timpul următorului interval de tăcere el a consultat două instrumente care erau legate de marginea nacelei, pe partea lui şi a mormăit.

— Ce sînt acelea? l-am întrebat arătînd spre cadrane.

— Altimetru şi un aparat de măsurat viteza ascensională. Acum sîntem la o înălţime de cinci mii de picioare şi urcăm cu opt sute de picioare pe minut.

— Urcăm?

— Mda. Brusc, mi-a aruncat un zîmbet parşiv, în care am citit, fără a mă înşela, bucuria enormă a copilului pus pe rele. De-asta a refuzat Popsy să vină. Cineva i-a spus că

am să merg foarte sus şi ea n-a vrut.

— Cît de sus? l-am întrebat.

— Nu-mi fac probleme cu asta, a răspuns el. Cînd concurez vreau să cîştig. Ei ştiu cu toţii că am să cîştig şi nu le place. Ei gîndesc că nu trebuie să-ţi asumi niciodată riscuri. În zilele noastre toţi îşi i-au cu bună-ştiinţă măsuri de siguranţă şi caută soluţiile cele mai uşoare. Ha! Dispreţul lui era absolut. În trecut, la începutul secolului, cînd se ţineau competiţiile Gordon Bennet, zburau două zile şi făceau o mie de mile sau mai mult. Dar acum... afurisita de securitate pe primul loc. Mi-a aruncat în treacăt o privire. Şi, dacă n-ar fi fost obligatoriu ca să am un pasager, n-aş fi luat pe nimeni cu mine. Pasagerii întotdeauna discută în contradictoriu şi se plîng.

A scos din buzunar un pachet cu ţigări şi a aprins una cu o brichetă. Eram înconjuraţi de cilindrii cu gaz lichid. M-am gîndit la toate restricţiile în privinţa focului pe lîngă orice fel de combustibil depozitat, dar n-am scos o vorbă.

Mulţimea de baloane de sub noi părea că o virează spre stînga; dar apoi mi-am dat seama că noi eram cei care ne îndreptam spre dreapta. John Viking a urmărit schimbarea de direcţie cu o mare satisfacţie şi a trimis un nou jet lung şi fierbinte în balon. Urcam în mod vizibil mai repede, iar soarele, în loc să strălucească direct în spatele nostru, a apărut în dreapta.

Deşi era soare, se făcea tot mai frig. Mi-am aruncat ochii în jos şi pămîntul se vedea undeva foarte departe, iar privirea putea cuprinde un spaţiu foarte larg în toate direcţiile. Am verificat harta şi am rămas cu ochii pironiţi

asupra locului unde ne aflam.

— În ce eşti îmbrăcat? m-a întrebat el.

— În ceea ce se vede, mai mult sau mai puţin.

— Mde.

În timpul arderilor, flacăra de deasupra capului era aproape prea fierbinte şi întotdeauna o cantitate de aer foarte cald scăpa din partea de jos a balonului. Nu ne era frig din pricina vîntului, dat fiind că balonul mergea, bineînţeles, dus de vînt, cu viteza vîntului. Pur şi simplu, ne era frig din cauza altitudinii.

— La ce înălţime sîntem acum? am întrebat.

S-a uitat la aparatele sale.

— Unsprezece mii de picioare.

— Şi tot mai urcăm?

A aprobat din cap. Celelalte baloane, cu mult sub noi şi spre stînga arătau ca un ciorchine de bobiţe strălucitoare proiectate pe pămîntul verde.

— Toată mulţimea aceea, a spus el, va rămîne la cinci mii de picioare pentru că trebuie să stea sub rutele aeriene. M-a privit cu coada ochiului, ai să vezi pe hartă. Rutele pe care le folosesc avioanele sînt marcate, la fel ca şi înălţimile pe care nu ai voie să le atingi pentru că ai intra în coliziune cu ele.

— Deci n-ai voie să zbori într-un balon la unsprezece mii de picioare pe o rută aeriană?

A atins uşor levierul şi arzătorul a vîjîit întrerupînd discuţia. Am verificat terenul, comparîndu-l cu harta şi aproape pierdusem total poziţia noastră pentru că, se pare, dintr-o dată am început să mergem mult mai repede şi

categoric spre sud-est. Cînd m-am uitat din nou celelalte baloane nu se mai vedeau.

În pauza următoare John Viking mi-a spus că ajutoarele de la celelalte baloane îi urmau cu maşinile, gata să-i recupereze cînd reveneau la sol.

— Dar tu? l-am întrebat. Te urmează cineva?

Se ţinea oare Peter Rammileese după noi, însoţit de gangsteri, gata să se năpustească la capătul cursei? Dacă da, eram chit, mi-am spus în treacăt, pentru că-i făceam o favoare, dat fiind că direcţia noastră de deplasare îl ducea spre sud-est, spre casa din Kent.

John Viking mi-a aruncat zîmbetul lui parşiv şi a spus:

— Nici o maşină de pe lume nu poate să ţină astăzi pasul cu noi.

— Într-adevăr? am exclamat.

S-a uitat la altimetru.

— Cincisprezece mii de picioare, a spus el. Rămînem la înălţimea asta. Am luat prognoza meteo de la băieţii de la aviaţie. Mi-au spus că vîntul are o viteză de cincizeci de noduri la înălţimea cuprinsă între două sute nouăzeci şi cincisprezece mii de picioare. Aşa că ţine-te tare, Sid, amice, şi o să ajungem la Brighton.

M-am gîndit la noi amîndoi cum stăteam în picioare într-un coş împletit, strîmt, care ne ajungea pînă în talie şi pluteam, ajutaţi de terilen şi aer fierbinte, la cincisprezece mii de picioare deasupra pămîntului, fără a simţi că avem o viteză de cincizeci şi şapte de mile pe oră. Eram nebuni, mi-am zis.

Pentru cei de pe pămînt, noi nu apăream decît ca un

punct negru. La sol nici o maşină nu se putea ţine de noi. I-am zîmbit, la rîndul meu, lui John Viking cu o satisfacţie tot atît de mare ca a lui şi el a rîs cu voce tare.

— Ai să crezi? mi-a zis el. În sfîrşit, am pe cineva cu mine aici, sus, care nu vomită de frică.

A aprins o altă ţigară şi apoi a schimbat linia de aprovizionare de la un cilindru la următorul. Aceasta a implicat întreruperea rezervorului gol, deşurubarea mufei de legătură, urmată de înşurubarea la un alt cilindru şi punerea lui în funcţiune. Erau două linii pentru arzătorul dublu, cîte una pentru fiecare set de patru cilindrii. Tot timpul a ţinut ţigara în gură şi a privit cu ochii întredeschişi prin rotocoalele de fum.

Văzusem de pe hartă că ne îndreptăm direct spre ruta aeriană care ducea la Gatwick, unde avioane mari aterizau şi decolau într-un zgomot asurzitor, fără a se aştepta ca să întîlnească baloane în calea lor.

Setea lui de a risca mă depăşea cu mult. M-a făcut să simt că a sta pe un cal într-o cursă cu obstacole pare mai degrabă o bagatelă. Atîta doar, mi-am zis cu o tresărire, că acum eu nu mai călăream, în schimb, rătăceam prosteşte prin preajma hipodromurilor, cu oameni care mă ameninţau să-mi zboare mîinile... fiind mai în siguranţă aici, sus cu John Viking, nebunul, cu ţigări şi propan, cu coliziuni în aer şi toate celelalte.

— Perfect, a spus el. Rămînem aşa preţ de o oră şi jumătate şi lăsăm să ne ducă vîntul. Dacă te simţi ciudat, este lipsa de oxigen. A scos o pereche de mănuşi de lînă din buzunar şi şi le-a pus. Ţi-e frig?

— Da, puţin.

A zîmbit.

— Eu am hamleţi sub blugi şi două pulovere sub hanorac. Nu-ţi rămîne decît să îngheţi.

— Mulţam fain.

Mi-am lăsat proteza să zacă pe hartă şi mîna cea adevărată mi-am înfundat-o adînc în buzunarul hanoracului să îngheţe.

A moşmondit ceva la arzător, s-a uitat la altimetru, la teren şi la ceasul său şi a părut încîntat de felul cum stăteau lucrurile. Apoi şi-a aruncat ochii spre mine uşor nedumerit şi am ştiut că acum, pentru că avea timp, se întreba cum am ajuns în nacela lui.

— Am venit la parcul Highalane ca să te văd, i-am spus. Adică pe tine, John Viking, în mod special.

A părut uimit.

— Ghiceşti gîndurile?

— Tot timpul. Mi-am scos mîna din buzunar şi am căutat în altul aducînd la vedere o carte despre navigaţie, ediţie ieftină. Am venit să te întreb în legătură cu asta. Numele tău se află pe prima pagină.

S-a încruntat şi a deschis cartea.

— Doamne Dumnezeule. M-am întrebat unde a dispărut. Cum de-a ajuns la tine?

— Ai împrumutat-o cuiva?

— Nu cred.

— Hm, am zis. Dacă îţi descriu pe cineva, vrei să-mi spui dacă-l cunoşti?

— Dă-i drumul.

— Un bărbat cam de douăzeci şi opt de ani, am spus. Are păr negru, arată bine, e simpatic, aruncă glume la tot pasul, nu se cramponează de nimic, îi plac fetele, are obiceiul de a purta un cuţit la picior, sub şosetă şi este foarte probabil să fie un escroc.

— A, da, a spus înclinînd din cap. Este vărul meu.

## XII

Vărul lui, Norris Abbott. Ce mai făcuse de data asta, m-a întrebat el, iar eu l-am întrebat ce făcuse înainte.

— O grămadă de cecuri fără acoperire pe care le-a plătit mama lui.

L-am întrebat unde locuia. John Viking nu ştia. Îl vedea din cînd în cînd, doar atunci cînd Norris îşi făcea apariţia la uşa lui, de obicei lefter şi hămesit de foame. Trăgea cîte o porţie de rîs o zi sau două apoi dispărea.

— Unde locuieşte mama lui?

— A murit. El este acum singur. N-are părinţi, nici fraţi, nici surori. N-are nici o rudă, în afară de mine. M-a privit lung, încruntîndu-se. De ce întrebi toate astea?

— O fată pe care o cunosc vrea să-l găsească. Am înălţat din umeri. Nimic mai mult.

Interesul lui a dispărut brusc şi a apăsat uşor levierul pentru o nouă aprindere.

— La înălţimea asta se consumă de două ori mai mult combustibil decît dacă am zbura mai aproape de pămînt, a spus el în continuare. De aceea am adus atît de mult. Şi

aşa, vreun paznic mai slobod la gură i-a povestit lui Popsy că aveam de gînd să mă înalt sus, printre culoarele aeriene.

Din cîte îmi dădeam seama linia aeriană nu era prea departe.

— N-o să ai neplăceri? l-am întrebat.

Zîmbetul parşiv a apărut pentru o fracţiune de secundă şi a dispărut.

— Mai întîi trebuie să ne vadă. Noi nu apărem pe radar. Sîntem prea mici pentru echipamentul pe care-l folosesc. Cu puţin noroc o să ne strecurăm şi i-am păcălit.

Am luat harta şi am cercetat-o atent. La înălţimea de cincisprezece mii de picioare zborul nostru a fost ilegal din momentul în care am intrat în zona supusă controlului traficului aerian şi va rămîne ilegal pînă la aterizare, exceptînd ultimele două sute de picioare deasupra nivelului mării, iar dealurile din nord aveau o înălţime de opt sute de picioare. Ştia John Viking toate acestea? Da, bineînţeles.

După ce am făcut o oră şi cincizeci de minute de zbor, el a schimbat din nou linia de aprovizionare cu combustibil de la un cilindru la altul şi atunci un jet subţire de gaz lichid a ţîşnit de la manşonul de legătură precum apa dintr-o conductă prost conectată. Jetul a împroşcat împletitura nacelei cam la şase ţoli sub balustrada de sus.

În acel moment John Viking fuma.

Propanul lichid a început să se prelingă în jos, pe peretele interior al nacelei. John Viking a tras o înjurătură şi s-a apucat să pună la punct legătura prost făcută

aplecîndu-se deasupra ei, iar gazul s-a aprins de la ţigara lui.

Pînă la urmă n-a fost nici o explozie. Dîra de propan a ars firesc dirijîndu-şi flacăra în mod organizat spre bucata de nacela pe care o atinsese, în vreme ce eu am reuşit să opresc jetul închizînd întrerupătorul de la cilindru.

Cînd flăcările, fumul şi înjurăturile au încetat aveam o gaură cu un diametru de şase ţoli în nacelă, dar nici o altă pagubă.

— Nacelele nu ard cu una cu două, a spus el calm, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Nu-mi amintesc să fi ars vreodată mai mult de-atît. Şi-a examinat şapca arsă, ce ajunsese un fel de dantelă cu marginile negre şi preţ de patru secunde şi-a pironit ochii albaştri sticloşi asupra mea. Nu poţi să stingi focul cu o cască de protecţie, a spus el.

Am izbucnit în rîs. Cred că altitudinea mă făcea să mă hlizesc.

— Vrei nişte ciocolată? m-a întrebat el.

Nu erau marcaje pe cer care să ne spună cînd am traversat o rută aeriană. Am văzut un avion sau două în depărtare, dar nimic pe lîngă noi. N-am auzit nici o voce prin radio care să ne dirijeze coborîrea. Pur şi simplu navigam drept înainte, străbătînd cerul cu viteza unui tren.

La cinci şi zece el a zis că, dacă nu ateriza exact la cinci şi treizeci, avea să fie descalificat şi nu asta era intenţia lui; el voia să cîştige. Victoria era tot ce conta.

— Cum vor şti exact cînd am aterizat? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire compătimitoare şi şi-a îndreptat

uşor vîrful încălţării spre o cutie mică, fixată pe duşumea, lîngă unul din cilindri din colţ.

— Aici, înăuntru, este un barograf, totul e sigilat cu peceţi impozante, roşii. Juriul o sigilează înainte de start. Sînt înregistrate variaţiile de presiune ale aerului. Este un aparat foarte sensibil. Toată excursia noastră arată ca o înşiruire de piscuri. Cînd ajungem pe pămînt diagrama este gata şi de necontestat. Ea le spune celor din juriu cînd am decolat şi cînd am aterizat. E clar?

— Da.

— OK. Atunci coborîm.

Şi-a întins mîna şi a dezlegat o funie subţire, care era prinsă de cadrul arzătorului şi a tras-o.

— Aceasta deschide un panou ce se află în partea de sus a balonului şi lasă aerul fierbinte să iasă afară, a spus el.

El făcea coborîrea dintr-o dată. Altimetrul a început să se deruleze precum un ceas stricat arătînd că făceam o coborîre cu o mie de picioare pe minut. Simţeam că-mi vine să vărs, tîmplele mă dureau, dar el părea că nu are nimic. Am înghiţit în sec de mai multe ori, ceea ce a făcut să mă simt puţin mai bine, dar nu cine ştie ce. Ca un antidot, am încercat să mă concentrez asupra hărţii, să văd încotro mergeam.

Canalul Mînecii se întindea în dreapta noastră ca un covor lat, de culoare gri şi, deşi nu-mi credeam ochilor, totuşi, din orice parte mă uitam la el, aveam impresia că vom intra în coliziune cu Beachy Head.

— Da, a confirmat John Viking nepăsător. Cred că o să

încercăm să nu ne izbim de stîncile acelea. Ar fi mai bine să aterizăm ceva mai departe, pe plajă... Şi-a verificat ceasul. Mai avem zece minute. Sîntem încă la şase mii de picioare... asta e bine... s-ar putea să ajungem la marginea mării.

— Nu în mare, am spus categoric.

— De ce nu? E posibil să n-avem altă soluţie.

— Ei bine, am spus, acesta-i motivul. Mi-am ridicat braţul stîng. Înăuntrul acestei mîini din plastic există, de fapt, o grămadă de instalaţii cu o tehnică sofisticată. Cîte un cleşte puternic înăuntrul degetului mare şi a următoarelor două. O mulţime de mecanisme fine şi de precizie, tranzistori, circuite integrate. Scufundarea ei în mare ar fi identică cu scufundarea unui radio, ruină totală. Şi m-ar costa două mii de lire ca să-mi cumpăr alta.

Era uluit.

— Glumeşti.

— Nu.

— Atunci e mai bine să nu se ude. Şi, în orice caz, acum ne aflăm aici şi nu cred că o să ajungem atît de departe spre sud, pînă la Beachy Head. Probabil că ceva mai spre est. A făcut o pauză şi s-a uitat la mîna mea stîngă nehotărît. O să fie o aterizare dură. Combustibilul s-a răcit din cauza înălţimii... arzătorul nu funcţionează bine cu combustibil rece. Ne ia timp ca aerul să se încălzească suficient pentru a avea o aterizare domoală.

O aterizare mai domoală ar cere timp... mult prea mult timp.

— Cîştigă întrecerea, i-am spus.

Fața i s-a luminat de o fericire fără margini.

— Bine, a zis el hotărît. Ce oraş este acela din față?

Am cercetat harta.

— Eastbourne.

S-a uitat la ceas.

— Mai sînt cinci minute. Şi-a aruncat ochii spre altimetru şi spre Eastbourne, deasupra căruia coboram cu repeziciune. Două mii de picioare. Ar fi cam jalnic să lovim acoperişurile. Aici, jos, nu prea este vînt... Dar dacă pun în funcţie arzătorul s-ar putea să nu coborîm la timp. Nu, nici un arzător.

O mie de picioare pe minut însemnau unsprezece sau douăsprezece mile la oră. De ani de zile fusesem obişnuit să ating pămîntul la o viteză de două ori mai mare decît asta... deşi nu într-o nacelă şi nu pe un teren care să fie complet acoperit cu olane.

Veneam pieziş spre oraş, casele veneau spre noi. Coborîrea era foarte rapidă.

— Mai sînt trei minute, a spus el.

Marea se vedea din nou în faţa noastră, la marginea oraşului şi pentru o clipă mi s-a părut că, în cele din urmă, acolo o să aterizăm. Totuşi, John Viking ştia mai bine.

— Ţine-te zdravăn, a spus el. Asta este.

A apucat cu forţă de funia roşie care ducea în partea de sus a balonului. Undeva, deasupra, deschizătura pentru aerul fierbinte s-a lărgit considerabil, forţa de ascensiune a balonului a slăbit şi clădirile din Eastbourne şi-au făcut năvalnic apariţia.

Am trecut razant pe lîngă cornişele unor acoperişuri de

ardezie cenuşii coborînd în diagonală peste o şosea şi un petec de iarbă şi ne-am izbit cu putere de o alee largă de beton, la douăzeci de iarzi de valuri.

— Nu ieşi afară. Nu ieşi afară; a strigat el. Nacela se răsturnase pe o parte şi începuse să se tîrască pe beton trasă de masa de mătase încă pe jumătate umflată. Fără greutatea noastră ar putea încă să mai zboare.

Cum eu mă aflam din nou învălmăşit printre cilindri, sfatul lui era de prisos. Nacela s-a mai bălăngănit şi s-a mai dat de-a dura de cîteva ori, şi eu o dată cu ea, iar John Viking înjura şi trăgea cu putere de sfoara roşie, dar pînă la urmă a dat drumul la suficient aer ca să rămînem pe loc.

S-a uitat la ceas şi ochii albaştri au strălucit triumfători.

— Am izbutit. Cinci şi douăzeci şi nouă. Asta a fost o întrecere al dracului de bună. Cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Ce faci sîmbăta viitoare?

*

*   *

M-am întors la Aynsford cu trenul, ceea ce a durat o veşnicie, iar Charles m-a luat din gară, de la Oxford nu cu mult înainte de miezul nopţii.

— Ai fost la întrecerea de baloane? a repetat el fără să-i vină a crede. Ţi-a plăcut?

— Foarte mult.

— Şi maşina ta este la parcul Highalane?

— Poate să rămînă acolo pînă mîine dimineaţă. Am căscat. Apropo, Nicholas Ashe are acum un nume. Îl

cheamă Norris Abbott. Şi-a păstrat iniţialele, idiotul.

— Ai să anunţi poliţia?

— Mai întîi să vedem dacă îl putem găsi.

M-a privit cu coada ochiului.

— Jenny s-a întors în seara asta, după ce-ai telefonat tu

— O, nu!

— N-am ştiut că are să vină.

Îl credeam. Am sperat că nu ne-a aşteptat şi s-a dus la culcare, dar n-a fost aşa. Stătea pe canapeaua de brocart auriu din salon, arătînd destul de belicoasă.

— Nu-mi place că vii atît de des pe aici, mi-a spus ea.

Un cuţit răsucit în rană din partea scumpei mele soţii.

Charles a spus blînd:

— Sid este întotdeauna binevenit aici.

— Soţii părăsiţi ar trebui să aibă mai multă mîndrie şi să nu se tot gudure pe lîngă socrii lor, care-i tolerează pentru că le e milă de ei.

— Eşti geloasă, i-am spus uimit.

S-a ridicat în picioare furioasă cum n-o văzusem niciodată.

— Cum îndrăzneşti! a exclamat ea. El întotdeauna este de partea ta. Crede că eşti al dracului de minunat. El nu te cunoaşte cum te cunosc eu, cu toată încăpăţînarea şi meschinăria ta şi cu convingerea ta că întotdeauna *ai dreptate.*

— Mă duc să mă culc, am spus.

— Mai eşti şi laş pe deasupra, a spus ea furioasă. Dai bir cu fugiţii cînd e vorba de cîteva adevăruri spuse verde în față.

— Noapte bună, Charles, am spus. Noapte bună Jenny. Somn uşor, iubito şi vise plăcute.

— Tu... a spus ea. Tu... te urăsc, Sid.

Am plecat din salon fără tevatură şi m-am dus în dormitorul pe care-l considerasem al meu; acela în care dormeam întotdeauna cînd veneam la Aynsford.

Şi nu este nevoie să mă urăşti, Jenny, mi-am zis în sinea mea amărît; mă urăsc eu însumi destul.

Dimineaţa Charles m-a dus cu Rolls-ul lui la Wiltshire ca să-mi iau maşina, care stătea unde o lăsasem, deşi acum în jurul ei nu se mai aflau decît acri întregi de iarbă. Nu mai era nici un Peter Rammileese şi nici gangsterii aşteptînd în ambuscadă. Totul era în ordine pentru o întoarcere fără evenimente la Londra.

— Sid, a spus Charles cînd descuiam maşina. Nu-i da nici o atenţie lui Jenny.

— Nu.

— Vino la Aynsford oricînd doreşti.

Am dat din cap.

— Crede-mă, Sid.

— Mda.

— La naiba cu Jenny, a spus el explodînd.

— O, nu. E nefericită. Ea... Am făcut o pauză. Cred că simte nevoia să fie consolată. Îi trebuie un umăr pe care să plîngă. Asta-i tot.

A spus sever:

— Nu mă impresionează lacrimile.

— Ştiu.

Am oftat şi am urcat în maşină fluturînd mîna în semn

de rămas bun, după care m-am îndreptat spre poartă traversînd iarba presărată cu denivelări. Ajutorul de care avea nevoie Jenny n-o să-l primească de la mine; iar tatăl ei nu se pricepea cum să i-l dea. Nu era decît una din afurisitele de încurcături ale vieţii, încă o ironie în harababura generală.

Am ajuns în oraş şi, după ce m-am învîrtit încoace şi încolo, m-am oprit la redacţie, la *Antiques for All,* care s-a dovedit a fi una din numeroasele reviste de specialitate scoase de o companie de presă. I-am explicat redactorului şef de la *Antiques,* un tînăr grav, cu păr blond şi ochelari cu rame grele, cine eram şi ce doream.

— Catalogul nostru de abonaţi? a spus el căzut pe gînduri, Ştiţi, listele de adrese sînt strict secrete.

I-am explicat totul din nou cu mult patos. Soţia mea va fi după gratii dacă nu-l găseam pe cel care a fraierit-o, lucruri de felul acesta.

— Bine, a spus el. Dar se află într-un computer. Va trebui să aşteptaţi ca să fie tipărită.

Am aşteptat răbdător şi, în cele din urmă, am primit o grămadă de foi pe care erau trecute cincizeci şi trei de mii de nume și adrese.

— Vrem listele înapoi, a spus el cu severitate. Complete şi fără nici un semn pe ele.

— Cum a reuşit Norris Abbott să intre în posesia lor? l-am întrebat.

Nu ştia şi nici descrierea lui Abbott/Ashe nu i-a sugerat nimic.

— Ce-ar fi să luaţi şi o revistă pentru o mai mare

siguranţă?

Am luat-o şi pe aceea şi am dispărut înainte ca el să-şi regrete generozitatea. Întors în maşină, i-am telefonat lui Chico şi i-am spus să mă aştepte la mine acasă.

— Ne întîlnim în faţa casei, i-am spus. Îmi duci bagajele sus și ţi-ai cîştigat salariul.

Cînd m-am oprit la un automat din parcare, el se afla acolo și am plecat împreună sus. În apartament era pace şi linişte, nu se afla nimeni înăuntru.

— Ai mult de alergat cu piciorul, iubitule, i-am spus scoţînd listele de abonaţi din pachetul în care le transportasem şi punîndu-le pe masă. Toate sînt ale tale.

Ochii lui nu exprimau nici un entuziasm.

— Iar tu ce-ai să faci?

— Merg la cursele de la Chester. Unul din caii asociaţiei aleargă acolo mîine. Ne întîlnim aici joi dimineaţa, la zece. E bine?

— Da. A reflectat. Să presupunem că Nicky al nostru nu s-a organizat încă şi-şi trimite scrisorile săptămîna viitoare şi acum n-o să găsim nimic.

— Mda. Mai bine ia cîteva etichete cu adresa mea pe ele şi roagă-i să trimită scrisorile aici dacă primesc ceva de la el.

— Am fi norocoşi.

— Nu se ştie niciodată. Nimănui nu-i place să fie tras pe sfoară.

— Atunci, la treabă.

A ridicat pachetul în care se găseau revista şi listele de abonaţi şi părea gata de plecare.

— Chico,… Rămîi pînă îmi fac şi eu bagajul. Cred că pornesc spre nord chiar acum. Stai pînă plec.

Era nedumerit.

— Dacă vrei. Dar pentru ce?

— A-ă…

— Haide, Sid. Dă-i drumul.

— Peter Rammileese şi doi tipi m-au căutat ieri la parcul Highalane. Aşa că, pur şi simplu, te vreau în preajmă cît mai sînt aici.

— Ce fel de tipi? a întrebat el suspicios.

Am dat din cap.

— Cunoşti genul: ochi duri şi bocanci.

— Indivizi care calcă oamenii în picioare şi-i lasă pe jumătate morţi în Tunbridge Wells?

— Poate, am spus.

— I-ai dus de nas, văd.

— Într-un balon.

I-am povestit despre întrecere în timp ce-mi puneam cîteva lucruri în valiză. A rîs auzind povestea, dar după aceea s-a întors destul de serios la afacerile noastre.

— Tipii ăia ai tăi nu par criminali de duzină, a spus el. Lasă-mă să-ţi împachetez eu jacheta aceea, altfel o să ajungi cu ea la Chester făcută mototol. Mi-a luat lucrurile din mînă şi le-a împachetat rapid şi ordonat. Ai luat toate bateriile de rezervă? Mai este una în baie.

M-am dus şi am adus-o!

— Ascultă, Sid, nu-mi plac asociaţiile astea. Mi-a închis valiza şi a dus-o în hol. Hai să-i spunem lui Lucas Wainwright că nu ne ocupăm de ele.

— Şi cine-l anunţă pe Peter Rammileese?
— Noi. Îl sunăm şi-i spunem.
— O faci tu, am zis. Chiar acum.
Stăteam amîndoi în picioare şi ne-am uitat unul la celălalt. Apoi el a înălţat din umeri şi a ridicat valiza.
— Ai luat totul? m-a întrebat Haina de ploaie? Am coborît la maşină şi am pus valiza în portbagaj. Ascultă, Sid, ai grijă, da? Nu-mi place să fac vizite la spital, ştii asta.
— Să nu pierzi lista de abonaţi, i-am spus, pentru că redactorul şef de la *Antiques* va fi furios.

*
*   *

Am închiriat o cameră într-un motel şi am petrecut seara uitîndu-mă la televizor, iar după-amiaza următoare am sosit la cursele de la Chester fără incidente.
Se aflau aici obişnuiţii curselor, iar conversaţia era cea dintotdeauna. De la săptămîna îngrozitoare din Paris mă găseam pentru prima oară pe un hipodrom şi cînd am intrat pe poartă mi s-a părut că schimbarea din mine trebuie să fi fost vizibilă pentru toţi. Dar nimeni, bineînţeles, n-a observat senzaţia acută de ruşine pe care am încercat-o cînd l-am văzut pe George Caspar în faţa camerei cîntarului şi nici n-am fost tratat altfel decît ca de obicei. Numai eu singur ştiam că nu meritam zîmbetele şi buna primire. Eram un impostor. M-am închis în mine. Nu-mi imaginasem că aveam să mă simt aşa de mizerabil.

Antrenorul din Newmarket care mă invitase să călăresc lotul său se afla acolo şi şi-a repetat oferta.

— Sid, te rog, vino. Vino vinerea asta, rămîi peste noapte la noi şi lucrezi sîmbătă dimineaţa.

Nu prea sînt multe oferte care să mi se poată face şi eu să le accept, am reflectat în sinea mea; în plus, aşa vor avea de lucru Peter Rammileese şi băieţii lui veseli, trebuind să-mi dea de urmă.

— Martin... da, mi-ar face plăcere.

— Grozav. Părea încîntat. Vino de vineri seara şi ne ocupăm împreună de grajduri.

A intrat în camera cîntarului, iar eu m-am întrebat dacă m-ar fi mai rugat în cazul în care ar fi ştiut cum mi-am petrecut ziua cînd a avut loc cursa Guineas.

Bobby Unwin m-a prins de nasturi, cu ochii întrebători:

— Unde ai fost? a zis el. Nu te-am văzut la Guineas.

— N-am venit.

— Am crezut c-ai să fii prin preajmă, după tot interesul care l-ai manifestat pentru Tri-Nitro.

— N-am fost.

— Recunosc c-ai mirosit că se punea ceva la cale, Sid. Tot interesul tău pentru caii lui Caspar, pentru Gleaner şi Zingaloo. Haide, dă cărţile pe faţă, ce ştii?

— Nimic, Bobby.

— Nu te cred.

Mi-a aruncat o privire lungă, dură şi neiertătoare şi şi-a îndreptat nasul coroiat spre un exemplar mult mai fructuos, întruchipat în persoana unui antrenor de vîrf, care suferise o suită de înfrîngeri. Va fi greu să-l conving,

mi-am zis, dacă vreodată am să-i mai cer din nou ajutorul.

Rosemary Caspar, care mergea discutînd cu o prietenă, aproape că a intrat în mine, înainte ca vreunul din noi să fim conştienţi de prezenţa celuilalt. Expresia din ochii ei a părut să-l încînte pe Bobby Unwin.

— Dă-te la o parte, a spus ea furioasă. Ce cauţi aici?

Prietena a părut foarte surprinsă. Am făcut un pas în lături fără să spun un cuvînt, ceea ce a uimit-o şi mai mult pe amica ei. Rosemary a tras-o după ea mai departe, dar vocea acesteia a ajuns totuşi pînă la mine:

— Dar, cu siguranţă, Rosemary, acela era Sid Halley.

Am simţit că-nţepenesc. Este mult prea mult, mi-am zis. Chiar dacă eram prezent la Guineas, n-aş fi putut să le fac calul să cîştige. *N-aş fi izbutit...* dar poate că da. Totdeauna m-am gîndit că, dacă aş fi încercat, poate că aş fi reuşit. Dacă nu mi-aş fi ieşit din minţi de frică.

— Bună, Sid, s-a auzit o voce lîngă mine. Frumoasă zi, nu?

— O, minunată.

Philip Friarly privea zîmbind retragerea lui Rosemary.

— Tună şi fulgeră la toată lumea de cînd cu dezastrul de săptămîna trecută. Biata Rosemary! Pune prea mult lucrurile la inimă.

— N-o poţi învinui, i-am spus. Ea a zis că aşa o să se întîmple şi nimeni n-a crezut-o.

— Ţi-a spus-o ţie? m-a întrebat curios.

Am dat aprobator din cap.

— O, a spus el înţelegător. E furioasă pe tine. Am tras adînc aer în piept încercînd să mă concentrez asupra altor

lucruri.

— Calul acela al dumneavoastră, care reintră azi, aţi vrut să-l mai pregătiţi printr-o cursă de plat? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el scurt. Şi dacă mă întrebi cum o să alerge, va trebui să-ţi spun că depinde de cine dă ordinele şi cine le primeşte.

— Sînteţi cinic.

— Ai aflat ceva pentru mine?

— Nu prea multe. De aceea am venit aici. Am făcut o pauză, cunoaşteţi numele şi adresa persoanei care a format asociaţiile dumneavoastră?

— Nu, a răspuns el. Ştii, n-am tratat personal cu el. Asociaţiile erau deja în fază avansată cînd mi s-a cerut să particip şi eu. Caii deja fuseseră cumpăraţi şi majoritatea acţiunilor vîndute.

— V-au înşelat, i-am spus. S-au folosit de numele dumneavoastră. Le ofereaţi o faţadă respectabilă.

A dat din cap nefericit.

— Mi-e teamă că da.

— Îl cunoaşteţi pe Peter Rammileese?

— Cine? Şi-a clătinat capul. N-am auzit niciodată de el.

— Se ocupă cu vînzări şi cumpărări de cai, i-am spus. Lucas Wainwright crede că el a format asociaţiile dumneavoastră, că el trage sforile acolo şi nu este agreat de Clubul Jocheilor, iar majoritatea hipodromurilor nu-l acceptă.

— O, dragă! Părea nenorocit. Dacă Lucas le cercetează... Ce crezi că ar trebui să fac, Sid?

— Din punctul dumneavoastră de vedere, cred că ar

trebui cît mai repede posibil să vindeţi acţiunile sau să dizolvaţi asociaţiile şi numele dumneavoastră să nu mai figureze în ele, i-am răspuns.

— Bine, voi proceda întocmai. Şi, Sid... data viitoare cînd sînt tentat s-o fac, am să te rog pe tine să-i verifici pe ceilalţi din asociaţie. Serviciul de securitate se presupune a fi făcut toate acestea şi uită-te ce-a ieşit!

— Cine călăreşte calul dumneavoastră astăzi? l-am întrebat.

— Larry Server.

A aşteptat ca să-mi spun părerea, dar n-am zis nimic. Ca iscusinţă, Larry Server se situa undeva la mijloc, era folosit în curse tot într-un procentaj mediu, făcea mai mult curse de plat şi uneori de garduri şi, din cîte ştim, se ocupă cu afaceri necinstite.

— Cine vă alege jocheul? l-am întrebat. Larry Server nu aleargă prea des pentru antrenorul dumneavoastră.

— Nu ştiu, a spus el căzut pe gînduri. Las totul în seama antrenorului, bineînţeles.

Am făcut o mică grimasă.

— Nu eşti de acord cu el? m-a întrebat.

— Dacă doriţi, i-am spus, am să vă dau o listă cu jochei în care cel puţin puteţi avea încredere că se vor strădui să cîştige. Nu pot garanta priceperea lor, dar e greu să aveţi totul.

— Acum cine este cinic? A schiţat un surîs şi a spus cu un regret resemnat şi vizibil. Aş dori ca tot tu să-i poţi călări, Sid.

— Mde, am răspuns zîmbind vag, dar el a observat

fiorul pe care ochii nu mi l-au putut ascunde.

Cu o compasiune pe care n-am dorit-o, a spus:

— Iartă-mă.

— A fost colosal atîta vreme cît a ţinut, am spus degajat. Asta-i tot ce contează.

Şi-a clătinat capul, încurcat de propria-i stîngăcie.

— Ştiţi, am continuat eu, dacă *v-aţi bucura* că nu-i mai călăresc, m-aş simţi cu mult mai rău.

— Am avut nişte vremuri formidabile, nu-i aşa? Nişte zile excepţionale.

— Da, într-adevăr.

Între un proprietar şi un jocheu se putea înfiripa o înţelegere de o mare profunzime, mi-am zis în sinea mea. În mica zonă unde vieţile lor se interferau, unde viteza şi victoria era tot ceea ce conta, o bucurie putea fi împărtăşită numai de ei doi, ca un secret al lor, care cu timpul devenea un fel de liant. Acest sentiment nu-l încercasem prea des şi nici faţă de mulţi oameni pentru care călărisem, dar faţă de Philip Friarly îl avusesem aproape întotdeauna.

Un bărbat s-a desprins dintr-un grup de alături şi venit spre noi cu zîmbetul pe buze.

— Philip, Sid, sînt încîntat să vă văd.

Am răspuns cu aceeaşi politeţe, dar cu o bucurie autentică, dat fiind că sir Thomas Ullaston, arbitrul-şef, conducătorul Clubului Jocheilor, conducător mai mult sau mai puţin al întregii industrii a curselor, era un om cu judecată şi un administrator cinstit şi nepărtinitor. Unii considerau că uneori dădea dovadă de o prea mare

severitate, dar aceasta nu era o slujbă pentru un om blînd. În scurtul răstimp de cînd fusese investit cu această funcţie se instituiseră cîteva noi reguli bune, se pusese capăt unor nedreptăţi, iar el era tot pe-atît de hotărît pe cît fusese predecesorul său de slab.

— Cum merge, Sid? m-a întrebat el. Ai mai prins ceva escroci de anvergură în ultimul timp?

— Recent nu, am răspuns mîhnit.

I-a zîmbit lui Philip Friarly.

— Sid al nostru ia pîinea de la gura serviciului de securitate al clubului, ştiai? Luni a fost la mine, la birou Eddy Keith să mi se plîngă de faptul că îi dăm lui Sid prea multă mînă liberă şi m-a rugat să nu-i mai permitem să lucreze în domeniul curselor.

— Eddy Keith? am întrebat.

— Nu fi atît de şocat, Sid, mi-a spus Sir Thomas ironizîndu-mă. Eu i-am răspuns că, oricum, cursele îţi datorează foarte mult, începînd cu salvarea hipodromului Seabury însuşi şi cu tot ce a urmat mai departe chiar de acolo şi că, în nici un caz, Clubul Jocheilor nu-ţi va pune piedici, numai dacă nu faci ceva absolut diabolic, ceea ce, date fiind cele întîmplate în trecut, nu văd să fie posibil.

— Mulţumesc, i-am răspuns cu o voce slabă.

— Şi poţi să consideri că acesta este punctul de vedere oficial al Clubului Jocheilor precum şi al meu personal, a spus el hotărît.

— De ce vrea Eddy Keith să fiu oprit? am întrebat pe o voce tărăgănată.

A înălţat din umeri.

— Ceva în legătură cu accesul la dosarele Clubului Jocheilor. Se pare că tu ai văzut ceva, iar el nu este de acord. I-am spus să se obişnuiască cu ideea, pentru că nu am de gînd în mod cert să pun opreli̇̄şti unei forţe care acţionează pentru binele curselor.

Am simţit în chip dureros că nu meritam toate aceste laude, dar nu mi-a dat timp să protestez.

— De ce nu veniţi amîndoi sus să luăm cîte un sandvici şi să bem ceva? Haideţi, Sid, Philip…

S-a întors pe călcîie făcînd semn să-l urmăm şi noi am pornit-o după el.

Am urcat scările deasupra cărora era scris „Rezervat” şi care, ca în majoritatea hipodromurilor, duceau spre turnul arbitrilor, de o opulenţă civilizată, şi într-o cameră al cărui perete exterior era din sticlă şi dădea spre pista cu parapeţi albi. Aici deja erau numeroase grupuri şi un ospătar care trecea de la unul la altul cu o tavă cu pahare cu băuturi.

— Cred că-i cunoaşteţi mai pe toţi, a spus Sir Thomas ospitalier, făcînd prezentările. Madelaine, dragă… a spus adresîndu-i-se soţiei, îi ştii pe lordul Friarly şi pe Sid Halley? Amîndoi i-am strîns mîna. O, Sid, a continuat el atingîndu-mi braţul spre a mă aduce faţă în faţă cu un alt musafir.

— Îl cunoşti pe Trevor Deansgate?

## XIII

Ne-am holbat unul la celălalt, probabil la fel de uluiţi amîndoi.

Mă gîndeam la cum mă văzuse ultima oară, lungit pe spate în şopronul cu paie, mai-mai să-mi vomit şi maţele din mine de frică. Cred că şi acum citea teama pe chipul meu. Ştia ce făcuse din mine. Pur şi simplu, mi-era cu neputinţă să stau mai departe aici fără să mi se clintească nici un muşchi… şi, totuşi, trebuie.

Capul parcă-mi plutea pe undeva pe deasupra trupului şi o oroare incomensurabilă a pus stăpînire pe mine în patru secunde.

— Vă cunoaşteţi? a repetat Sir Thomas uşor nedumerit.

Trevor Deansgate a spus:

— Da, ne cunoaştem.

Cel puţin nu s-a simţit nici o batjocură nici în ochi, nici în glasul lui. Dacă n-ar fi fost imposibil, aş fi crezut că el arăta speriat.

— Bei ceva, Sid? m-a întrebat Sir Thomas; şi am văzut ospătarul cu tava la cotul meu.

Am luat un pahar ce părea cu whisky, după culoare, şi am încercat să-mi stăpînesc degetele să nu-mi tremure.

Sir Thomas a spus ca să întreţină conversaţia:

— Tocmai îi povesteam lui Sid cît de mult apreciază Clubul Jocheilor succesele lui şi se pare că asta l-a amuţit complet.

Nici eu, nici Trevor Deansgate n-am spus nimic. Sir Thomas şi-a înălţat uşor sprîncenele şi a încercat din nou:

— Ei bine, Sid, spune-ne ce pronostic dai pentru premiul cel mare.

M-am străduit din răsputeri să-mi adun minţile, ca măcar să las impresia că viaţa merge liniştită înainte.

— O... Winetaster, aş zice.

Vocea mi-a sunat ciudat, dar Sir Thomas n-a părut să bage de seamă. Trevor Deansgate şi-a coborît privirile spre paharul din mîna-i bine manichiurată şi a agitat cuburile de gheaţă în lichidul gălbui. Un alt musafir i s-a adresat lui Sir Thomas şi el s-a îndepărtat, iar Trevor Deansgate şi-a întors imediat privirea spre mine plină de o ameninţare sălbatică, dată în vileag fără nici o reticenţă.

Vocea-i dură şi repezită îi ieşea direct din burtă, dezvăluind o lume a violenţei şi răzbunării, în care mila nu-şi avea absolut nici un loc:

— Dacă nu-ţi ţii promisiunea am să fac ceea ce ţi-am spus.

S-a uitat în ochii mei pînă a fost sigur c-am primit mesajul, apoi a făcut şi el stînga-mprejur şi i-am putut vedea omoplaţii muşchiuloşi conturîndu-i-se prin haină.

— Sid, a spus Philip Friarly apărînd din nou lîngă mine, doamna Ullaston vrea să ştie... tu te simţi bine?

Am dat vag din cap.

— Dragul meu, arăţi îngrozitor de palid.

— A-ă... Am reuşit oarecum să mă adun. Ce-aţi spus?

— Doamna Ullaston vrea să ştie...

El a continuat o vreme, iar eu ascultam şi răspundeam avînd senzaţia că absolut totul este ireal. Sufletul îmi era făcut pulbere şi totuşi stăteam şi făceam conversaţie cu soţia şefului arbitrilor. Cinci minute mai tîrziu nu mi-am putut aminti nici un cuvînt din ceea ce se spusese. Nu-mi

mai simţeam picioarele pe covor. Sînt complet năuc, mi-am zis.

După-amiaza s-a derulat mai departe. Winetaster a fost înfrînt în cursa cea mare de o mînă de culoarea corbului, numită Doamna Hillman, iar în cursa următoare Larry Server a pornit printre ultimii cu calul care aparţinea asociaţiei lui Philip Friarly şi acolo a rămas. Nimic nu s-a îmbunătăţit pe dinăuntrul meu şi, după cursa a cincea, am hotărît că nu mai avea rost să rămîn din moment ce nu mai eram în stare să leg două gînduri laolaltă.

La poartă şoferii stăteau flecărind, ca de obicei, rezemaţi de maşini, în aşteptarea patronilor lor. Printre ei se afla unul din jocheii de steeplechase care-şi pierduse licenţa pentru că luase mită de la Rammileese.

Cînd am trecut pe lîngă el, am înclinat uşor din cap.

— Jacksy.

— Sid.

M-am îndreptat spre maşină, am descuiat-o şi mi-am aruncat binoclul pe bancheta din spate. Am urcat, am pornit motorul, am aşteptat puţin şi am mers în marşarier pînă la poartă.

— Jacksy, urcă, i-am spus. Cumpăr.

— Ce cumperi?

A venit spre maşină, a deschis uşa şi s-a aşezat lîngă mine. Mi-am scos portofelul din buzunarul de la spate de la pantaloni şi i l-am aruncat în poală.

— Ia toţi banii, i-am spus.

Am străbătut parcajul şi ne-am îndreptat spre poarta care dădea în şosea.

— Dar mi-ai dat destul, nu cu multă vreme înainte, a spus el.

I-am aruncat un zîmbet fugar.

— Mda. Ei bine… aceştia sînt pentru nişte servicii pe care mi le vei face în curînd.

A numărat bancnotele.

— Toate? a întrebat el neîncrezător.

— Mă interesează Peter Rammileese.

— O, nu.

A făcut un gest spre a deschide uşa, dar maşina deja mergea prea repede.

— Jacksy, i-am spus, nu te aude nimeni în afară de mine, iar eu n-am să scot o vorbă. Spune-mi doar cît ţi-a plătit şi pentru ce, precum şi orice altceva care crezi că merită interesul.

A tăcut o scurtă bucată de vreme, apoi a spus:

— Sid, îmi pun în primejdie viaţa mai mult decît crezi. Se zvoneşte că şi-a adus doi profesionişti din Glasgow pentru o slujbă specială şi oricine i se aşează în cale are toate şansele să fie făcut zob.

— I-ai văzut pe profesioniştii aceia? l-am întrebat gîndindu-mă că eu îi întîlnisem.

— Nu. S-a auzit doar la radio-şanţ.

— Ştie radio-şanţul despre ce fel de slujbă specială este vorba?

A clătinat din cap.

— Ceva în legătură cu asociaţiile?

— Nu fi copil, Sid. Totul în ceea ce-l priveşte pe Rammileese întotdeauna are legătură cu asociaţiile.

Conduce vreo douăzeci. Poate mai multe.

Douăzeci, am gîndit încruntîndu-mă. L-am întrebat:

— Cît plăteşte pentru un serviciu cum a fost cel făcut de Larry Server astăzi?

— Sid, a protestat el.

— Cum face să aducă pe cineva, cum a fost Larry Server, să călărească un cal pe care, de obicei, nu-l călăreşte?

— Îl roagă pe antrenor cu frumosul şi cu un pumn de dolari.

— Mituieşte *antrenorii?*

— Uneori izbuteşte cu destulă uşurinţă. A căzut pe gînduri pentru o vreme. Să nu spui că ai aflat de la mine, dar în toamna trecută au fost curse în care Rammileese s-a aflat în spatele fiecărui cal. A făcut cu ei ceea ce a vrut.

— Imposibil, am spus.

— Ba da. Toată vremea aceea secetoasă pe care am avut-o ţi-o aduci aminte? Hipodromurile cu patru, cinci sau şase alergători uneori, pentru că terenul era atît de dur. Ştiu cu certitudine trei curse în care toţi caii care au alergat au fost ai lui. Bieţii bookmakeri, habar n-au avut cine i-a nenorocit.

Jacksy a numărat din nou banii.

— Ştii cît ai avut aici? m-a întrebat.

— Cu aproximaţie.

I-am aruncat rapid o privire. Avea douăzeci şi cinci de ani, ca stagiar fusese jocheu de plat, dar crescuse prea mult şi trebuise să renunţe. Jocheii de steeplechase, în general, cîştigau mai puţin decît cei de plat, mai erau şi

contuziile pe deasupra şi nu toţi găseau, asemeni mie, cursele cu obstacole mult mai captivante. Nici pentru Jacksy nu erau, dar el călărea destul de bine, iar eu concurasem alături de el destul de des ca să ştiu că nu te-ar fi înghesuit la mantinelă pentru nimic în lume. Dacă ar fi avut un mobil, da, dar pe degeaba, nu.

Banii îl tulburau. Pentru zece sau douăzeci de lire m-ar fi minţit cu uşurinţă, dar noi aveam o mulţime de amintiri comune: vestiare, cai, zile ploioase, noroi, căderi, picioare în ghete de curse subţiri ca foaia de hîrtie, înfundîndu-se în pista mustind de apă, aşa că, dacă nu erai un ticălos din născare îţi venea greu să trişezi pe cineva pe care-l cunoşti atît de bine.

— E nostim, a spus el, că te-ai apucat de munca asta de detectiv.

— Scandalos.

— Nu, tu mergi direct la ţintă. Adică, vreau să spun că tu nu urmăreşti pe cineva pentru mizilicuri.

— Nu, am încuviinţat eu.

Mizilicuri, cum ar fi luarea de mită. Eu mă ocupam, în general, cu cei care o ofereau.

— Am păstrat toate ziarele, a spus el. După procesul acela.

Am clătinat din cap resemnat. Mulţi oameni din lumea curselor păstraseră acele ziare, iar pentru mine procesul însemnase un chin din mai multe puncte de vedere. Avocatul apărării se desfătase prin a-şi pune victima în situaţii foarte jenante, iar inculpatul, acuzat că a provocat vătămări corporale grave cu intenţie, în conformitate cu

articolul opt din legea privind ofensa la persoană din 1861 (sau, cu alte cuvinte, pentru că făcuse zob cu vătraiul mîna stîngă a unui fost jocheu) a fost condamnat la patru ani de închisoare. Ar fi greu de spus cui i-a făcut cel mai puţin plăcere procedura judiciară, celui de pe banca martorilor sau celui din boxa acuzaţilor.

Jacksy şi-a continuat comentariile dezlînate, ceea ce cred că era un fel de a umple timpul pînă a lua în sinea lui hotărîre.

— Sezonul următor am să-mi primesc înapoi licenţa, a spus el.

— Grozav.

— Seabury are o pistă bună. Am să călăresc acolo în august. Toţi băieţii cred că încă se menţine bine, deşi tu... S-a uitat la mîna mea. Ei bine,... tu n-ai mai putut să călăreşti cu ea, aşa cum este, nu?

— Jacksy, am spus exasperat. Primeşti sau nu?

A mai răsfoit din nou bancnotele, le-a împăturit şi le-a băgat în buzunar.

— Da, e-n ordine. Poftim portofelul.

— Pune-l în cutia de mănuşi.

A făcut întocmai şi şi-a aruncat privirile pe fereastră.

— Unde mergem? m-a întrebat.

— Oriunde doreşti.

— Trebuia să mă ia cineva cu maşina de la Chester. Probabil că a plecat deja fără mine. Poţi să mă duci în sud şi apoi fac autostopul.

Aşa că m-am îndreptat spre Londra şi Jacksy a început să vorbească.

— Rammileese mi-a plătit de zece ori suma obişnuită ca să călăresc un cal care să piardă. Ascultă, Sid, jură că asta n-o să ajungă la urechile lui.

— De la mine în nici un caz.

— Mda. Ei bine, cred că am încredere în tine.

— Dă-i drumul, atunci.

— El cumpără cai destul de buni, care pot să cîştige. Apoi îi vinde asociaţiilor. Recunosc că uneori are un profit de cinci sute la sută din start. Ştiu că a cumpărat unul cu şase mii şi l-a vîndut în zece acţiuni a cîte trei mii fiecare. Are doi indivizi care sînt proprietari înregistraţi, cu documente în ordine şi îl plasează pe fiecare în cîte o asociaţie. Aceştia atrag în asociaţie şi nişte oameni de vază, dar care pot fi duşi uşor de nas, aşa că aparent totul este în ordine.

— Cine sînt cei doi indivizi?

A tot înghiţit în sec, dar pînă la urmă mi-a spus. Un nume nu însemna nimic pentru mine, dar celălalt apăruse în toate asociaţiile lui Philip Friarly.

— E-n ordine, am spus. Mai departe.

— Caii sînt antrenaţi de cineva care să-i facă să arate bine şi care primeşte o taxă de antrenament de două ori mai mare decît cea obişnuită, dar nu trebuie să pună nici un fel de întrebări. Apoi Rammileese hotărăşte în ce curse să concureze şi toţi aleargă nu la adevărata lor valoare, aşa că vezi, atunci cînd el zice „Dă-i drumul”, pe Dumnezeul meu, zbori de mănînci pămîntul. A rîs forţat. Pentru un cîştigător primeşti de douăzeci de ori plata obişnuită.

Părea cam mult.

— De cîte ori ai călărit pentru el?

— O dată sau de două ori pe săptămînă.

— Ai s-o faci din nou cînd îţi primeşti licenţa înapoi?

S-a răsucit pînă s-a lipit cu spatele de uşa maşinii şi mi-a cercetat îndelung chipul din profil. Tăcerea era un răspuns, dar după ce am parcurs trei mile bune, a oftat adînc şi, în cele din urmă, a spus:

— Da.

Ca un act de încredere, ceea ce era remarcabil.

— Vorbeşte-mi despre cai, i-am zis şi el a făcut-o cu lux de amănunte.

Numele unora din ei a fost o mare surpriză pentru mine, iar cariera lor era tot pe-atît de cinstită precum Nicolas Ashe.

— Spune-mi cum ţi-a fost suspendată licenţa, i-am zis.

Mi-a povestit că atunci călărise pentru unul din antrenorii docili, numai că acesta nu avea o soţie la fel de docilă.

— Ea avea un pic de ciudă pe bărbatu-său, aşa că l-a dat pe mîna Clubului Jocheilor. I-a scris lui Thomas Ullaston personal, crede-mă. Bineînţeles, toţi arbitrii au crezut-o pe ea şi ne-au suspendat pe toţi, pe mine, pe el şi pe celălalt jocheu, care călărea tot pentru el. Bietul nenorocit, nici nu primise vreodată vreo leţcaie de la Rammileese, aşa că mort-tăiat n-ai fi avut cum să afli ceva de la el.

— Cum se face, am întrebat eu degajat, că nimeni de la Clubul Jocheilor n-a aflat nimic despre toate asociaţiile şi

n-a luat nici o măsură împotriva lui Rammileese?

— E bună întrebarea.

I-am aruncat o privire simţind îndoiala din vocea lui şi i-am văzut încruntarea de pe chip.

— Haide, dă-i drumul, i-am spus.

— Mde... Asta e strict un zvon, vezi, de fapt nici măcar un zvon, e doar ceva ce am auzit... A făcut o pauză, apoi a spus: Nu cred că este adevărat.

— Să vedem.

— Unul din bookmakeri... Ştii, aşteptam în faţa intrării la Kempton şi au ieşit doi bookmakeri, iar unul din ei spunea că tipul din serviciul de securitate ar fi aplanat lucrurile dacă preţul era bun. S-a oprit din nou, apoi a continuat. Iar unul din băieţi mi-a spus că n-aş fi fost suspendat dacă tîrfa aia de nevastă a antrenorului ar fi trimis scrisoarea la serviciul de securitate al Clubului şi nu marelui şef alb însuşi.

— Care din băieţi ţi-a spus asta?

— Mde, nu-mi aduc aminte. Şi nu te uita aşa la mine, Sid, pentru că într-adevăr nu-mi amintesc. S-a întîmplat cu luni în urmă. Adică nici măcar nu m-am mai gîndit la asta pînă nu i-am auzit pe bookmakeri la Kempton. Nu cred că ar putea fi cineva cu asemenea apucături în serviciul de securitate, tu ce zici? Adică chiar la Clubul Jocheilor.

Credinţa lui este înduioşătoare, mi-am zis în sinea mea, ţinînd cont de necazurile lui actuale, dar nu demult şi eu aş fi gîndit la fel. Totuşi, din momentul în care îndoiala îşi făcuse loc, puteai să accepţi că Eddy Keith ar fi fost capabil să treacă cu vederea peste o mulţime de ticăloşii,

în schimbul unui cîştig ilicit. El verificase cele patru asociaţii ale lui Friarly şi era posibil ca tot el să le fi verificat şi pe celelalte douăzeci. Chiar el ar fi putut să-i treacă pe cei doi indivizi ai lui Rammileese pe lista proprietarilor demni de încredere, deşi ştia că nu sînt. Într-un fel sau altul, trebuia să aflu adevărul.

— Sid, a continuat Jacksy. Să nu mă bagi în bucluc. N-am să repet în faţa nimănui, a nici unui arbitru, ceea ce ţi-am spus numai ţie.

— N-am să spun că ştiu de la tine, l-am asigurat. Pe cei doi bookmakeri de la Kempton îi cunoşti?

— Nici vorbă. Vreau să spun că nici măcar nu sînt sigur că erau bookmakeri. Păreau să fie, adică eu m-am gîndit că sînt bookmakeri cînd i-am văzut.

O impresie atît de puternică probabil că era exactă, dar nu-mi folosea cine ştie ce; şi, în orice caz, Jacksy nu voia să spună mai mult. L-am lăsat acolo unde voise, la marginea Watford-ului şi ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost acela că, dacă eram pe urmele lui Rammileese, pe el, Jacksy, să nu-l amestec sub nici un chip, aşa cum îi promisesem.

*

* *

Am rămas la un hotel în Londra în loc să merg acasă şi am avut sentimentul că precauţiunile mele sînt exagerate. Totuşi, cînd i-am telefonat lui Chico, el a spus că hotărîrea mea a fost înţeleaptă. I-am propus să luăm micul dejun

împreună şi el a promis să vină aici.

A venit, dar fără veşti grozave. Umblase toată ziua vizitînd oamenii de pe lista abonaţilor, dar nimeni nu primise nici o scrisoare de la Ashe în ultima lună.

— Totuşi, ştii ceva? a zis el. Oamenii al căror nume începe cu A şi B pînă la K au primit ceară în trecut, aşa că urmează cei cu P şi R, ceea ce înseamnă că nu mai e prea mult de alergat.

— Splendid, am spus fiind convins că aşa este.

— Am lăsat peste tot etichete cu adresa ta pe ele şi unii au promis că au să ne anunţe în caz că soseşte ceva. Dar nu ştiu dacă au să se deranjeze...

— Ar fi suficient doar unul, am spus.

— Aşa-i.

— Aş avea chef de o mică pătrundere prin efracţie.

— Nu văd de ce nu. A început să mănînce din porţia imensă de ouă prăjite cu cîrnaţi. Unde şi pentru ce?

— A-ă... am spus. În dimineaţa asta te duci în recunoaştere. Diseară, după orele de birou, dar înainte de a se întuneca, ne strecurăm în Portman Square.

Chico s-a oprit din mestecat cu gura aproape plină şi apoi a înghiţit cu grijă înainte de a spune:

— Portman Square, adică Clubul Jocheilor?

— Exact.

— N-ai băgat de seamă că ei te lasă să intri pe uşa din faţă?

— Vreau să-mi arunc o privire în linişte, fără ştirea lor.

A ridicat din umeri.

— E-n ordine atunci. Ne întîlnim aici după ce mă întorc

din recunoaştere.

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Amiralul vine aici la prînz. El a fost ieri la fabrica de ceară de lustruit.

— Asta ar trebui să-i dea străluciri în priviri.

— Da, e bună gluma.

În timp ce a terminat de mîncat ouăle şi a atacat pîinea prăjită, i-am povestit în mare despre ce-mi spusese Jacksy referitor la asociaţii, de asemenea, despre zvonurile privind şperţurile în locuri sus-puse.

— Asta căutăm noi! Să scotocim biroul lui Eddy Keith, să vedem ce n-a făcut din ceea ce ar fi trebuit să facă?

— Te-ai prins. Sir Thomas Ullaston – arbitru-şef – mi-a spus că Eddy a fost la el să se plîngă de faptul că le cercetez dosarele, iar Lucas Wainwright nu mi le poate arăta fără ca secretara lui Eddy s-o ştie, ori ea îi este loială lui Eddy. Aşa că, dacă vreau să mă uit prin ele, trebuie s-o fac pe şest.

M-am întrebat dacă pătrunderea prin efracţie în Clubul Jocheilor avea să fie considerată „absolut diabolică”, în cazul în care aveam să fiu descoperit.

— O.K., a spus el. Şi nu uita că astăzi am lecţia de judo.

— Micii paraziţi sînt bine veniţi, i-am spus.

*

*    *

Charles a sosit la ora douăsprezece adulmecînd prin jur asemeni unui cîine căruia locul îi este străin.

— Doamna Cross mi-a transmis mesajul tău, a spus el. Dar de ce aici? De ce nu la Cavendish, ca de obicei?

— Este cineva pe care nu vreau să-l întîlnesc, am răspuns. El n-o să mă caute aici. Vrei un gin?

— Unul dublu.

Am comandat băuturile. El a spus:

— Asta a fost în cele şase zile? O acţiune de evitare?

Nu i-am răspuns.

M-a privit ciudat.

— Văd că încă te doare, indiferent ce a fost.

— Las-o baltă, Charles.

A oftat, şi-a aprins trabucul trăgînd în piept fumul şi uitîndu-se la mine peste flacăra chibritului.

— Deci, pe cine nu vrei să întîlneşti?

— Un bărbat pe care-l cheamă Peter Rammileese. Dacă te întreabă cineva, nu ştii unde sînt.

— Eu rareori ştiu. Fuma cu plăcere umplîndu-şi plămînii şi examinînd scrumul de parcă era preţios. Să pleci cu balonul...

Am zîmbit.

— Un zănatec mi-a oferit un post permanent de copilot.

— Nu mă surprinde, a comentat el sec.

— Cum ţi-a mers cu ceara?

N-a vrut să-mi spună pînă n-au venit băuturile şi apoi a pierdut o mulţime de timp întrebîndu-mă de ce beam apă de Perrier şi nu whisky.

— Să-mi ţin capul limpede pentru o spargere, i-am spus eu adevărul, ceea ce el a crezut şi nu prea.

— Ceara de lustruit, a spus el în cele din urmă, se

fabrică într-un fel de industrie sătească de pe lîngă o unitate care prelucrează mierea.

— Ceară de albine! am spus eu fără să-mi vină a crede. El a încuviinţat din cap.

— Ceară de albine, parafină şi terebentină, astea sînt în ceara aceea de lustruit. Şi-a savurat pe îndelete trabucul, fără grabă. O femeie drăguţă de acolo a fost foarte amabilă. Am cercetat dosarele de comenzi o grămadă de vreme. Foarte rar s-a cerut o cantitate atît de mare deodată. Cum a făcut Jenny şi foarte puţini au solicitat ca expedierea să se facă în cutii albe. Ochii îi străluceau pe deasupra trabucului. Trei oameni şi toţi anul trecut, ca să fiu mai exact.

— Trei… Crezi că… a fost Nicholas Ashe de trei ori?

— Întotdeauna a fost aproape aceeaşi cantitate, a spus el bucurîndu-se. Bineînţeles, pe nume şi adrese diferite.

— Pe care ţi le-ai notat.

— Se înţelege. A scos dintr-un buzunar interior o foaie împăturită. Iată-le.

— Am pus mîna pe el, am spus cu o mare satisfacţie. Este un prost.

— Mai era acolo un poliţist cu aceeaşi misiune, a spus Charles. A venit chiar după ce-mi notasem numele acelea. Se pare că, într-adevăr, şi ei îl caută pe Ashe.

— Bun. A-ă… le-ai spus despre lista abonaţilor?

— Nu, nu le-am spus. Îşi examina paharul ţinîndu-l în lumină, de parcă ginul trandafiriu de acum n-ar fi fost la fel cu următorul şi el voia să-i memoreze culoarea. Aş vrea ca tu să fii primul care-l găseşte.

— Hm. Am reflectat. Dacă crezi că Jenny îmi va fi recunoscătoare, vei fi dezamăgit.

— Dar ai s-o faci să-şi iasă din minţi.

— Ea ar prefera să-l găsească poliţia.

S-ar putea ca ea să fie chiar mai drăguţă faţă de mine, mi-am zis în sinea mea, dacă ar fi sigură că am dat greş; şi nu era genul de amabilitate de care aveam nevoie.

*

*     *

Chico a telefonat în cursul după-amiezii.

— Ce faci acasă la ora asta? m-a întrebat el.

— Mă uit la cursele de la Chester la televizor.

— Se putea altfel? a spus el resemnat. Ei bine, ascultă, am făcut recunoaşterea şi putem să pătrundem fără probleme, dar tu va trebui să intri pe uşa principală înainte de ora patru. Uite ce trebuie să faci: Deci, intri pe uşa principală ca şi cum ai avea acolo o treabă de rezolvat. În hol sînt două lifturi. Unul merge la etajul întîi şi doi, unde sînt cîteva firme şi se opreşte la etajul trei, care, după cum ştii, este ocupat în întregime de Clubul Jocheilor.

— Da, am spus.

— Cînd micii funcţionari, arbitrii şi toţi ceilalţi pleacă acasă, liftul acela rămîne la etajul trei, cu uşile deschise, ca nimeni să nu-l poată folosi. Este un portar de noapte, dar, după ce controlează liftul, nu mai face nici un rond, stă la parter. O, da, după ce lasă liftul la etajul trei, coboară pe scări şi închide uşile de la fiecare palier, ceea

ce înseamnă trei în total, ai înţeles?

— Da.

— E-n ordine. Acum, mai există un lift care merge la ultimele patru etaje ale clădirii şi acolo sînt opt apartamente locuite, cîte două la fiecare etaj. Şi între acele etaje şi Clubul Jocheilor de dedesubt există o singură uşă încuiată, în casa scării.

— Te urmăresc, i-am spus.

— Bun. Presupun că portarul din hol, sau cum vrei să-l numeşti, te-ar putea şti din vedere, aşa că ar considera ceva nelalocul lui dacă ai veni după ce s-au închis birourile. Deci, ar fi mai bine să-ţi faci apariţia mai devreme şi să iei liftul care duce la apartamente, urci pînă la ultimul etaj şi ne întîlnim acolo. Totul este în ordine, lîngă fereastră găseşti un fel de bancă şi citeşti o carte sau altceva.

— Ne vedem acolo, i-am spus.

Am luat un taxi şi mi-am fabricat o motivaţie plauzibilă, în cazul în care aş fi dat de cineva cunoscut, dar, de fapt, n-am întîlnit pe nimeni şi am intrat în liftul care duce la apartamente fără nici o problemă. La ultimul etaj, aşa cum spusese Chico, era o bancă lîngă fereastră, unde m-am aşezat şi mi-am pritocit gîndurile fără nici un rezultat mai bine de o oră. Nimeni n-a venit şi n-a plecat din cele două apartamente. Nimeni n-a urcat cu liftul. Prima oară cînd i s-au deschis uşile, l-a adus pe Chico.

Chico era îmbrăcat într-o salopetă albă şi ducea o geantă cu scule. I-am aruncat o privire ironică, cercetîndu-l din cap pînă-n picioare.

— Ei bine, trebuie să-mi joc rolul, a spus el apărîndu-se. Am venit aici mai devreme şi, cînd am plecat, i-am spus portarului că am să mă întorc cu piese de rezervă. Adineaori cînd am intrat, el doar a dat din cap. La plecare, am să-l ţin de vorbă şi tu te furişezi afară.

— Dacă este acelaşi portar.

— Iese din tură la ora opt. Ar fi bine să terminăm pînă atunci.

— Liftul de la Clubul Jocheilor încă mai merge? l-am întrebat.

— Da.

— Uşa de deasupra Clubului Jocheilor, din casa scării, este încuiată?

— Da.

— Atunci să mergem acolo să putem auzi cînd aduce portarul liftul sus şi cînd pleacă.

A încuviinţat printr-o înclinare a capului. Am ieşit prin uşa de lîngă lift, pe scara de serviciu nemochetată, luminată electric şi am lăsat chiar acolo geanta cu unelte zornăitoare. Am coborît patru etaje pînă la uşa încuiată şi am rămas acolo aşteptînd.

Uşa era plată, din prefabricate, acoperită pe latura unde ne aflam noi cu o foaie metalică, argintie. Broasca, plasată în grosimea uşii, era din acelea care, de obicei, îi lua lui Chico cam trei minute ca să-i vină de hac.

Ca întotdeauna în incursiuni de acest gen, ne adusesem mănuşi. Mi-am amintit cum odată, mai pe la început, Chico i-a spus: „Un lucru e bun la mîna aceea a ta, nu lasă amprente”. În orice caz îmi pusesem şi pe ea o mănuşă, ca

să nu sară în ochi dacă, din întîmplare, eram văzuţi acolo unde nu trebuia să fim.

Niciodată nu m-am obişnuit întru totul cu pătrunderile prin efracţie, nu într-atît încît să nu-mi simt inima că-mi bate mai repede sau mi se taie respiraţia. Chico, dată fiind experienţa lui mai îndelungată în materie, se elibera întotdeauna descreţindu-şi faţa printr-un zîmbet. Stăteam acolo aşteptînd, cu chipurile marcate de stres, date fiind riscurile care ne pîndeau.

Am auzit liftul urcînd şi oprindu-se. Ne-am ţinut respiraţia să vedem dacă coboară din nou, dar n-a coborît. În schimb ne-a împietrit groaza cînd am auzit zgomotul cheii descuind uşa în spatele căreia ne aflam. Am văzut străfulgerarea din ochii alarmaţi ai lui Chico cînd a făcut un pas lateral trecînd alături de mine, lîngă balamalele uşii şi ne-am lipit spatele de perete.

Uşa s-a deschis aproape atingîndu-mi pieptul. Portarul a tuşit şi a pufnit pe nas de cealaltă parte a uşii, privind cred pe scări în sus, verificînd dacă totul este în ordine.

Uşa s-a închis din nou şi cheia s-a răsucit în broască. Am dat drumul aerului din piept într-un uşor fluierat neauzit, iar Chico mi-a aruncat un rînjet bolnav ce venea dintr-o tensiune pe jumătate eliberată.

Am auzit un zgomot surd în timp ce uşa de la etajul de sub noi era încuiată. Chico a înălţat întrebător din sprîncene şi eu am încuviinţat din cap, iar el a început să lucreze cu legătura de şperacluri la broască. S-a auzit un uşor scîrţîit în timp ce-şi croia drum prin mecanismul de închidere, a urmat o încordare a muşchilor şi, în cele din

urmă, i-am văzut privirea luminîndu-i-se de mulţumire cînd limba metalică a început să se retragă în interiorul uşii.

Am trecut pragul luînd cu noi cheile, dar fără să încuiem uşa şi ne-am trezit în cartierul general, foarte cunoscut mie, al curselor britanice: Suprafeţe imense de covoare, scaune confortabile, mobilă cu furnir de lemn lustruit şi miros de trabucuri stinse.

Serviciul de securitate îşi avea propriul lui coridor, cu obişnuitele birouri, dar mai mici şi acolo, fără dificultate, ne-am strecurat în cel al lui Eddy Keith.

Nici una din uşile interioare nu păreau să fie încuiate şi cred că, de fapt, erau puţine lucruri care puteau fi furate: maşini de scris electrice şi nimicuri de acest fel. Fişetele lui Eddy Keith s-au deschis cu uşurinţă, la fel şi sertarele biroului.

În lumina puternică a asfinţitului m-am aşezat şi am citit rapoartele privind celelalte asociaţii despre care îmi vorbise Jacksy. Unsprezece cai ale căror nume le notasem după ce el plecase, ca să nu le uit. Unsprezece asociaţii aparent verificate şi acceptate de Eddy cu cei doi proprietari înregistraţi, amici ai lui Rammileese, apărînd inexorabil în toate. Şi la fel cu cele patru anterioare, conduse de Philip Friarly, nu se găsea nimic în dosare care să dovedească ceva, într-un fel sau altul. Totul era prezentat meticulos, cu grijă, gata pentru inspecţie.

Un singur lucru părea ciudat: lipseau toate cele patru dosare Friarly.

Am cercetat biroul. Eddy ţinea în el cîteva obiecte personale: un aparat de ras electric, tablete pentru

indigestie, un pieptăn şi vreo şaisprezece cutii de chibrituri, toate de la cluburile de pariuri. Celelalte erau recuzite de birou: pixuri, un calculator de buzunar şi o agendă. Întîlnirile notate (trecute şi viitoare) erau cursele hipice la care trebuia să asiste.

M-am uitat la ceas. Şapte şi patruzeci şi cinci. Chico a încuviinţat din cap şi eu am început să pun în mod ordonat dosarele la locul lor. Totul a fost în zadar, mi-am zis. Un eşec total.

Cînd eram pe punctul de a pleca mi-am aruncat privirea într-un fişet pe care era scris: „Personal”, în care se aflau dosare subţiri cu toţi angajaţii şi pensionarii de la Clubul Jocheilor. Am căutat dosarul „Mason”, dar cineva îl luase şi pe acesta.

— Mergem? m-a întrebat Chico.

Am încuviinţat dînd din cap, plin de regret. Am lăsat biroul lui Eddy aşa cum îl găsisem şi ne-am întors prin uşa din capătul scărilor. Nici o mişcare nicăieri. Statul major al curselor britanice stătea larg deschis intruşilor care urmau să plece cu mîinile goale.

## XIV

În după-amiaza de vineri, deprimat din mai multe motive, am şofat destul de încet spre Newmarket.

Ziua în sine era fierbinte, se abătuse un fel de val de căldură toridă, care promitea o vară superbă, dar care rareori se materializa. Am şofat numai în cămaşă, fără

haină şi cu geamul coborît şi am luat hotărîrea să plec în Hawai, să zac pe plajă pentru o vreme, cam o mie de ani.

Cînd am ajuns acolo, Martin England era în ogradă, şi el tot în cămaşă, şi-şi ştergea fruntea cu o batistă.

— Sid, a spus el părînd, într-adevăr, încîntat. E grozav. Chiar începusem pregătirea de seară la grajduri. Nici nu se putea ca să nimereşti mai bine.

Am făcut o tură a boxelor amîndoi, după ritualul obişnuit, antrenorul văzînd fiecare cal, verificîndu-i sănătatea, iar musafirul admirînd, complimentînd şi punîndu-şi lacăt la gură în cazul defectelor. Caii lui Martin erau de o calitate între mijlociu şi bine, după cum era şi el însuşi, aşa cum erau mai toţi antrenorii, cei care alimentau grosul curselor şi veniturile jocheilor.

— A trecut atîta timp de cînd călăreai pentru mine, a spus el intuindu-mi gîndul.

— Zece ani sau mai mult.

— Cît cîntăreşti acum, Sid?

— Cam o sută patruzeci de livre dezbrăcat.

De fapt, eram mai slab decît atunci cînd încetasem să călăresc.

— Destul de potrivit, nu?

— La fel ca de obicei, cred, am răspuns.

El a încuviinţat dînd din cap şi am trecut de la mînze în partea rezervată mînjilor. Avea un lot bun de doi ani, aşa mi s-a părut, şi a fost încîntat cînd i-am spus-o.

— Aceasta este Flotilla, a zis el îndreptîndu-se spre boxa următoare. Are trei ani. Miercurea viitoare o să alerge în cursa Dante din York şi, dacă iese bine, o să

meargă la Derby.

— Arată grozav, i-am spus.

Martin i-a dat un morcov celui care era speranţa lui de glorie. Se citea mîndrie pe chipul lui blajin, de cincizeci de ani, dar nu fală pentru propria-i persoană, ci pentru părul strălucitor, ochii liniştiţi şi muşchii încordaţi ai splendidei creaturi cu patru picioare. Mi-am plimbat mîna pe gîtul lucios, am mîngîiat grumazul murg şi i-am simţit picioarele din faţă suple şi tari ca oţelul.

— Este în mare formă, i-am zis. Ai de ce să te mîndreşti.

A înclinat din cap cu o undă de nelinişte firească, ce se strecura dincolo de mîndrie. Ne-am continuat turul mîngîind uşor pe crupe, discutînd şi simţindu-mă mulţumit sufleteşte. Pesemne că de data asta aveam nevoie, într-adevăr. Am reflectat: patruzeci de cai înseamnă o muncă dificilă şi de rutină. Faci planuri, treburi administrative şi hîrţogării. Mi-aş fi găsit destulă bucurie pregătind un cîştigător şi amărăciune cu prisosinţă văzînd unul care pierde. Era un mod de viaţă satisfăcător, în aer liber, erai un om de afaceri, călare pe un cal.

M-am gîndit la munca pe care o făceam eu şi Chico de luni de zile. Urmăream ticăloşi, mari sau mici. Îndepărtam crîmpeie murdare din industria curselor. Cînd şi cînd eram bătuţi zdravăn. Ne puneam minţile la treabă pe terenuri minate şi duceam de nas oameni care ne ameninţau cu puşti de vînătoare.

Nu mi-aş cîștiga oprobriul   public dacă aş renunța şi m-aș apuca de antrenat. Toți vor găsi că este o viață mult mai normală pentru un fost jocheu. O hotărîre cuminte,

înţeleaptă, dacă aveai în vedere trecerea anilor şi apropierea bătrîneţii. Numai eu… şi Trevor Deansgate… vom şti de ce am făcut-o. Puteam să trăiesc multă vreme cu acest adevăr ferecat în inima mea.

Numai că nu aceasta îmi era vrerea.

*

*   *

Dimineaţa, la şapte şi jumătate am coborît în ogradă în pantaloni de călărie, ghete şi o bluză de jerse. Deşi era devreme, aerul era cald. Luat cu asalt de sunetele, agitaţia şi mirosul grajdurilor, starea mea de spirit s-a mai îmbunătăţit cît de cît.

Martin, care ţinea un registru în mînă, mi-a strigat bună dimineaţa şi eu m-am dus spre el să văd ce-mi alesese să călăresc. Era un cal de cinci ani, potrivit pentru greutatea mea, care, gîndea el, că mi-ar fi bun.

Un băiat de grajd tocmai îl scotea pe Flotilla din boxa lui şi, în timp ce mă întorceam spre Martin, l-am privit cu admiraţie.

— Haide, dă-i drumul, a spus el.

Chipul îi era amuzat şi bucuria i se citea în ochi.

— Poftim? am spus eu.

— Îl călăreşti pe Flotilla.

M-am răsucit spre cal, întru totul surprins. Era exemplarul lui cel mai bun, speranţa lui pentru Derby, iar eu îmi pierdusem experienţa şi aveam doar o singură mînă.

— Nu-l vrei? m-a întrebat el. Acum zece ani ar fi fost al

tău pe drept. Iar jocheul meu este plecat în Irland, la cursele de la Curragh. Deci, fie că eşti tu, fie unul din băieţi… dar, drept să-ţi spun, te-aş prefera pe tine.

N-am mai comentat. Nu dai cu piciorul la o asemenea mană cerească. Mi-am zis în sinea mea că era puţin nebun, dar, dacă asta voia, atunci asta vroiam şi eu. M-a ajutat să încalec, mi-am potrivit lungimea scărilor şi m-am simţit ca un exilat care se întoarce acasă.

— Vrei o tocă? m-a întrebat privind vag în jur de parcă s-ar fi aşteptat să răsară una din tarmac.

— De data asta nu.

A dat din cap.

— Niciodată n-ai purtat.

El însuşi avea pe cap obişnuita lui şapcă în carouri, în ciuda căldurii. Eu întotdeauna preferasem să călăresc cu capul descoperit, cu excepţia curselor. Cred că-mi da o senzaţie de iuţeală şi-mi plăcea cum îmi trecea aerul pe lîngă urechi.

— Dar o cravaşă?

Ştia că întotdeauna, în chip automat, aveam una în mînă, pentru că o cravaşă era de mare ajutor pentru jocheu spre a-şi ţine calul cumpănit şi să-l facă să alerge mai tare. Aplicai o lovitură uşoară mai jos de grumaz, pe crupă şi mutai coderia dintr-o mînă în alta, după cum era nevoie. M-am uitat la mîinile mele. M-am gîndit că, dacă luam o cravaşă şi eram neîndemînatic, s-ar fi putut s-o scap, ori eu, mai presus de toate, aveam nevoie să nu dau greş.

Am clătinat din cap.

— Nu, astăzi nu.

— Perfect atunci, a spus el. Dă-i drumul.

Întregul lot, cu mine la mijloc, am ieşit din curte şi am străbătut străzile lăturalnice ale oraşului Newmarket, pe aleile rezervate cailor şi ne-am îndreptat spre nord pentru galopurile de pe pantele largi din Limekilns. Martin, călare el însuşi pe calul de cinci ani, a venit lîngă mine.

— Fă cu el un canter uşor de o jumătate de milă pentru încălzire, apoi îl duci pe pista pentru antrenament, la o milă mai sus, împreună cu Gulliver. Este ultimul antrenament al lui Flotilla înainte de cursa Dante, aşa că fă-l cît se poate de tare. OK?

— Da, am răspuns.

— Aşteaptă pînă ajung acolo sus, mi-a arătat el, ca să privesc.

— Da.

A plecat fericit spre o poziţie avantajoasă, la mai bine de jumătate de milă, de unde putea să vadă tot antrenamentul. Am înfăşurat frîul stîng pe degetele mele de plastic şi mi-am dorit din suflet să pot simţi smucitura din gura calului. Dacă nu-i simţeai tensiunea, era foarte uşor să faci mişcări stîngace, să-i dai peste cap nu numai zăbala ci tot echilibrul calului. În mîna dreaptă frîul parcă era viu, transmitea mesajele, spunîndu-i-le lui Flotilla, iar Flotilla mi le spunea mie: unde mergem, cum şi cît de repede. Era un limbaj secret, împărtăşit şi înţeles numai de noi.

De n-ar ieşi o harababură din tot, mi-am zis în sinea mea. De-aş putea doar să fac ceea ce făcusem de o mie de

ori în trecut, de-ar fi prezentă vechea mea îndemînare, fie că-mi lipsea o mînă sau nu. În eventualitatea că nu izbuteam, era vina mea dacă acest cal va pierde cursele Dante, Derby și orice altă cursă demnă de menţionat.

Băiatul de pe Gulliver s-a plimbat în cerc alături de mine, aşteptînd momentul începerii şi răspunzînd sporadicelor mele întrebări monosilabic şi cu mormăituri. M-am întrebat dacă el era cel care ar fi trebuit să-l călărească pe Flotilla în cazul în care eu n-aş fi fost acolo, aşa că l-am chestionat direct şi el mi-a răspuns îmbufnat: „Da”. Foarte rău, am reflectat eu. O să vină şi rîndul tău.

Martin a făcut semn cu mîna să pornim. Băiatul de pe Gulliver, fără ca măcar să aştepte să plecăm împreună, a dat pinteni calului, care a intrat imediat în galop. Tu, mic ticălos, mi-am zis în sinea mea. Fă ce vrei, dar eu am de gînd să-l duc pe Flotilla dozîndu-i efortul în funcţie de distanţa pe care o avem de parcurs şi la dracu’ cu mînia ta.

A fost absolut fantastic urcuşul. Dintr-o dată totul a intrat în normal de parcă n-aş fi făcut nici o întrerupere şi nu mi-ar fi lipsit o mînă. Îmi trecusem frîul stîng peste amîndouă mîinile şi simţeam vibraţiile din ambele părţi ale zăbalei, iar, dacă n-a fost cel mai perfect stil care s-a văzut vreodată pe landă, cel puţin a dat rezultate.

Flotilla a zburat pe pistă într-un galop de antrenament reuşit şi am ajuns fără efort lîngă Gulliver. Am rămas lîngă celălalt cal o bucată din cursă, dar cum Flotilla era cu mult mai bun, după trei sferturi de milă i-am luat-o înainte şi am terminat cursa într-un galop de sănătate, fără să-l fi forţat deloc. Este în formă, mi-am zis, trecîndu-l apoi în canter. O

să se descurce bine în cursa Dante. Iar eu eram în al nouălea cer.

I-am spus toate acestea lui Martin cînd ne întorceam spre casă. El a fost încîntat şi a rîs.

— Poţi încă să călăreşti, nu-i aşa? Arătai exact la fel.

Am oftat în mine. Pentru un foarte scurt răstimp revenisem la viaţa pe care o pierdusem, dar eu nu mai eram exact acelaşi. Îmi reuşise un galop de antrenament fără să mă fac de rîs, dar aceasta nu era Cupa de Aur de la Cheltenham.

— Îţi mulţumesc pentru superba dimineaţă, i-am spus.

Am străbătut oraşul înapoi spre grajdul său, am luat micul dejun, după care am plecat împreună în Land Rover-ul său, să vedem cel de al doilea lot la antrenament pe hipodrom. Cînd ne-am întors, am rămas în biroul lui, am băut cafea şi am mai stat puţin de vorbă, apoi, cu regret, i-am spus că era timpul să plec.

A sunat telefonul. Martin a răspuns şi mi-a întins mie receptorul.

— Este pentru tine, Sid.

M-am gîndit că ar putea fi Chico, dar nu era el. Mă căuta în chip surprinzător, Henry Thrace de la herghelia lui de lîngă oraş.

— Fata care mă ajută zice că te-a văzut antrenînd pe landă, a spus el. Eu, de fapt, n-am crezut-o, dar ea era sigură. Capul tău, fără tocă, este de neconfundat. Ea a spus că erai cu caii lui Martin England, aşa că am sunat la noroc.

— Cu ce te pot ajuta? l-am întrebat.

— De fapt, este puţin invers, a spus el. Sau cel puţin aşa cred. La începutul săptămînii am primit o scrisoare de la Clubul Jocheilor, totul foarte oficial, prin care eram rugat să-i anunţ imediat dacă s-ar întîmpla să moară Gleaner sau Zingaloo şi să nu arunc hoitul. Ei bine, cînd am primit scrisoarea aceea l-am sunat pe Lucas Wainwright care o semnase, să-l întreb despre ce naiba era vorba, iar el mi-a spus că, de fapt, *tu* voiai să ştii dacă vreunul din acei cai moare cumva. A mai zis că-mi spune toate acestea în mod confidenţial.

Am simţit că nu mai am strop de salivă în gură.

— Mai eşti la aparat?

— Da, am răspuns.

— Atunci e bine să-ţi spun că, de fapt, Gleaner chiar a murit.

— Cînd? am întrebat simţindu-mă ca un idiot. A-ă... cum?

Inima mea o luase razna. Am reacţii exagerate, mi-am zis în gînd şi am simţit cum mă săgetează teama ca o durere de măsele.

— Trebuia să fac monta unei iepe, aşa că i-am dat-o în dimineaţa asta. Cam acum o oră, cred. Pe căldura care e, el a năduşit mult. Este foarte cald în staulul pentru montă fiind în plin soare. În orice caz, el a însămînţat-o, a coborît bine de pe ea şi apoi doar s-a clătinat, a căzut jos şi a murit aproape imediat.

Mi s-a dezlegat limba.

— Unde este acum?

— Tot în staulul pentru montă. Noi nu-l mai folosim în

dimineaţa asta, aşa că l-am lăsat acolo. Am încercat să sun la Clubul Jocheilor, dar azi e sîmbătă şi Lucas Wainwright nu este acolo şi, în orice caz, fata mea mi-a spus că, într-adevăr, tu eşti aici, în Newmarket.

— Da, am spus abia respirînd. Ai să fii de acord cu o autopsie, nu?

— E esenţială, aş zice. E vorba de asigurare şi de toate celelalte.

— Am să încerc să dau de Ken Armadale, de la Institutul de Cercetări Cabaline, am spus. Îl cunosc... Ţi-ar conveni?

— Nici că s-ar putea mai bine.

— Am să te sun din nou.

— E-n ordine, a zis el şi a închis.

Am rămas cu telefonul lui Martin în mînă şi cu privirea în gol. E prea curînd, mi-am spus. Mult prea curînd.

— Ce s-a întîmplat? m-a întrebat Martin.

— Un cal în legătură cu care făceam cercetări a murit... O, Doamne Dumnezeule, mi-am zis în gînd. Pot să folosesc telefonul tău, ? l-am întrebat.

— Te rog.

Ken Armadale a spus că trebăluia prin grădină, dar ar prefera să disece un cal mort. I-am promis că am să trec să-l iau cu maşina, iar el a zis că mă aşteaptă. Am sesizat vag că mîna îmi tremura.

L-am sunat din nou pe Henry Thrace să-l anunţ că venim. I-am mulţumit lui Martin pentru imensa lui ospitalitate. Mi-am pus valiza în maşină, m-am aşezat la volan şi m-am dus în extremitatea sudică a oraşului

Newmarket ca să-l iau pe Ken Armadale din casa lui mare şi modernă.

— Ce am de cercetat? m-a întrebat el.

— Inima, cred.

A dat din cap. Era un bărbat puternic, cu păr negru, cam de vreo treizeci şi cinci de ani, medic veterinar şi lucra în cercetare. Eu mai apelasem şi altădată la el cu treburi similare, dat fiind că aveam încredere şi mă simţeam în largul meu cu el, iar, din cîte îmi dădeam seama şi el avea aceleaşi sentimente în ceea ce mă privea. Era o prietenie profesională, care mergea pînă la a bea un pahar împreună într-o cîrciumă, fără să ajungem să ne trimitem felicitări de Crăciun, era genul de prietenie care rămînea neschimbată, pe care o puteai întrerupe şi relua după cum o cereau împrejurările.

— Ceva deosebit? m-a întrebat el.

— Da… dar nu ştiu ce.

— Mister.

— Să vedem ce găseşti.

M-am gîndit la Gleaner. Dacă existau trei cai în legătură cu care, categoric, nu trebuia să fac nimic, aceştia erau: Gleaner, Zingaloo şi Tri-Nitro. Voiam să nu-l fi rugat pe Lucas Wainwright să scrie acele scrisori, una către Henry Thrace, cealaltă către George Caspar. Dacă aceşti cai mureau, să fiu anunţat… Dar s-a întîmplat prea curînd, mult prea curînd.

Am ajuns la ferma lui Henry Thrace şi am oprit maşina cu o smucitură. El ne-a ieşit în întîmpinare şi ne-am dus la staulul de montă. Ca mai toate construcţiile de acest tip,

pereţii, pînă la înălţimea de zece picioare, nu aveau nici o spărtură în ei în afară de uşa dublă. Urma apoi un şir de ferestre şi deasupra lor acoperişul. M-am gîndit că semăna mult cu manejul lui Peter Rammileese, numai că era mai mic.

Ziua, care afară era fierbinte, înăuntru era sufocantă. Calul mort zăcea acolo unde căzuse, pe podeaua acoperită cu coajă de stejar, o movilă maronie, tristă, cu ochi gri lăptoşi.

— Am sunat parlagii, a spus Ken. Au să vină destul de curînd.

Henry Thrace a încuviinţat din cap. Era imposibil ca autopsia să se facă acolo unde zăcea calul, pentru că mirosul sîngelui ar fi persistat zile în şir şi ar fi tulburat orice alt cal care ar fi intrat aici. N-am aşteptat mult pînă cînd a venit camionul cu macaraua şi după ce hoitul a fost încărcat, l-am urmat şi noi pînă la ecarisaj, unde animalele moarte din Newmarket erau tăiate spre a fi date drept hrană cîinilor. Ecarisajul era un spaţiu mic şi foarte curat.

Ken Armadale a deschis sacoşa pe care o adusese cu el şi mi-a dat o salopetă din material plastic, lavabilă, identică cu a lui, ca să-mi protejez pantalonii şi cămaşa. Calul zăcea într-o cameră pătrată, cu pereţii văruiţi în alb şi cu ciment pe jos. Podeaua era dotată cu canale de scurgere. Ken a dat drumul la un robinet, ca apa să curgă din furtunul ce se găsea lîngă cal şi şi-a pus o pereche de mănuşi lungi, de cauciuc.

— Eşti gata? m-a întrebat el.

Am dat din cap şi el a făcut prima incizie lungă.

Mirosul, ca şi în alte dăţi, a fost cel care mi-a displăcut cel mai mult în următoarele zece minute, dar Ken părea că nici nu-l simte în timp ce verifica metodic totul. După ce a deschis cavitatea toracică, a scos inima şi plămînii şi le-a pus pe masa care se afla sub singura fereastră a încăperii.

— Asta e ciudat, a spus el după o pauză.

— Ce anume?

— Priveşte!

M-am dus lîngă el şi m-am uitat acolo unde îmi arăta, dar eu nu aveam cunoştinţele lui şi tot ceea ce am văzut a fost o masă de ţesuturi, acoperită cu sînge, cu nişte umflături cartilaginoase în ea.

— E inima? l-am întrebat.

— Exact. Uită-te la aceste valve... Şi-a întors capul spre mine încruntîndu-se. A murit de o boală care la cai nu există. E mare păcat că n-am putut lua o probă de sînge înainte de a muri.

— Henry Thrace mai avea un cal cu aceleaşi probleme, am spus. Poţi să iei o probă de sînge de la el.

Cum era aplecat asupra inimii a revenit la verticală şi s-a uitat lung la mine.

— Sid, a zis el. Mai bine mi-ai spune despre ce e vorba. Cred că ar fi mai potrivit afară, la aer curat, nu?

Am ieşit afară unde era cu mult mai bine. A rămas în picioare ascultînd, plin de sînge pe mînuşi şi pe partea din fată a salopetei, în vreme ce eu vorbeam plat, fără a mi se citi pe chip nici o emoţie, dar cu groază în străfundurile minţii.

— Sînt... sau au fost... patru ca el, am spus. Patru, după

cîte cunosc eu. Toţi cai de clasă, toată iarna au fost favoriţii pentru Guineas şi Derby. Aceasta era valoarea lor, foarte mare. Toţi proveneau din acelaşi grajd. Toţi în săptămîna dinaintea cursei Guineas arătau superb. Toţi au pornit ca primi favoriţi şi toţi au terminat lamentabil. Toţi au suferit o uşoară infecţie virală la vremea respectivă, care însă n-a evoluat. Toţi, mai tîrziu, au fost găsiţi cu insuficienţă cardiacă.

Ken s-a încruntat puternic.

— Zi-i mai departe.

— A fost Bethesda, care a alergat în cursa Guineas de o mie acum doi ani. Ea a ajuns în final la o herghelie ca iapă mamă şi a murit de inimă în primăvara asta în timp ce făta.

Ken a tras adînc ar în piept.

— Mai este acesta, am spus arătînd spre Gleaner. A fost favoritul cursei Guineas anul trecut. Ulterior a căpătat o boală de inimă, precum şi artrită. Celălalt cal din grajdul lui Henry Thrace, Zingaloo, a intrat în cursă într-o formă perfectă şi cu greu a rezistat pînă la capătul ei din cauza epuizării.

Ken a dat din cap.

— Şi care este al patrulea?

Mi-am înălţat ochii spre cer. Era albastru şi limpede. Mă omor cu propria-mi mînă, am gîndit în sinea mea. Mi-am întors privirile spre el şi am spus:

— Tri-Nitro.

— Sid! Era şocat. N-au trecut nici zece zile de atunci.

— Deci ce este? l-am întrebat. Ce se întîmplă cu ei?

— Trebuie să fac cîteva teste ca să fiu sigur, a răspuns

Dar simptomele pe care le-ai descris sînt tipice şi valvele acelea de inimă nu se pot confunda. Calul acela a murit de erizipel porcin, o boală care se întîlneşte doar la porci.

*
*   *

Ken a spus:

— Trebuie să păstrăm această inimă ca probatoriu.

— Da, am încuviinţat eu. Doamne dumnezeule…

— Ia una din pungile acelea, te rog, a spus el. Deschide-o. A pus inima înăuntru. Ar fi bine ca mai încolo să mergem la institut. Mă gîndeam… ştiu că am acolo cîteva ziare de specialitate despre erizipel la cai. Am putea să ne uităm prin ele, dacă vrei.

— Da, am răspuns.

Şi-a scos salopeta pătată de sînge.

— Căldura şi efortul, a continuat el, şi-au spus cuvîntul. O combinaţie mortală pentru o inimă în această stare. Altfel ar mai fi putut trăi ani buni.

Ironia soartei, am gîndit cu amărăciune. A împachetat totul şi ne-am întors la Henry Thrace.

— Vreţi o probă de sînge de la Zingaloo? a întrebat el. Nu e nici o problemă.

Ken a luat destul sînge încît, după părerea mea, putea să înoate în el o navă de război. Dar ce conta un litru pentru un cal care avea de ordinul zecilor? Am acceptat cu mulţumiri scotchul revitalizator oferit de Henry şi, după aceea, ne-am luat trofeele şi am pornit pe Bury Road către

Institutul de Cercetări Cabaline.

Biroul lui Ken era o mică anexă în prelungirea unui laborator spaţios unde el a dus punga cu inima lui Gleaner şi a pus-o într-o chiuvetă ca să spele resturile de sînge.

— Acum vino şi priveşte, a spus el.

De data asta, am putut să văd exact despre ce era vorba. De-a lungul marginilor valvelor erau mici excrescenţe noduroase, alb-crem, cu aspect de conopidă.

— Acestea sînt vegetaţii, a spus el. Împiedică valvele să se închidă perfect, inima ajungînd un fel de pompă neetanşeizată.

— Înţeleg.

— Am s-o pun în frigider, apoi o să căutăm articolul acela prin jurnalele de medicină veterinară.

M-am aşezat pe un scaun comod în biroul său bine utilizat, în vreme ce el a căutat ceea ce îi trebuia. Mi-am privit degetele. Le-am închis şi le-am deschis. Nu, asta nu se putea întîmpla, m-am gîndit în sinea mea. Nu sînt decît trei zile de cînd l-am văzut pe Trevor Deansgate la Chester. *Dacă nu-ţi ții promisiunea, am să fac ceea ce am spus.*

— Uite-l, a zis Ken netezind un ziar care era deschis. Să-ţi citesc pasajele relevante?

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Erizipelul porcin a fost depistat în 1938 la un cal sub forma lui cronică, de endocardită vegetativă. Şi-a înălţat privirile spre mine. Excrescenţele acelea au aspect de conopidă. E limpede?

— Da. A citit în continuare din ziar:

— În 1944, într-un laborator specializat în producerea

de antiseruri, a apărut spontan o linie mutantă de eryzipelas rhusiopathiae, care a provocat endocardită acută la caii folosiţi pentru obţinerea vaccinului.

— Tradu, te rog.

A zîmbit.

— Caii erau utilizaţi în mod frecvent pentru obţinerea vaccinurilor. Injectezi calul cu microbul ce produce boala la porci, aştepţi pînă se dezvoltă anticorpii, scoţi sînge şi extragi serul. Serul astfel obţinut, injectat la porcii sănătoşi îi apără de boală. Este acelaşi procedeu ca pentru toate vaccinurile umane, variolă şi toate celelalte. Procedee standard.

— OK, am spus. Zi-i mai departe.

— Ceea ce s-a întîmplat a fost că, în loc de a dezvolta anticorpi, ca de obicei, caii înşişi s-au îmbolnăvit.

— Cum a fost posibil?

— Aici nu scrie. Ar trebui să te interesezi la firma farmaceutică în cauză, care văd că este Laboratorul de Vaccinuri Tierson din Cambridge. Cred că ei au să-ţi spună dacă-i întrebi. Cunosc pe cineva acolo, dacă vrei să te prezint.

— A trecut mult timp de atunci, am spus.

— Dragul meu, germenii nu mor. Pot să trăiască precum bombele cu acţiune întîrziată, aşteptînd vreun nebun care să-şi asume nişte libertăţi idioate. O să te surprindă, dar unele din aceste laboratoare păstrează speciile virulente zeci de ani.

Şi-a coborît din nou ochii pe ziar şi a spus:

— Mai bine ai citi tu însuți paragrafele următoare. Par

foarte la obiect.

Mi-a întins jurnalul şi am citit pagina pe care mi-a arătat-o.

*1. Între 24 şi 48 de ore după ce s-a făcut injecţia intramusculară de cultură pură, încep să se inflameze una sau mai multe valve ale inimii. În acest interval, în afară de o uşoară creştere a temperaturii şi eventual palpitaţii, alte simptome nu apar pînă ce calul nu este supus la o oboseală excesivă care provoacă fibrilitate auriculară sau insuficienta aprovizionare cu sînge a plămînilor. Ambele produc tulburări severe, care cedează după două-trei ore de odihnă.*

*2. Între ziua a doua şi a şasea, pirexia (febra) creşte, creşte şi numărul leucocitelor din sînge, iar calul este neliniştit şi nu mănîncă. Aceasta s-ar putea uşor diagnostica drept viroză. Totuşi examinarea cu stetoscopul pune în evidenţă o accentuare progresivă a suflului cardiac. După aproximativ zece zile temperatura revine la normal şi, dacă nu este supus la mai mult de un mers la pas sau un trap uşor, calul poate să pară că s-a însănătoşit. Suflul este încă prezent şi se impune ca în continuare calul să nu fie silit la munci grele pentru că aceasta produce tulburări respiratorii.*

*3. În următoarele luni cresc vegetaţiile pe valvele inimii şi pot să apară sau nu fenomene inflamatorii la anumite articulaţii, în mod special la picioare. Boala este permanentă şi progresivă, iar moartea poate surveni brusc în urma unui efort sau pe o vreme foarte călduroasă, uneori chiar după ani de la infecţia iniţială.*

Mi-am ridicat privirile.

— Este exact cazul nostru, nu? am întrebat eu.

— Întocmai.

Am spus tărăgănat:

— Injectarea intramusculară de cultură pură categoric, nu s-a putut întîmpla accidental.

— Categoric nu, a încuviinţat el.

Am continuat:

— George Caspar şi-a avut ograda înţesată în acest an cu atîtea sonerii de alarmă, paznici şi cîini că n-ar fi putut nimeni să se apropie de Tri-Nitro cu o siringă plină de germeni patogeni.

A zîmbit.

— Nu ai nevoie de o seringă. Vino în laborator şi am să-ţi arăt.

L-am urmat şi ne-am oprit lîngă unul din dulapurile cu uşi glisante, înşiruite pe tot peretele. L-a deschis şi a scos o cutie care s-a dovedit a conţine un mare număr de pliculeţe de plastic.

A rupt unul din ele şi, cu o bătaie uşoară, l-a deşertat în podul palmei: era un ac hipodermic ataşat la o capsulă de plastic, de mărimea unei boabe de mazăre. Arăta ca o săgeată minusculă cu un balon rotund la unul din capete, totul fiind cam de mărimea degetului mic.

A luat capsula şi a strîns-o cu putere.

— Cufund-o într-un lichid şi o să-ţi intre în ea cam jumătate de linguriţă. Nu ai nevoie de atîta cultură pentru ca să provoci boala.

— Ai putea s-o ţii în palmă fără ca să se vadă, am spus. A încuviinţat din cap.

— Doar plesneşti calul cu ea. O faci într-o clipită. Eu o folosesc uneori pentru caii care se tem de siringi. Mi-a arătat cum, ţinînd capsula între degetul mare şi arătător astfel încît capătul ascuţit să fie orientat în jos. Introduci acul şi apeşi cu putere capsula, a spus el.

— Ai putea să renunţi la una?

— Bineînţeles, a zis el întinzîndu-mi un plic. Ia orice doreşti.

Am pus-o într-un buzunar. Doamne Dumnezeule!

Ken a spus în continuare:

— Ştii, am putea să facem ceva pentru Tri-Nitro.

— Adică?

A reflectat uitîndu-se la sticla mare de sînge de la Zingaloo, care stătea pe masă, lîngă chiuvetă.

— Am putea afla antibioticul care să vindece boala.

— Nu este prea tîrziu? l-am întrebat.

— Pentru Zingaloo, da. Dar nu cred că vegetaţiile acelea au început să crească imediat. Dacă Tri-Nitro a fost infectat să zicem...

— Să zicem acum două săptămîni, după ultimul său galop de antrenament, înainte de cursă.

S-a uitat la mine amuzat.

— Să zicem deci, acum două săptămîni. Inima lui are deja probleme, dar vegetaţiile n-au început. Dacă i se administrează imediat antibioticul corect, ar putea să se însănătoşească deplin.

— Adică... să-şi revină complet la normal?

— Nu văd de ce nu.
— Atunci ce mai aştepţi? am spus.

XV

Am petrecut mai toată ziua de duminică nu departe de mare, şofînd din Newmarket spre nord-est, către ţărmurile largi şi pustii din Norfolk. Doar ca să merg undeva, să fac ceva, să-mi treacă timpul.

Deşi soarele strălucea, vîntul care sufla dinspre Marea Nordului făcea ca plaja să fie aproape goală; mici grupuri stăteau îngrămădite la adăpostul unor paravane anemice din pînză de cort şi cîţiva copii întreprinzători construiau castele de nisip.

M-am aşezat la soare într-o scobitură dintr-o dună de nisip acoperită ici-colo cu smocuri de iarbă şi-am privit valurile cum veneau şi se retrăgeau. M-am plimbat pe ţărm izbind pietrişul cu piciorul. Am rămas în picioare învăluind marea cu privirea şi ţinîndu-mi braţul stîng ridicat pentru că, deşi maşinăria din el nu era foarte grea, totuşi, aşa îl simţeam mai uşor decît atunci cînd era lăsat în jos.

Adeseori locurile singuratice îmi dădeau un sentiment de eliberare şi refacere, dar în ziua aceasta nu. Demonii erau cu mine. Preţul mîndriei... preţul siguranţei. Dacă n-ai cere atît de mult de la tine, îmi spusese odată Charles, ţi-ai face şi tu viaţa mai uşoară. De fapt, n-avea nici un sens. Fiecare era aşa cum era. Sau, cel puţin, fiecare este aşa cum este pînă în momentul în care vine cineva şi-l face

pulbere.

În Newmarket este o vorbă: dacă strănuţi pe dealurile Limekilns se aude la două mile depărtare, pe hipodrom. Vestea că am luat parte la autopsia lui Gleaner va ajunge la George Caspar peste o zi. Avea s-o afle şi Trevor Deansgate în mod sigur.

Încă mai aveam vreme să plec, mi-am zis. Nu era prea tîrziu. Să călătoresc. Să rătăcesc pe ţărmul altor mări, sub alte ceruri. Aş putea să mă duc departe şi să stau acolo liniştit. Încă aş mai putea să scap de groaza pe care o băgase în mine. Încă aş mai putea… să fug, să nu-mi mai dea nimeni de urmă.

Am părăsit ţărmul şi am şofat paralizat spre Cambridge. Am rămas peste noapte la hotelul University Arms iar dimineaţa m-am dus la Laboratoarele Farmaceutice pentru Vaccinuri Tierson. Am întrebat de domnul Livingston şi l-am găsit. Să fi avut vreo şaizeci de ani, era cărunt şi subţire. Îşi muşca uşor buzele cînd vorbea… Ken Armadale spusese că arată ca un pierde-vară bătrîn şi stafidit, dar are o minte ca de maimuţă.

— Domnul Halley, nu? a spus Livingston strîngîndu-mi mîna în holul de la intrare. Domnul Armadale mi-a telefonat şi mi-a explicat ce doreşti. Cred că te pot ajuta, da, într-adevăr. Haide, vino pe aici, te rog.

Mergea cu paşi mici înaintea mea, uitîndu-se des înapoi să se asigure că-l urmam. Părea a fi o precauţie izvorîtă din faptul că se mai pierduseră pe aici şi alţii, locul fiind un labirint de coridoare străjuite de pereţi de sticlă, cu laboratoare şi grădini, amestecate aparent la întîmplare.

— Locul, pur şi simplu, s-a extins de-a lungul anilor, a răspuns el la remarca mea. Dar, iată-ne, am ajuns. A intrat într-un laborator spaţios, care dădea, prin pereţi de sticlă, într-un coridor, pe o latură şi într-o grădină şi un alt laborator, pe celelalte.

— Aceasta este secţia experimentală, a spus el îmbrăţişînd cu un gest camerele. Mai toate celelalte laboratoare fac vaccinurile care merg pe piaţă, dar aici ne irosim timpul inventînd altele noi.

— Şi reactivîndu-le pe cele vechi? am întrebat eu.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Categoric nu. Cred că ai venit aici să te documentezi, nu să ne acuzi de neglijenţă.

— Iertaţi-mă, am spus împăciuitor. Aveţi perfectă dreptate.

— Ei bine, atunci îţi ascult întrebările.

— A-ă... da. Cum au căpătat erizipel porcin caii pe care i-aţi folosit în anii patruzeci pentru obţinerea vaccinului?

— Da, a spus el. Pertinentă întrebare. Scurtă şi la obiect. S-a publicat un material despre asta. Bineînţeles înainte de a fi eu aici. Dar am auzit despre cazul în speţă. Da. Ei bine, este posibil. E posibil. S-a întîmplat. Dar n-ar fi trebuit. A fost pură neglijenţă, vezi? Urăsc neglijenţa. O detest.

Asta-i foarte bine, am gîndit în sinea mea. În domeniul lui de activitate neglijenţa ar putea fi fatală.

— Ştii ceva despre obţinerea antiserului de erizipel? m-a întrebat el.

— Cît cunosc eu s-ar putea scrie pe unghia de la

degetul mare.

— O, a spus el. Atunci am să-ţi explic ca unui copil. E bine?

— Splendid, am răspuns.

Mi-a aruncat din nou o privire tăioasă, în care, de data asta se citea amuzamentul.

— Injectezi microbi vii de erizipel la cal. Mă urmăreşti? Acum eu vorbesc despre trecut cînd se foloseau caii. Din 1950 noi nu mai folosim caii şi nici firmele Burroughs Wellcome şi Bayer din Germania. Deci, în trecut, înţelegi?

— Da, am spus.

— Sîngele calului produce anticorpi capabili să lupte cu microbii, dar el nu se îmbolnăveşte, pentru că aceasta este o boală pe care numai porcii o fac, iar caii nu.

— Ar înţelege şi un copil, l-am asigurat eu.

— Foarte bine. Uneori germenul standard de erizipel slăbeşte în intensitate şi spre a-l face din nou virulent se administrează porumbeilor.

— Porumbei? am întrebat eu foarte politicos.

Şi-a înălţat sprîncenele.

— E o practică obişnuită. Treci un germen slab prin porumbei pentru a-şi recăpăta virulenta.

— O, bineînţeles, am spus.

A observat ironia din vocea mea.

— Domnule Halley, a spus el cu severitate. Vrei să ştii toate acestea sau nu?

— Da, vă rog, am răspuns eu blajin.

— Foarte bine, atunci. Germenele virulent a fost recoltat de la porumbei şi s-a făcut o cultură secundară pe

plăci de agar cu sînge. S-a oprit văzînd ignoranța totală de pe chipul meu. Mai bine s-o spun altfel. Germenii virulenţi recoltaţi de la porumbei au fost transferaţi pe plăcuţe cu sînge, unde s-au înmulţit, producînd astfel cantitatea necesară pentru a fi injectată în caii folosiţi la obţinerea serului.

— Aşa e bine, am spus eu. Înţeleg, într-adevăr.

— Perfect. A dat din cap. Sîngele de pe plăcuţe a fost de taur. Sînge bovin.

— Da, am spus.

— Dar datorită neglijenţei stupide a cuiva plăcile de agar cu sînge au fost preparate în aceeaşi zi cu sîngele de cal. Aceasta a produs o linie mutantă a bolii. A făcut o pauză. Mutanţii sînt schimbările care se produc brusc în natură fără nici o motivaţie aparentă.

— Da, am spus din nou.

— Nimeni nu şi-a dat seama ce s-a întîmplat, a continuat el. Pînă în momentul în care linia mutant a fost injectată la cai pentru obţinerea vaccinului şi ei au făcut cu toţii erizipel. Linia mutant s-a dovedit remarcabil de constantă. Perioada de incubaţie a fost întotdeauna între 24 şi 48 de ore de la inoculare, iar rezultatul a fost endocardita... aceasta este inflamarea valvelor inimii·

Un bărbat tînăr, cu un halat alb, neîncheiat la nasturi a intrat în camera de alături şi l-am urmărit vag cum se învîrtea încoace şi încolo.

— Ce s-a întîmplat cu această linie mutant? l-am întrebat.

Livingston şi-a muşcat buzele o bună bucată de vreme,

dar, în cele din urmă, a spus:

— Cred că am păstrat cîteva, ca o curiozitate. Dar, bineînţeles acum ar fi mult diminuate şi, spre a le aduce la o virulență deplină, ar trebui să…

— Da, l-am întrerupt eu, să fie trecut prin porumbei.

— Exact, a spus el.

— Şi pentru această trecere prin porumbei şi cultură secundară pe plăci de agar, cît de îndemînatec trebuie să fii?

A clipit.

— Eu aş putea s-o fac, bineînţeles.

Eu nu. Toate injecţiile pe care le făcusem veneau în mici fiole, împachetate în cutii.

Bărbatul din camera de alături deschidea dulapurile căutînd ceva.

L-am întrebat:

— Această linie mutant s-ar putea găsi şi prin alte părţi sau numai aici? Adică, a trimis acest laborator mostre din ea pe altundeva?

Şi-a ţuguiat buzele şi şi-a înălţat sprîncenele.

— Habar n-am, a spus el. Şi-a aruncat privirea spre camera alăturată, dincolo de peretele de sticlă şi a făcut semn spre bărbatul de acolo. L-ai putea întreba pe Barry Shummuck. El ar trebui să ştie. Mutanţii sînt specialitatea lui.

Pronunţase „Shummuck” ca să rimeze cu „hummock”[7]. Numele îmi este cunoscut, mi-am zis în sinea mea… O, Doamne Dumnezeule!

---

7 Colină (engl.).

Şocul a făcut să-mi vîjîie creierul şi mi-a tăiat respiraţia. Cunoşteam mult prea bine pe cineva al cărui nume real era Shummuck.

Am înghiţit în sec şi am simţit că mă trec fiorii.

— Spuneţi-mi mai multe despre domnul Shummuck, am zis.

Livingston era un om vorbăreţ din fire şi n-a văzut nici un rău în asta. A înălţat din umeri.

— Şi-a croit drum cu greu. Vorba încă îi trădează originea. Mereu este pus pe ceartă. Crede că lumea i-ar datora lui totul, lucruri de felul ăsta. Studentul provenit din clasele de jos răbufneşte acum din el. Aici a venit de curînd. În meseria lui este bun.

— Nu prea vă place, am spus.

Livingston a părut uimit.

— N-am zis asta.

Dar se văzuse clar pe chipul şi în vocea lui. N-am spus decît:

— Ce accent are?

— Din nord. Nu ştiu exact. Ce contează?

Barry Shummuck nu seamănă cu acel Shummuck pe care-l cunoaştem. Am întrebat încet, şovăind:

— Ştiţi cumva dacă are... un frate?

Am citit surpriza pe chipul lui Livingston.

— Da, are. Este bookmaker. A căzut pe gînduri. Parcă îl cheamă Terry. Nu Terry... Trevor, asta este. Uneori vin aici amîndoi... sînt prieteni la cataramă.

Barry Shummuck s-a lăsat păgubaş să mai caute şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ai vrea să-l cunoşti? m-a întrebat domnul Livingston.

Am clătinat din cap, fără să scot o vorbă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i fiu prezentat fratelui lui Trevor Deansgate într-o clădire plină de germeni patogeni virulenţi, pe care el ştia cum să-i folosească, iar eu nu.

Shummuck în coridorul străjuit de pereţi de sticlă şi a virat-o spre noi.

O, nu, mi-am zis în sinea mea.

A înaintat de-a lungul coridorului şi a deschis uşa de la laboratorul unde ne aflam noi. Avea capul şi umerii adunaţi în faţă.

— Bună dimineaţa, domnule Livingston, a spus el. N-aţi văzut cumva cutia mea cu lame?

Vocea îi era asemănătoare cu a lui Deansgate, cu aplomb şi uşor stridentă. Accent de Manchester, mult mai pronunţat. Mi-am ţinut braţul stîng la spate să nu se vadă şi doream din tot sufletul să plece.

— Nu, a spus domnul Livingston cu o uşoară undă de plăcere. Dar, Barry, ai cîteva clipe…

Eu şi Livingston stăteam în faţa unei banchete de lucru pe care se găseau cîteva borcane goale şi un şir de menghine de mînă. M-am întors spre stînga cu braţul încă ascuns, iar cu mîna dreaptă am atins o menghină şi două borcane.

A fost mai mult zgomot, dar nu s-a spart nimic. Livingston şi-a muşcat rapid buzele, neliniştit şi surprins, şi a pus la locul lor borcanele care o luaseră de-a dura. Eu am prins menghina care era din metal şi grea.

M-am întors spre uşă.

Uşa se închidea. L-am văzut pe Barry Shummuck din spate, înaintînd de-a lungul coridorului cu pulpanele halatului fluturînd.

Am dat drumul cu putere aerului pe nas şi am pus cu grijă menghina la locul ei, la capătul şirului.

— A plecat, a. spus domnul Livingston. Păcat.

*

*   *

M-am întors cu maşina în Newmarket, la Institutul de Cercetări Cabaline şi la Ken Armadale.

Mă întrebam cît va trece pînă ce domnul Livingston îi va povesti lui Barry Shummuck despre vizita unui bărbat cu numele de Halley care voia să se informeze despre bolile porcine la cai.

Aveam senzaţia de leşin şi de vomă.

*

*   *

— A fost făcut rezistent la toate antibioticele obişnuite, a spus Ken. O trebuşoară, într-adevăr, bine pusă la punct.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să i se administreze calului antibiotice imediat ce a făcut temperatură, ori, dacă microbul este sensibil la vreunul din ele, boala n-ar mai apărea deloc.

Am oftat.

— Atunci cum l-au făcut rezistent?

— I se administrează doze infinitezimale de antibiotice pînă devine imun.

— Toată treaba asta este dificilă din punct de vedere tehnic, nu-i aşa?

— Da, destul.

— Ai auzit vreodată de Barry Shummuck?

S-a încruntat.

— Nu, nu cred.

O voce laşă din străfundurile conştiinţei mele mi-a şoptit stăruitor să-mi închid gura, să fug, să scap într-un loc sigur... în Australia… într-un deşert.

— Ai aici un casetofon? l-am întrebat.

— Da. Îl folosesc spre a-mi lua notiţe cînd lucrez. S-a dus şi l-a adus şi mi l-a aşezat pe birou gata pregătit, cu o casetă nouă înăuntru. Nu trebuie decît să vorbeşti, a spus el. Are un microfon încorporat în el.

— Stai şi ascultă, i-am spus. Am nevoie de... un martor.

S-a uitat lung la mine.

— Pari atît de ciudat… Nu e o meserie uşoară ceea ce faci, nu?

— Nu întotdeauna.

În introducere mi-am spus numele, locul şi data. Apoi l-am întrerupt din nou şi am rămas privindu-mi degetele de care aveam nevoie să apăs pe clapete.

— Ce este, Sid? m-a întrebat Ken.

Mi-am ridicat privirile spre el şi mi le-am coborît din nou.

— Nimic.

Trebuie s-o fac, mi-am zis în gînd. Era absolut necesar.

N-aveam să mai fiu niciodată şi în nici un fel eu însumi dacă n-o facem.

Dacă aveam de ales şi, după cît se pare altă soluţie nu era, am hotărît să rămîn cu mintea întreagă şi să mă obişnuiesc cu preţul pe care-l aveam de plătit. Probabil că puteam să mă obişnuiesc cu teama fizică. Probabil că puteam să mă obişnuiesc cu orice se întîmpla trupului meu, chiar şi cu irecuperabilul. Dar cu ce ceea ce n-am să mă pot obişnui niciodată... şi asta am văzut-o în cele din urmă cu claritate şi certitudine... este de a mă dispreţui eu însumi.

Am apăsat deodată pe ambele taste, „play” şi „record”, şi, în mod irevocabil, mi-am încălcat promisiunea pe care i-o făcusem lui Trevor Deansgate.

## XVI

I-am telefonat lui Chico la prînz şi i-am povestit ce aflasem despre caii lui Rosemary.

— Ceea ce contează, i-am spus, este că toţi acei patru cai au avut probleme cu inima, pentru că li s-a inoculat o boală porcină. Sînt o mulţime de date complicate despre cum s-a procedat, dar acum aceasta este treaba arbitrilor, n-au decît să-şi bată ei capul cu ea.

— Boală porcină? a întrebat Chico fără să-i vină să creadă.

— Mda. Bookmakerul ăla plin de el, Trevor Deansgate, are un frate care lucrează într-un laborator de vaccinuri

umane împotriva variolei, difteriei şi toate celelalte, iar ei au pus la cale un plan ca să inoculeze germeni patogeni porcini în favoriţii numărul unu ai curselor.

— Pe care aceştia le pierd în mod stupid, a spus Chico, în vreme ce bookmakerul adună lovelele cu făraşul.

— Exact, am spus eu.

Mă simţeam foarte ciudat să dezvălui schemele lui Trevor Deansgate folosind cuvinte obişnuite şi să vorbesc despre el ca şi cum ar fi una din banalele noastre probleme cu care ne confruntăm zilnic.

— Cum ai aflat? m-a întrebat Chico.

— Gleaner a murit în grajdul lui Henry Thrace, iar la autopsie a apărut boala porcină. Cînd m-am dus la laboratorul de vaccinuri am întîlnit un bărbat cu numele de Shummuck, care se ocupă cu germeni patogeni ciudaţi şi mi-am amintit că Shummuck este numele real al lui Trevor Deansgate. Iar Trevor Deansgate este prieten la cataramă cu, George Caspar... şi toţi caii atinşi de boală pe care-i ştiu au fost din grajdul lui George Caspar.

— Dovezi indirecte, nu? a întrebat Chico.

— Oarecum, da. Dar serviciul de securitate al Clubului le poate lua de acolo.

— Eddy Keith?

— De data asta n-are cum s-o muşamalizeze, nu te teme.

— Lui Rosemary i-ai spus?

— Nu încă.

— O s-o înveseleşti puţin, a zis Chico.

— Mde.

— Ei bine, Sid, amice, a continuat el, astăzi este ziua rezultatelor. Avem şi firul care să ne ducă la Nicky Ashe.

Nicky Ashe, care poartă un cuţit la şosetă. O bagatelă în comparaţie cu... în comparaţie cu...

— Hei, s-a auzit vocea mîhnită a lui Chico în receptor. Nu eşti încîntat?

— Ba da, bineînţeles. Ce fel de fir?

— A trimis cîteva din scrisorile acelea tîmpite. În dimineaţa asta am trecut pe la tine pe acasă, doar ca să văd ce mai e şi am găsit acolo două plicuri mari, cu etichetele noastre pe ele.

— Splendid, am spus.

— Le-am deschis. Amîndouă ne-au fost trimise de oameni al căror nume începe cu P. Toată alergătura aceea a meritat osteneala.

— Deci avem scrisorile prin care cere bani pentru Fundaţie.

— Sigur că da. Sînt exact la fel ce cele pe care le-a avut soţia ta, exceptînd adresa la care să se trimită banii, bineînţeles. Ai un creion la îndemînă?

— Da.

A citit adresa: era în Clifton, Bristol. M-am uitat la ea căzut pe gînduri. Puteam fie s-o dau direct poliţiei, fie s-o verific eu însumi. Dintr-un anume punct de vedere, mă atrăgea s-o verific eu.

— Chico, am spus. Telefonează la apartamentul lui Jenny din Oxford şi cere-o pe Louise McInnes. Roag-o să mă sune aici, la hotelul Rutland din Newmarket.

— Ţi-e teamă de nevastă-ta, nu-i aşa?

— Vrei să-mi faci serviciul ăsta?

— O, sigur.

A rîs şi a închis. Cînd telefonul a sunat din nou, la celălalt capăt al firului nu era Louise ci tot Chico.

— S-a mutat din apartament, a spus el. Soţia ta mi-a dat noul ei număr. Mi l-a citit. Mai ai altceva?

— Poţi să-ţi aduci casetofonul la Clubul Jocheilor în Portman Square mîine după-amiază, să zicem pe la ora patru?

— Tot aşa ca ultima dată?

— Nu, am spus. Pe uşa din faţă.

*

*   *

Spre uşurarea mea, Louise a răspuns la telefon. Cînd i-am spus ce voiam nu-i venea să creadă.

— Într-adevăr, *l-ai găsit?*

— Ei bine, am spus, cred că da. Atunci vrei să vii cu mine şi să-l identifici?

— Da. N-a fost nici o ezitare. Unde şi cînd?

— Este undeva în Bristol. Am făcut o pauză şi am spus timid: Acum sînt în Newmarket. Aş putea să te iau cu maşina din Oxford după-amiază şi să mergem direct acolo. L-am putea repera în seara asta… sau mîine dimineaţă

S-a făcut tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi ea a spus:

— M-am mutat din apartamentul lui Jenny.

— Da.

Din nou tăcere şi apoi vocea ei liniştită şi hotărîtă:

— E-n ordine.

*

*     *

Mă aştepta în Oxford şi-şi adusese o sacoşă cu lucruri pentru noapte.

— Bună, am spus eu coborînd din maşină.

— Bună.

Ne-am uitat unul la celălalt. Am sărutat-o pe obraz. A zîmbit, bucuroasă şi şi-a aruncat valiza în portbagaj, lîngă a mea

— Poţi să te retragi oricînd, i-am spus.

— La fel şi tu.

Am urcat totuşi în maşină şi am condus spre Bristol mulţumit şi fără griji. Trevor Deansgate încă nu pornise în căutarea. mea, iar Peter Rammileese cu băieţii lui nu-şi mai făcuseră apariţia de o săptămînă şi nimeni în afară de Chico nu ştia unde sînt. Viitorul sumbru, mi-a zis în sinea mea, n-o să-mi strice prezentul satisfăcător. Am hotărît ca nici măcar să nu mă mai gîndesc la el şi, pentru o bună bucată de timp, mi l-am scos din minte.

Mai întîi ne-am dus la hotelul despre care îmi vorbise odată cineva, care se afla sus, pe stînci, dominînd defileul Avon şi care fusese amenajat într-o fostă casă de ţară şi utilat special pentru confortul turiştilor americani bogaţi.

— N-ai să pătrunzi niciodată aici, a spus Louise văzînd opulenţa debordantă.

— Am telefonat.

— Ce organizat! O cameră sau două?

— Una.

A zîmbit de parcă asta îi convenea de minune şi am fost conduşi într-o încăpere spaţioasă, panelată în lemn, cu un covor acoperind tot parchetul, cu mobilă veche, lustruită şi un pat imens cu baldachin, împodobit în stil american cu volane de muselin.

— Dumnezeule! a exclamat Louise. Şi eu care mă aşteptam la un motel!

— N-am ştiut de baldachin, i-am răspuns cu o uşoară şovăială.

— Oho! a spus ea rîzînd. Asta este şi mai *nostim.*

Ne-am pus valizele la locul lor şi ne-am răcorit în baia modernă, ascunsă discret în spatele lambriurilor, apoi ne-am întors la maşină; Louise a zîmbit căzută pe gînduri tot drumul către noua adresă a lui Nicholas Ashe.

Era o casă arătoasă într-un cartier prosper. O locuinţă solidă, cu cinci sau şase dormitoare, plăcută, văruită în alb şi fără a se dezvălui cu nimic în asfinţitul timpuriu.

Am oprit maşina în stradă, pe aceeaşi parte cu casa, destul de aproape chiar, într-un loc de unde puteam să vedem atît intrarea principală cît şi poarta de la curte. Pe drum Louise îmi spusese că Nicky obişnuia să iasă la plimbare pe la ora şapte seara, după o zi obositoare de bătut la maşină. Poate că avea s-o facă şi acum, dacă era aici.

Poate n-o s-o facă. Geamurile maşinii erau coborîte din cauza căldurii. Am aprins o ţigară şi fumul plutea în

rotocoale liniştite, nefiind nici o adiere de vînt. E atîta pace, mi-am zis în sinea mea în timp ce aşteptam

— Pe unde îţi sînt rădăcinile? m-a întrebat Louise.

Am trimis în aer o spirală de fum.

— Sînt fiul nelegitim şi postum al unui curăţător de geamuri de douăzeci de ani, care a căzut de pe scară chiar înaintea nunţii.

A zîmbit.

— Foarte elegant spus.

— Şi tu?

— Fiica legitimă a unui director la o fabrică de sticlă şi a unei judecătoare, amîndoi în viaţă şi locuiesc în Essex.

Ne-am interesat reciproc despre fraţi şi surori, din care eu nu aveam nici unul, iar ea avea doi, frate şi soră. Despre educaţie, din care eu aveam ceva, iar ea din belşug. Despre viaţă, în general, pe care ea o ştia puţin, iar eu ceva mai mult.

S-a scurs o oră pe strada liniştită. Cîteva păsări cîntau. Cînd şi cînd trecea cîte o maşină. Bărbaţii se întorceau de la lucru şi-şi lăsau maşinile pe aleea din curte. În depărtare se auzeau portiere trîntite. Nu s-a mişcat nimeni în casa pe care o urmăream.

— Ai multă răbdare, a spus Louise.

— Uneori petrec ceasuri în şir făcînd acest lucru.

— Destul de neinteresant.

I-am privit ochii limpezi, inteligenţi.

— În seara asta, n-aş zice.

A venit ora şapte, a şi trecut, dar Nicky n-a apărut.

— Cît o să stăm?

— Pînă se întunecă.

— Mi-e foame.

S-a mai scurs o jumătate de oră. Am aflat că-i plăceau curry[8] şi paella[9] şi detesta rubarba. Am mai aflat că teza de doctorat la care lucra îi dădea multă bătaie de cap.

— Sînt foarte în urmă faţă de ce mi-am programat, a spus ea, şi… o, Doamne, iată-l!

Ochii i s-au mărit. M-am uitat în direcţia privirii ei şi l-am văzut pe Nicholas Ashe.

Ieşise din casă nu pe uşa principală, ci pe cea care dădea în curte. Era de vîrsta mea, sau puţin mai tînăr. Mai înalt, dar subţire ca şi mine. Acelaşi colorit. Păr negru, uşor cîrlionţat. Ochi negri. Maxilare înguste. Totul identic.

Semăna suficient de mult cu mine, ca să fie un şoc, dar, în orice caz, era destul de diferit. Mi-am scos minusculul meu aparat de fotografiat din buzunarul pantalonilor, l-am armat, ca de obicei, cu dinţii şi i-am făcut o poză.

Cînd a ajuns la poartă s-a oprit şi s-a uitat înapoi spre o femeie care alerga după el strigînd:

— Ned, Ned, aşteaptă-mă.

— Ned! a exclamat Louise lăsîndu-se în jos pe scaun. Dacă vine încoace, n-o să mă vadă?

— Nu, dacă te sărut.

— Ei, bine, fă-o, a spus ea.

Totuşi am mai tras încă o fotografie.

Femeia părea mai în vîrstă, cam de patruzeci de ani;

---

8 Mîncare indiană condimentată cu rădăcini de curcuma, usturoi şi alte mirodenii.

9 Mîncare spaniolă din orez, pui, şofran, scoici.

era zveltă, plăcută, emoţionată. L-a prins de braț şi şi-a ridicat ochii spre el, care se vedea clar, chiar de la douăzeci de paşi, că sînt plini de adoraţie. El şi-a coborît privirile şi a rîs încîntat, apoi a sărutat-o pe frunte, a răsucit-o pe călcîie, după care a prins-o cu braţul de talie şi s-au îndreptat spre noi veseli şi în pas săltat.

Am riscat încă o fotografie din semiobscuritatea maşinii, apoi m-am aplecat şi am sărutat-o cu entuziasm pe Louise.

S-au auzit trecînd pe lîngă noi. În dreptul nostru pesemne că ne-au văzut, sau cel puţin spatele meu, pentru că, brusc, amîndoi au chicotit din toată inima în semn de înţelegere faţă de alți îndrăgostiţi. Ei aproape că s-au oprit, apoi şi-au continuat mersul, paşii lor auzindu-se din ce în ce mai slab, pînă au dispărut cu totul.

M-am ridicat resemnat.

Louise a exclamat:

— Dumnezeule!

Dar, dacă se datora sărutului sau apropierii lui Ashe, nu eram prea sigur.

— El este exact la fel, a spus ea.

— Casanova în persoană, am comentat eu sec.

Mi-a aruncat o privire rapidă şi cred că se întreba dacă eram gelos pentru că îi sucise capul lui Jenny, dar, de fapt, pentru mine marea întrebare era dacă Jenny fusese atrasă de el pentru că semăna cu mine, sau dacă ea fusese mai întîi atrasă de mine şi apoi de el pentru că amîndoi corespundem idealului de bărbat pe care şi-l crease în mintea ei. Am fost tulburat mai mult decît aş fi vrut de

înfăţişarea lui Nicholas Ashe.

— Ei bine, am spus, asta este. Hai să cinăm.

Ne-am întors la hotel şi-am urcat în cameră înainte de a merge la masă, Louise spunînd că voia să-şi schimbe fusta şi bluza în care fusese îmbrăcată toată ziua.

Mi-am scos redresorul din valiză şi l-am băgat în priză Am luat o baterie consumată din buzunar, mi-am suflecat manşeta de la cămaşă, am scos şi bateria din braţul meu şi le-am pus pe amîndouă la încărcat. Apoi am luat o baterie bună din valiză şi am pus-o în lăcaşul din braţ. Louise mă urmărea cu privirea.

Am întrebat-o:

— Te... dezgustă?

— Nu, bineînţeles că nu.

Mi-am lăsat manşeta în jos şi mi-am pus butonii.

— Cît ţine o baterie? m-a întrebat ea.

— Şase ore dacă o folosesc mult. Dar, de obicei, cam opt.

Ea abia dacă a dat din cap, ca şi cum oamenii cu braţe electrice erau ceva tot atît de firesc ca oamenii cu ochi albaştri. Am coborît la masă şi am mîncat calcan, apoi căpşuni şi, dacă ar fi avut gust de plante marine, nu m-aş fi sinchisit. Nu era numai din pricina Louisei, ci şi din cauză că, din această dimineaţă, încetasem să mă mai sfîşii în bucăţi şi bucăţele şi treptat-treptat îmi recăpătăm liniştea. Simţeam cum îmi revin şi era minunat.

Stăteam unul lîngă altul pe o canapea, în holul hotelului şi beam cafeaua din ceşti minuscule.

— Bineînţeles, a spus ea, din moment ce l-am văzut pe

Nicky, acum de fapt, nu mai este nevoie să stăm pînă mîine.

— Te gîndeşti să plecăm? am întrebat-o.

— Tot atît de mult ca şi tine.

— Cine pe cine a sedus? am spus eu.

— Hm, a zis ea zîmbind. Toată povestea asta este atît de neaşteptată.

Privea calm braţul meu stîng care stătea pe sofa, între noi. Nu ştiu la ce se gîndea, dar, sub imperiul unui impuls, i-am zis:

— Atinge-l.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Poftim?

— Atinge-l. Pipăie-l.

Şi-a mişcat mîna dreaptă tatonînd pînă ce degetele au atins pielea de material plastic, rigidă şi fără viaţă.

— Înăuntru e metal, i-am explicat. Mecanisme, pîrghii și circuite electrice. Apasă mai tare şi ai să le simţi.

A făcut precum i-am zis şi i-am citit surpriza pe chip în timp ce descoperea forma componentelor interioare.

— Acolo, înăuntru este şi un comutator, i-am spus. Se poate vedea, este chiar sub degetul mare. Opreşte curentul dacă vreau.

— Şi de ce-ai vrea?

— Este foarte folositor la căratul lucrurilor, o servietă, de pildă. Prinzi mînerul cu degetele şi opreşti curentul, iar pumnul rămîne închis, scutindu-te pe tine de efort.

Am pus mîna dreaptă deasupra şi am apăsat pe comutator, pornindu-l şi oprindu-l, ca să-i arăt.

— Este exact cum ai manevra întrerupătorul de la o lampă de birou, i-am spus. Pipăie. Apasă-l.

A bîjbîit puţin pentru că nu era chiar aşa uşor să-l găseşti dacă nu-l ştiai, dar, în cele din urmă, l-a manevrat în ambele sensuri. Nu se citea altceva pe chipul ei decît concentrare.

A simţit că o anume încordare din mine dispare şi m-a privit acuzator.

— Mă testezi, a spus ea.

Am zîmbit.

— Cred că da.

— Eşti un porc.

M-am simţit cuprins de o răutate neobişnuită.

— De fapt, am spus ţinîndu-mi mîna stîngă în mîna dreaptă, dacă răsucesc în acest sens de mai multe ori, palma o să mi se desprindă cu totul din încheietură.

— Să n-o faci, a spus ea îngrozită.

Am rîs din toată inima. N-am crezut c-am să fiu vreodată în stare să vorbesc aşa despre această mînă.

— De ce să iasă cu totul? m-a întrebat ea.

— O... pentru întreţinere. Lucruri de acest fel.

— Arăţi atît de diferit, a spus ea.

Am încuviinţat din cap. Avea dreptate. I-am zis:

— Hai să mergem la culcare.

*

*   *

— Ce lume a surprizelor, a spus ea o bună bucată de

vreme mai tîrziu. Ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat de la tine cînd faci dragoste este blîndeţea.

— Am fost prea blînd?

— Nu. Mi-a plăcut.

Stăteam lungiţi pe întuneric, somnoroşi. Ea însăşi fusese caldă, receptivă, generoasă şi-mi produsese o bucurie fără de margini. Ce păcat, gîndeam vag în sinea mea, că actul sexual fusese distorsionat atît de mult prin tabu-uri, tehnici, perversiuni, terapeutici, sentimente de vinovăţie şi toată reclama comercială modernă. Doi oameni care se potrivesc, în vechiul sens al cuvîntului, ar trebui să reprezinte o chestiune strict personală şi, în general, dacă nu te aştepţi la prea mult, iese mai bine. Fiecare este aşa cum este. Chiar dacă o fată ar fi ţinut cu tot dinadinsul, n-aş fi putut niciodată să mă prefac într-un mascul feroce şi agresiv, pentru că m-ar fi apucat rîsul de mine însumi chiar în plin elan erotic. Şi mi-am zis că aşa cum se petrecuse cu Louise fusese perfect.

— Louise, am spus.

N-a venit nici un răspuns.

M-am răsucit puţin ca să mă aşez mai bine şi m-am lăsat şi eu pe aripile somnului.

A doua zi m-am trezit devreme, ca de obicei, şi am privit cum lumina zilei se revărsa pe faţa adormită a Louisei. Păru-i blond şi ciufulit îi încununa capul, aşa cum o văzusem prima dată, iar pielea părea catifelată şi proaspătă. Cînd s-a trezit, chiar înainte de a deschide ochii, zîmbea.

— Bună dimineaţa, am spus.

— ’Mneaţa.

S-a tras mai lîngă mine în patul uriaş, volanele albe de muslin de la baldachinul de deasupra noastră înconjurîndu-ne ca o cadră.

— Parcă am dormi în nori, a spus ea.

S-a sprijinit de carcasa tare a braţului meu stîng şi a clipit dîndu-şi seama de el.

— Nu dormi cu el cînd eşti singur acasă, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

— Nu.

— Scoate-l atunci.

Am răspuns zîmbind:

— Nu.

Mi-a aruncat o privire lungă, scrutătoare.

— Jenny are dreptate cînd spune despre tine că eşti ca de cremene.

— Ei bine, nu sînt.

— Ea mi-a povestit că, exact în momentul în care un tip îţi face zob braţul, tu calculai calm cum să-l înfrîngi.

Am făcut o grimasă.

— Este adevărat? m-a întrebat.

— Într-un fel.

— Jenny zicea….

— Ca să fiu cinstit, aş prefera să vorbim despre tine, i-am spus.

— Nu sînt interesantă!

— Cunoscîndu-ne, ne putem apropia mai mult, asta este, i-am spus.

— Deci, la ce te aştepţi?

— Îmi plac atît de mult îmbujorările tale feciorelnice cînd baţi în retragere.

I-am atins uşor pieptul şi se pare că efectul a fost identic la amîndoi: Dorinţa imediată de a face dragoste şi bucurie reciproc împărtăşită.

— Nori, a spus ea mulţumită. La ce te gîndeşti în acele momente?

— Cînd fac amor?

A încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Simt. Nu mă gîndesc.

— Uneori văd trandafiri... pe spalier... purpurii, roz, aurii. Alteori stele cu vîrfuri ascuţite. De data asta vor fi nori din volane albe de muslin.

Am întrebat-o după aceea.

— Nu. N-au fost nori. Ci numai lumină de soare, strălucitoare. Aproape orbitoare.

Soarele, într-adevăr, inundase camera transformînd baldachinul alb într-o pîlpîire translucidă.

— De ce n-ai vrut să tragem draperiile azi-noapte? m-a întrebat ea. Nu-ţi place întunericul?

— Nu-mi place să dorm cînd duşmanii mei sînt treji şi-mi dau tîrcoale.

Am spus-o fără să mă gîndesc. Adevărul acestor vorbe a urmat ceva mai tîrziu, ca un duş rece.

— Cum fac şi animalele, a zis ea, apoi a întrebat: Care-i problema?

Să-ţi aduci aminte de mine aşa cum sînt, am gîndit în sinea mea. În schimb am întrebat-o:

— Vrei să luăm micul dejun?

*

*     *

Ne-am întors la Oxford. Am dus filmele la developat şi am luat prînzul la *Les Quat' Saisons*, unde deliciosul pateu de paltus şi minunatul sufleu de cerb tînăr au mai ţinut o vreme fantomele departe. Totuşi, la cafea a venit şi clipa inevitabilă.

— Trebuie să fiu la Londra la ora patru, i-am spus.

Louise m-a întrebat:

— Cînd ai să te duci la poliţie pentru Nicky?

— Am să mă întorc aici joi, poimîine, ca să iau fotografiile. Atunci voi merge şi la poliţie. Am reflectat puţin, apoi am continuat: Să-i mai dau doamnei din Bristol două zile fericite.

— Biata de ea.

— Te pot vedea joi? am întrebat-o.

— Numai dacă nu eşti orb.

*

*     *

Chico stătea sprijinit de clădirea din Portman Square cu o expresie de resemnare pe chip, de parcă s-ar fi aflat acolo de ceasuri. La apropierea mea şi-a dezlipit umărul de zidul de piatră şi mi-a spus:

— Nu te-ai grăbit, nu?

— Parcajul era plin.

Într-o mînă balansa casetofonul negru, pe care-l foloseam uneori şi era îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă sport, fără nici o jachetă. Vremea foarte călduroasă nu numai că nu trecuse, dar se instalase într-o formă apăsătoare, iar eu eram tot în cămaşă, dar cu cravată şi cu o jachetă pe braţ. La etajul al treilea toate ferestrele erau deschise, zgomotul străzii ajungînd pînă sus la un diapazon înalt, iar Sir Thomas Ullaston, aşezat la biroul său mare se îndeletnicea cu treburile zilnice, îmbrăcat într-o cămaşă bleu pal, în dungi.

— Intră, Sid, mi-a spus văzîndu-mă în cadrul uşii. Te aşteptam.

— Iertaţi-mă că am întîrziat, i-am spus strîngîndu-i mîna. Acesta este Chico Barnes, care lucrează cu mine.

I-a strîns mîna lui Chico.

— Bun, a spus. Acum că ai sosit, să-i chemăm pe Lucas Wainwright şi pe ceilalţi. A apăsat butonul de la intercom şi i-a transmis secretarei. Apoi a adăugat: Te rog, mai adu şi cîteva scaune.

Biroul s-a umplut treptat cu mult mai multă lume decît mă aşteptam, dar îi cunoşteam pe toţi, Conducerea administrativă în plen, vreo şase, toţi oameni de lume, civilizaţi, ei fiind, de fapt, cei care dirijau cursele hipice. Chico îi privea uşor nervos, de parcă ar fi aparţinut altei seminţii şi a părut uşurat cînd s-a adus o masă pentru el, pe care să-şi pună casetofonul. S-a aşezat pe un scaun, masa separîndu-l de ceilalţi ca o barieră. Am pescuit din jachetă caseta pe care o adusese şi i-am dat-o.

Lucas Wainwright a venit urmat la cîţiva paşi de Eddy

Keith, care arăta rece şi rezervat, fără expresia sa de jovialitate pe chip; marele cacialmist Eddy, a cărui simpatie pentru mine se stinge pe zi ce trece.

— Ei bine, Sid, a spus Sir Thomas. Iată-ne cu toţii aici. Ieri m-ai anunţat la telefon că ai descoperit cum s-a procedat cu Tri-Nitro ca să piardă cursa Guineas şi, după cum vezi, sîntem cu toţii foarte interesaţi. A zîmbit. Aşa că dă-i drumul.

Am hotărît să fiu în ton cu ei: calm şi detaşat, de parcă ameninţările lui Trevor Deansgate n-ar fi fost ca nişte lovituri permanente de pumnal în mintea mea, ci, pur şi simplu, n-ar fi existat.

— Eu... ă-ă.... am înregistrat totul pe bandă, am spus. Veţi auzi două voci. Celălalt este Ken Armadale de la Institutul de Cercetări Cabaline. L-am rugat să clarifice detaliile veterinare, care sînt domeniul lui, nu al meu.

Capetele bine periate s-au înclinat. Eddy Keith se uita în gol. I-am aruncat o privire lui Chico, care a apăsat tasta de pornire şi propria-mi voce s-a auzit limpede în tăcerea mormîntală. „Vorbeşte Sid Halley, la Institutul de Cercetări Cabaline, luni, paisprezece mai...”

Am ascultat primele fraze rostite pe un ton plat. Simptome identice la cei patru cai, întrecerile pierdute, inimile bolnave Rugămintea mea, prin intermediul lui Lucas Wainwright, de a fi informat dacă vreunul din cei trei cai încă în viaţă s-ar întîmpla să moară. Autopsia făcută lui Gleaner, cu Ken Armadale repetînd mult mai detaliat propria-mi relatare mai simplă. Vocea lui explicînd, din nou, după mine, cum au ajuns caii să fie infectaţi cu

boală porcină. Vocea lui care spunea: „Am găsit germeni patogeni activi în leziunile de pe valvele inimii lui Gleaner, precum şi în sîngele luat de.la Zingaloo...” şi glasul meu care continua: „O linie mutant a bolii a fost produsă în Laboratorul de Vaccinuri Tierson din Cambridge în felul următor...”

Nu era cel mai uşor procedeu ca să-i fac pe toţi să înţeleagă perfect, dar m-am uitat la chipurile lor şi am văzut că înţelegeau, mai cu seamă după ce Ken Armadale reluase totul de la început, confirmînd spusele mele.

„În ceea ce priveşte motivaţia şi prilejul”, a spus vocea mea, „noi am ajuns la un individ numit Trevor Deansgate...”

Sir Thomas şi-a aruncat capul spre spate ca să asculte mai bine şi a rămas cu privirea aţintită asupra mea. Şi-a amintit, fără îndoială, că se bucurase de compania lui Trevor Deansgate în loja arbitrilor de la hipodromul din Chester. Şi-a amintit, probabil, că el ne adusese, pe mine şi pe Trevor Deansgate, acolo prezentîndu-ne unul celuilalt.

Şi printre ceilalţi ascultători numele stîrnise o uimire aproape egală. Fiecare dintre ei îl cunoştea sau auzise despre el; influenţa lui imensă, în continuă creştere asupra bookmakerilor, bărbatul puternic, care-şi croise drum fiind acceptat de păturile sociale de vîrf.

Toţi îl ştiau pe Trevor Deansgate, iar feţele lor erau uluite.

„Numele real al lui Trevor Deansgate este Trevor Shummuck” spunea vocea mea. „La Laboratorul de Vaccinuri există un cercetător numit Barry Shummuck,

care este fratele lui. Cei doi fraţi, care se înţeleg între ei foarte bine, au fost văzuţi adeseori împreună în laborator...”

O, Doamne, mi-am zis în gînd. Vocea mea se auzea mai departe, iar eu ascultam pe porţiuni. Zarurile fuseseră aruncate, într-adevăr. Nu mai exista nici o cale de întoarcere.

„Acesta este laboratorul în care s-a obţinut iniţial linia mutant... numai dacă după tot acest timp, nu mai există vreunul în altă parte...”

„Trevor Deansgate are un cal pe care-l antrenează George Caspar. El este în termeni foarte buni cu Caspar... urmăreşte galopurile de dimineaţă şi iau micul dejun împreună. Trevor Deansgate se putea îmbogăţi ştiind dinainte că favoriţii din timpul iernii pentru cursele Guineas şi Derby nu pot să cîştige. Trevor Deansgate a avut mijloacele necesare – boala; motivaţia – banii; şi prilejul – intrare liberă în grajdul bine păzit al lui Caspar. Ca atare, se pare că există temeiuri ca activitatea lui să fie cercetată în continuare.”

Vocea mea s-a oprit şi, după un minut sau două, Chico a închis casetofonul. Părînd el însuşi uşor uluit, a scos caseta şi a aşezat-o cu grijă pe masă.

— Este incredibil, a spus Sir Thomas, dar nu ca şi cum ar fi avut îndoieli. Tu ce gîndeşti, Lucas?

Lucas Wainwright şi-a dres glasul.

— Cred că ar trebui să-l felicităm pe Sid pentru munca sa excepţională.

Toţi, în afară de Eddy Keith, au fost de acord cu el şi m-

au felicitat, spre încurcătura mea şi m-am gîndit că, la urma urmelor, a fost generos din partea lui s-o spună, dat fiind că serviciul de securitate însuşi făcuse teste doping cu rezultate negative şi lăsase totul baltă. Dar pe atunci, mi-am zis în sinea mea, serviciul de securitate nu fusese vizitat de Rosemary Caspar în stare de isterie şi cu bucle false, iar ei nu avuseseră şansa ca Trevor Deansgate să li se autodezvăluie ca un ticălos de anvergură şi să-i ameninţe cu lucruri îngrozitoare dacă nu-l lăsau în pace.

Aşa cum spusese Chico, succesele noastre stîrneau inamicul pînă într-atît încît ne putea face zob înainte ca noi să ştim de ce.

Eddy Keith stătea cu capul nemişcat, privindu-mă. M-am uitat şi eu spre el, probabil cu aceeaşi expresie amăgitor de goală. Indiferent ce gîndea, nu-mi puteam da seama. Eu reflectam la pătrunderea mea ilegală în biroul lui şi, dacă el izbutea să-mi citească gîndul, înseamnă că era un ghicitor.

Sir Thomas şi administratorii, care se consultau între ei, şi-au ridicat capetele să asculte cînd Lucas Wainwright a pus o întrebare.

— Sid, crezi, într-adevăr că Deansgate a infectat el însuşi caii aceia? Părea că el personal se îndoia. Cu siguranţă n-ar fi putut folosi o siringă în văzul tuturor, în preajma vreunuia din acei cai, ce să mai vorbim de toţi patru?

— Nu m-am gîndit, am spus, că n-ar putea să fie şi altcineva... un jocheu de lucru, de pildă, sau chiar un medic veterinar... Inky Poole şi Brothersmith, mi-am zis în

sinea mea, m-ar fi acuzat de calomnie dacă m-ar fi auzit... Există posibilitatea că aproape oricine ar fi putut s-o facă.

Mi-am băgat din nou mîna în buzunar şi am scos un pachet în care era acul ataşat la capsula de mărimea bobului de mazăre. I l-am dat lui Sir Thomas care l-a deschis şi l-a răsturnat pe biroul său.

Au privit cu toţii. Au înţeles şi au fost convinşi pe loc.

— Este mult mai probabil că a făcut-o el însuşi, dacă a putut, am spus eu. N-ar fi riscat să mai ştie şi altcineva, ca, eventual, să-l aibă la mînă.

— Mă uluieşti, Sid, cum te descurci cu acest gen de lucruri, a spus Sir Thomas cu o vădită sinceritate.

— Dar eu...

— Da, a zis el zîmbind. Toţi ştim ce ai de gînd să spui. În inima ta, tu eşti încă jocheu.

A urmat o pauză care mi s-a părut destul de lungă, apoi am răspuns:

— Sir, vă înşelaţi. Aceasta... am arătat spre casetă, reprezintă ceea ce sînt eu în momentul de faţă. Şi de acum înainte.

Chipul i s-a alungit şi privirea i s-a încruntat în timp ce părea a-şi restructura total punctul de vedere asupra mea, aşa cum făcuseră şi alţii în ultimul timp. Pentru el, ca şi pentru Rosemary, eu încă mai eram un jocheu, dar, în ceea ce mă privea, încetasem demult să mai fiu. Cînd a vorbit din nou, era căzut pe gînduri şi vocea îi era cu o octavă mai jos.

— Te-am tratat cu prea multă uşurinţă. A făcut o pauză. Cînd te-am întîlnit la Chester şi ţi-am spus că eşti o forţă în

lumea curselor era purul adevăr, dar o consideram şi un fel de glumă Şi-a clătinat încet capul. Iartă-mă.

Lucas Wainwright a spus repezit:

— Pe zi ce trece este tot mai limpede ce a devenit Sid. Era plictisit de acest subiect şi, ca de obicei, se zorea să treacă la următorul. Sid, ai ceva planuri referitor la ce ai să faci în continuare?

— Să vorbesc cu familia Caspar, am răspuns. M-am gîndit că m-aş putea duce acolo mîine cu maşina.

— Este o idee bună, a spus Lucas. Te deranjează dacă vin şi eu? Acum aceasta este o chestiune care priveşte serviciul de securitate, bineînţeles.

— Şi poliţia la timpul cuvenit, a spus Sir Thomas, cu o notă de tristeţe. El vedea toate acţiunile judiciare privind delictele din lumea curselor drept o sursă de denigrare pentru întreaga branşă şi avea tendinţa să treacă cu vederea peste unele lucruri dacă urmărirea penală implica un scandal care aducea prejudicii mai mari. Eram înclinat să fiu de acord cu el, procedînd eu însumi la fel, dar numai dacă mă puteam asigura că prejudiciul nu se va mai repeta.

— Dacă veniţi şi dumneavoastră, domnule căpitan-comandor, i-am spus lui Lucas Wainwright poate aranjaţi o întîlnire cu ei. E posibil ca soţii Caspar să fie la York. Eu, pur şi simplu, voiam să trec devreme prin Newmarket şi să mă las la voia norocului, dar dumneavoastră n-o să vreţi să faceţi asta.

— Categoric nu, a spus el pe un ton tranşant.

A plecat grăbit în biroul lui, iar eu am pus caseta în

cutia mică de plastic şi i-am dat-o lui Sir Thomas.

— Am înregistrat totul pe bandă, pentru că era complicat şi s-ar putea să doriţi s-o ascultaţi din nou.

— Ai dreptate, Sid, a spus unul din administratori mîhnit. Toate acelea despre porumbei…

Lucas Wainwright s-a întors.

— Familia Caspar este la York, dar au plecat cu un charter şi se întorc diseară. George Caspar vrea să-şi vadă mîine dimineaţă caii cum lucrează şi apoi se întoarce iar cu avionul la York. I-am spus secretarului său că este o chestiune de extremă importanţă pentru care vreau să-l văd pe Caspar, aşa că trebuie să fim acolo la ora unsprezece. Pentru tine e bine, Sid?

— Da, excelent..

— Atunci mă iei de aici la ora nouă.

Am încuviinţat din cap.

— OK.

— Te aştept în biroul meu, verificîndu-mi corespondența.

Eddy Keith mi-a aruncat o ultimă privire, lungă şi inexpresivă, şi a ieşit din cameră fără să scoată un cuvînt.

Sir Thomas şi toţi administratorii mi-au strîns mîna, la fel şi pe a lui Chico; cînd coboram cu liftul, Chico a spus:

— Data viitoare au să te pupe.

— N-o să țină mult.

Ne-am dus acolo unde-mi lăsasem Scimitarul şi unde n-aveam voie să parchez. Sub ştergător se afla o amendă. Era firesc.

— Te întorci la tine acasă? m-a întrebat Chico în timp ce

se cuibărea în locul de lîngă mine.

— Nu.

— Crezi că bărbaţii aceia cu bocanci încă mai…

— Trevor Deansgate, am spus.

Chipul lui Chico a luat o expresie înţelegătoare şi uşor zeflemitoare.

— Ţi-e teamă că te cafteşte?

— Acum el deja trebuie să fi aflat… de la fratele lui.

M-a străbătut un fior, sentimentul de groază persistînd încă.

— Mda, cred că da. Pe Chico asta n-avea de ce să-l sperie. Ştii, ţi-am adus scrisoarea aceea.

S-a cotrobăit prin buzunarul pantalonilor şi a scos o foaie de hîrtie uşor murdară şi împăturită de multe ori. Am privit-o dezgustat şi am citit-o pînă la capăt. Era exact la fel cu cele trimise de Jenny, afară doar de semnătura cu înflorituri „Elizabeth More” şi adresa din Clifton în antet.

— Îţi dai seama că foaia asta jegoasă trebuie depusă la tribunal?

— Am avut-o în buzunar, nu? a spus el apărîndu-se.

— Ce altceva ai mai avut acolo? Resturi menajere?

Mi-a luat scrisoarea, a pus-o în cutia de mănuşi şi a coborît geamul.

— E foarte cald.

— Mda.

Am lăsat în jos şi geamul de pe partea mea, am pornit maşina şi l-am dus pe Chico la el acasă, în Finchley Road.

— Eu am să rămîn la acelaşi hotel, am spus. Şi ştii ce… vino mîine cu mine la Newmarket.

— Sigur, dacă vrei. Pentru ce?

Am înălţat din umeri, dîndu-mi în vileag temerile.

— Garda personală.

Era surprins. A spus mirat:

— Nu se poate să-ţi fie frică de el... de acest Deansgate... nu?

M-am foit pe locul meu şi am oftat.

— Cred că da, am răspuns.

## XVII

Seara devreme am vorbit cu Ken Armadale. Voia să ştie cum a decurs întîlnirea mea cu oficialităţile de la Clubul Jocheilor, dar, mai mult decît atît, părea mulţumit de sine însuşi pînă la îngîmfare şi nu fără motiv.

— Specia aceea de erizipel, practic, a fost făcută imună la toate antibioticele cunoscute, a spus el. Foarte meticulos lucrat. Dar eu cred că există o gamă mică, mai puţin întîlnită, pe care el n-a luat-o în consideraţie, pentru că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte s-o administreze cailor. Ele sînt rare şi foarte scumpe. Toate indiciile pe care le am deocamdată sînt că au să-şi facă efectul. În orice caz, am reuşit să dau de urma cîtorva.

— Grozav, am spus. Unde?

— În Londra, la una din clinicile universitare. Am discutat cu farmacistul de acolo şi el a promis să pună cîteva într-o cutie şi s-o lase la poartă ca tu s-o iei de acolo. Va avea numele tău scris pe ea.

— Ken, eşti formidabil.

— A trebuit să-mi amanetez sufletul ca să le procur.

*
*   *

Dimineaţa am trecut să iau pachetul şi am ajuns în Portman Square, unde l-am găsit pe Chico aşteptînd din nou pe scări. Lucas Wainwright a coborît din birou şi ne-a spus că ne va duce cu maşina lui, dacă n-aveam nimic împotrivă, iar eu m-am gîndit la toate cursele pe care le făcusem în ultimele două săptămîni şi am acceptat bucuros. Am lăsat Scimitarul în parcajul care cu o zi înainte fusese plin-ochi, un parcaj temporar, în aer liber, improvizat pe un loc ce fusese eliberat pentru o viitoare construcţie şi am pornit-o spre Newmarket în Mercedes-ul spaţios şi cu aer condiţionat.

— Este al naibii de cald, a spus Lucas dînd drumul la ventilaţie. Zăpuşeala asta şi-a făcut apariţia mult prea devreme.

Venise îmbrăcat îngrijit, în costum, în vreme ce eu şi Chico, purtam blugi, cămaşă sport şi nici o jachetă.

— Frumoasă maşină, a spus Chico admirînd-o.

— Sid, şi tu ai avut un Mercedes, nu? a spus Lucas.

I-am răspuns că da şi am discutat despre maşini jumătate de drum spre Suffolk. Lucas şofa bine, dar precipitat cum le făcea pe toate. Un bărbat gen sare şi piper, construit din umbre şi lumini, am gîndit în sinea mea în timp ce stăteam lîngă el. Păr castaniu înspicat cu alb,

ochi căprui-cenuşii, cu irisul în picăţele. Cămaşă în carouri maro cu gri şi o cravată ce nu putea fi descrisă. Sare şi piper în maniere, în vorbire şi în toată comportarea lui.

În cele din urmă, a spus de parcă ar fi fost constrîns s-o facă:

— Cum te descurci cu asociaţiile?

Chico, care stătea pe bancheta din spate, a scos un zgomot, ceva între rîs şi o pufnitură pe nas.

— A-ă... am spus. Păcat că aţi întrebat, într-adevăr.

— Chiar aşa? a spus Lucas încruntîndu-se.

— Ei bine, am spus, este clar că ceva se petrece, dar n-am reuşit să avem mai mult decît zvonuri şi spuse din auzite. Am făcut o pauză. Avem vreo şansă să fim remuneraţi cu ceva?

A fost teribil de amuzat.

— Cred că aş putea s-o supun aprobării adunării generale a Clubului Jocheilor. Nu văd cum ar mai da înapoi administratorii după ziua de ieri.

Din spatele lui Lucas, Chico mi-a făcut semn cu degetul, iar eu m-am gîndit că am să mai aştept pînă climatul devenea favorabil ca să-mi recuperez ceea ce îi plătisem lui Jacksy.

— Vreţi să continuăm cercetările?

— Categoric. A dat din cap aprobator. Ţin foarte mult.

Am ajuns la Newmarket la timp şi am oprit lin pe aleea bine îngrijită din faţa casei lui George Caspar.

Alte maşini nu mai erau acolo; Jaguarul lui Trevor Deansgate, categoric, nu. În mod normal, astăzi el ar trebui să se afle la York, cu afacerile lui de bookmaker. Dar

nu eram convins că se găsea acolo.

George, care-l aştepta pe Lucas, n-a fost deloc încîntat cînd m-a văzut, iar Rosemary, care m-a zărit în hol în momentul cînd cobora scările, s-a repezit la mine ţipînd:

— Ieşi afară, a spus ea. Cum îndrăzneşti să vii aici?

I-au apărut două pete roşii în obraji şi părea că, pur şi simplu, este gata să mă arunce pe uşă afară.

— Nu, nu, ascultaţi-mă, a spus Lucas Wainwright, cuprins ca de obicei, de o jenă tipică de ofiţer de marină în fața obrăzniciei feminine. George, fă-ţi soţia *să asculte* vorbele pe care am venit să vi le spunem,

Rosemary a fost convinsă cu o vergea de puşcă să se cocoaţe pe un scaun în eleganta ei rochie de casă, în vreme ce eu şi Chico ne-am tolănit în fotolii, iar Lucas Wainwright vorbea, de data asta, despre boli porcine şi inimi bolnave.

Soţii Caspar ascultau cu o tulburare şi consternare crescîndă şi cînd Lucas a menţionat numele „Trevor Deansgate” George a sărit în picioare şi a început să umble furios şi cu paşi mari prin încăpere.

— E cu neputinţă, spunea el. Nu, Trevor. Îmi este prieten.

— L-ai lăsat lîngă Tri-Nitro după ultimul galop de antrenament? l-am întrebat.

Răspunsul se citea pe faţa lui George.

— Duminică dimineaţă, a spus Rosemary pe un ton dur, necruţător. El a venit duminică. Vine deseori aici. El şi George au dat o raită pe la grajduri. A făcut o pauză. Lui Trevor îi place să atingă cu palma caii. Îi plesneşte pe

crupă. Mulţi oameni o fac. Unii îi mîngîie pe gît. Alţii îi trag de urechi. Trevor îi plesneşte peste crupă.

Lucas a spus:

— George, la vremea potrivită, va trebui să depui mărturie la proces.

— O să arăt ca un idiot, nu? a spus el cu amărăciune. Mi-am umplut ograda cu paznici şi eu, cu propria-mi mînă, să-l aduc pe Deansgate!

Rosemary se uita la mine împietrită, neiertătoare.

— Eu ţi-am spus că li s-a făcut ceva. Ţi-am spus-o. Dar tu n-ai pus nici un temei pe vorbele mele.

Lucas a părut surprins.

— Dar am fost convins că aţi înţeles, doamnă Caspar. Sid nu s-a îndoit de spusele dumitale. Sid este cel care a descoperit toate aceste lucruri, nu Clubul Jocheilor.

Rosemary a rămas cu gura căscată, fără să poate scoate o vorbă.

— Uite, i-am spus eu încurcat. Am un cadou pentru tine. Ken Armadale de la Institutul de Cercetări Cabaline a făcut multe investigaţii şi el crede că Tri-Nitro poate fi vindecat cu nişte antibiotice destul de rare. Ţi le-am adus de la Londra.

M-am ridicat şi i-am dus cutia lui Rosemary, i-am pus-o în mîini şi am sărutat-o pe obraz.

— Iartă-mă, dragă Rosemary, că n-am izbutit să-i dau de cap înainte de cursa Guineas. Dar, poate pentru Derby... şi, în orice caz, pentru Derby-ul irlandez şi Diamond Stakes şi Arc de Triomphe Tri-Nitro va fi în formă.

Rosemary Caspar, doamnă dură, a izbucnit în lacrimi.

Nu ne-am întors la Londra pînă aproape de ora cinci datorită lui Lucas care a insistat să mergem să-i vadă personal pe Ken Armadale şi pe Henry Thrace. Directorul serviciului de securitate de la Clubul Jocheilor era foarte ocupat cu îndeplinirea tuturor îndatoririlor oficiale.

A fost vizibil uşurat cînd Ken a absolvit de orice vină pe oamenii care făcuseră testele de sînge după dezastrul înregistrat în cursă.

— Germenii patogeni atacă direct valvele inimii, iar în fază acută, n-ai să-i întîlneşti niciodată liberi în sînge, chiar dacă de la început te gîndeşti la boală şi nu cauţi, pur şi simplu, urme de doping. Doar mai tîrziu trec în sînge, aşa cum s-a întîmplat cu Zingaloo cînd i-am luat proba aceea.

— Vrei să spui că, dacă i-ai face în acest moment un test de sînge lui Tri-Nitro n-ai putea dovedi că a contactat boala?

Ken a răspuns:

— Vor trebui găsiţi anticorpii.

Lucas nu era fericit.

— Atunci ce probe am putea aduce la proces că a fost contaminat?

— Ei bine, a spus Ken, s-ar putea face astăzi o numărătoare a anticorpilor şi alta peste o săptămînă. Ar fi o creştere foarte pronunţată, ceea ce ar dovedi că boala există, calul luptînd cu ea.

Lucas şi-a clătinat capul posomorît.

— Juraţilor n-o să le placă.

— Ne folosim doar de Gleaner, am spus eu şi Ken a fost de acord.

La un moment dat, Lucas a dispărut în birourile Clubului Jocheilor din High Street, iar eu şi Chico am băut cîte ceva în restaurantul White Hart şi ne-a fost teribil de cald.

Mi-am schimbat bateriile, o treabă de rutină. Ziua se scurgea anevoie.

— Hai să mergem în Spania, am spus.

— Spania?

— Oriunde.

— Mi-ar pica bine o senorita.

— Eşti dezgustător.

— Poftim cine vorbeşte!

Am mai comandat un rînd de băutură şi ne era tot foarte cald.

— Cît crezi c-or să ne dea? a întrebat Chico.

— Cît vom cere, mai mult sau mai puţin.

George Caspar promisese că, dacă Tri-Nitro se va însănătoşi, proprietarul lui ne va da cîte în lună şi în stele.

— Onorariul va fi de ajuns, comentasem eu sec.

Chico a întrebat:

— Atunci, cît ai să ceri?

— Nu ştiu. Poate cinci procente din premiu.

— N-ar avea de ce să se plîngă.

În cele din urmă am plecat spre sud, în maşina cu aer condiţionat şi am ascultat la radio cursa Dante din York. Flotilla, spre marea mea bucurie, cîştigase.

Chico, pe bancheta din spate, a aţipit. Lucas a şofat la fel de impacientat ca la ducere, iar eu m-am gîndit la Rosemary, la Trevor Deansgate, la Nicholas Ashe şi iar la

Trevor Deansgate, la Louise şi din nou Trevor Deansgate.

O frază îmi sfredelea creierul:

*Am să fac ceea ce am spus.*

*

*  *

Lucas ne-a dus pînă la intrare în parcajul unde-mi lăsasem Scimitarul. Cum stătuse în soare toată ziua, înăuntru avea să fie ca un cuptor, am gîndit în sinea mea. Eu şi Chico ne-am îndreptat spre maşină străbătînd terenul denivelat, presărat cu pietre.

Chico a căscat.

Să fac o baie, mi-am zis. Să beau pe săturate. Să iau cina. Să găsesc iar o cameră la hotel... nu la mine acasă.

Lîngă Scimitar era parcat un Land Rover cu o rulotă pentru doi cai. Ciudat să le vezi în zona centrală a Londrei, am gîndit eu alene. Chico, căscînd întruna, a înaintat cîţiva paşi pe culoarul dintre rulotă şi maşina mea, aşteptîndu-mă apoi să descui uşile.

— O să ne coacem, am spus căutîndu-mi cheile în buzunar şi uitîndu-mă în maşină.

Chico a scos un sunet ca un fel de icnitură. Mi-am ridicat privirile gîndindu-mă confuz cît de repede, de foarte repede poate o după-amiază fierbinte şi uşor plictisitoare să se transforme într-o adevărată calamitate.

Un bărbat spătos în umeri stătea în spaţiul dintre rulotă şi maşina mea, cu braţul stîng încleştat în jurul lui Chico, care era cu fața spre mine. Trupul lui Chico zăcea aproape

inert, iar capul i se bălăbănea.

În mîna dreaptă zdrahonul ține o bîtă mică, neagră, în formă de pară.

Cel de al doilea bărbat cobora rampa din spate a rulotei.

I-am recunoscut uşor. Ultima oară cînd îi văzusem mă aflam în cortul unei ghicitoare, căreia nu-i plăcuse norocul meu.

— Urcă-te în rulotă, băiete, mi-a spus cel care-l ţinea pe Chico. În despărţitura din dreapta, flăcăule. Uşurel şi rapid. Altfel îi mai ard una sau două amicului tău. Peste ochi. Sau la ceafă.

Chico, de cealaltă parte a Scimitar-ului a bolborosit ceva şi şi-a mişcat capul. Matahala a înălţat bîta şi a slobozit altă rafală sonoră, cu un accent scoţian de neconfundat.

— Urcă-te-n rulotă, a spus el. Suie-te prin spate.

Fierbînd de furie, am ocolit maşina mea, m-am urcat pe rampă şi m-am oprit în rulotă. În despărţitura din dreapta, spre spate, aşa cum îmi spusese. Cel de al doilea bărbat stătea foarte atent, la distanţă, ca să nu poată fi lovit, iar în parcare nici ţipenie de om.

Am descoperit că încă mai aveam cheile de la maşina mea în mînă şi le-am pus în buzunar. Chei, batistă, bani... iar în buzunarul din stînga doar o baterie descărcată. Nici o armă de nici un fel. Trebuia să fi învăţat de la Nicholas Ashe.

Bărbatul care-l ţinea pe Chico a venit cu el, mai mult tîrîndu-l, pînă în spatele rulotei şi l-a urcat în despărţitura

din stînga.

— Cam faci zgomot, băiete, a spus el întinzîndu-şi capul peste despărţitura în care stăteam eu, am să-ţi altoiesc prietenul peste ochi şi peste bot. Încearcă doar să strigi după ajutor, flăcăule, şi-am să-i fac zob mutra amicului tău. Ai priceput?

M-am gîndit la Mason din Tunbridge Wells, ajuns acum o plantă şi un orb.

N-am răspuns absolut nimic.

— Sînt şi eu aici, înăuntru, cu prietenul tău, a spus el. Să nu uiţi asta, flăcăule.

Cel de al doilea bărbat a ridicat rampa, lumina soarelui a dispărut şi s-a făcut brusc noapte. Multe rulote erau descoperite în partea de sus, din spate, dar aceasta nu era.

Mă simţeam paralizat.

Motorul Land Rover-ului a pornit şi rulota s-a pus în mişcare ieşind cu spatele din parcare. Deplasarea a fost suficientă ca să mă rostogolesc spre pereţii rulotei şi ca să-mi arate că n-avea sens să rămîn în picioare.

Ochii mi s-au adaptat treptat cu întunericul, care nu era total, datorită diverselor puncte în care rampa nu se suprapunea perfect pe partea din spate a rulotei. În cele din urmă, am reuşit să văd clar, de parcă asta ar fi contat, modificările făcute spre a transforma o rulotă obişnuită într-un mijloc de transport din care să nu se poată fugi. O scîndură în plus în partea de sus care să acopere golul lăsat de obicei, ca să intre aerul, iar altele puse în interior, pe lungime, care să ridice peretele despărţitor central de la înălţimea capului pînă în tavan.

În esenţă rămînea o rulotă construită să reziste la greutatea şi copitele cailor. M-am aşezat neajutorat pe duşumeaua goală, pe care nu era decît praf şi noroi şi prin minte mi-au trecut gînduri absolut criminale.

După toate acele călătorii imprevizibile ale mele, acceptasem să merg cu Lucas şi-mi lăsasem în chip stupid maşina la vedere toată ziua. Ei, pesemne, că mă reperaseră la Clubul Jocheilor, mi-am zis. Fie ieri, fie în dimineaţa asta. Ieri nu fusese nici un loc în parcare, aşa că-mi lăsasem maşina în stradă şi am găsit amenda pe parbriz...

La mine acasă nu ajunsesem. Nu mă întorsesem nici la Aynsford. Nu-mi făcusem apariţia nici la Cavendish sau în alt loc unde mergeam de obicei.

În cele din urmă, mă dusesem la Clubul Jocheilor.

Stăteam jos şi înjuram şi mă gîndeam la Trevor Deansgate.

*

*   *

Drumul a durat mai bine de un ceas, un ceas de zăpuşeală, hurducături, deprimare, un ceas pe care mi l-am petrecut în cea mai mare parte fără să mă întreb ce anume mă aşteaptă la sfîrşit. După o vreme l-am auzit prin peretele despărţitor pe Chico vorbind, deşi nu-i înţelegeam cuvintele. Vocea plată, puternică, cu reverberaţii de tunet şi cu accent de Glasgow dădea răspunsuri scurte.

Doi profesionişti din Glasgow, spusese Jacksy. Cel de

alături, păzitorul lui Chico, în mod cert, era unul din ei, am gîndit în sinea mea. Nu era un bătăuş tîmpit, de duzină, ci un tip dur a cărui minte lucra; şi asta era cu atît mai rău.

În cele din urmă, zdruncinăturile s-au oprit şi s-au auzit zgomote de decuplare a rulotei; Land Rover-ul s-a îndepărtat şi în liniştea bruscă ce s-a lăsat l-am auzit clar pe Chico:

— Ce se întîmplă? a întrebat el şi părea încă ameţit.

— O să afli destul de curînd, flăcăule.

— Unde e Sid? a zis el.

— Stai liniştit, băiete.

Nu s-a auzit nici o pocnitură, dar Chico a tăcut. Omul care ridicase rampa a venit şi a coborît-o, iar seara de miercuri, orele şase şi jumătate au năvălit în rulotă.

— Afară, a poruncit el.

Cînd m-am ridicat în picioare, individul s-a îndepărtat de rulotă şi a luat în mînă o furcă pe care a îndreptat-o |cu coarnele spre mine.

Am privit afară şi am recunoscut locul. Rulota deconectată de Land Rover se afla în manejul de la ferma lui Peter Rammileese. Pereţii erau căptuşiţi cu scînduri, ferestrele se aflau în acoperiş şi erau deschise din cauza căldurii. De afară nu se putea vedea nimic în interior.

— Dă-te jos, a spus el din nou agitînd furca.

— Fă ce-ţi zice, băiete, s-a auzit vocea ameninţătoare a bărbatului care era cu Chico. Imediat!

I-am dat ascultare.

Am coborît rampa şi m-am oprit pe duşumeaua cafenie a manejului acoperită cu talaş pentru amortizarea

zgomotelor.

— Acolo, lîngă perete, a fluturat el furca. Vocea lui era mai dură, accentul mai puternic decît al bărbatului care-l păzea pe Chico. În faţa puterii afişate cu prisosinţă nu prea aveai de ales.

Am făcut cîţiva paşi cu senzaţia că picioarele nu-mi aparţin. I – Spatele la perete şi faţa încoace. M-am întors atingînd uşor lemnul cu umerii, în spatele bărbatului cu furca, stînd acolo unde nu-l putusem vedea din rulotă, se afla Peter Rammileese. Pe chip i se citea un amestec dezgustător de mulţumire, dispreţ şi aşteptare, o expresie cu totul diferită de atenţia încordată şi grijulie a celor doi scoţieni. Cred că el condusese Land Rover-ul şi nu-l văzusem.

Bărbatul care-l păzea pe Chico l-a adus la marginea rampei. Chico nu prea se ţinea pe propriile picioare, mai mult se rezema de însoţitorul lui, cu un zîmbet nătîng pe chip.

— Bună, Sid, a spus el.

Bărbatul care-l sprijinea a ridicat mîna în care ţinea bîta şi mi-a vorbit:

— Acum ascultă, flăcăule. Tu să stai liniştit, să nu te clinteşti. Dacă te mişti, o să-ţi aranjez prietenul atît de repede că nici n-o să vezi cînd s-a întîmplat. Ai priceput?

N-am răspuns în nici un fel, dar după o clipă a făcut semn cu capul spre cel cu furca. Acesta a venit spre mine încet, prudent, cu coarnele furcii aţintite asupra mea.

M-am uitat la Chico. La bîtă. La pericolul pe care nu mi-l puteam asuma.

Am rămas în picioare… destul de liniştit.

Bărbatul cu furca a ridicat-o din dreptul stomacului meu spre inimă şi de acolo mai sus. A înaintat încet cîte un pas, cu grijă, pînă ce unul din coarnele furcii a trecut pe lîngă gîtul meu.

— Rămîi liniştit, a spus bărbatul care-l păzea pe Chico prevenindu-mă.

Am rămas.

Coarnele furcii au trecut pe lîngă gîtul meu, cîte unul de fiecare parte, pe sub bărbie, pînă s-au înfipt în suprafaţa lemnoasă din spatele meu, împingîndu-mi capul înapoi şi pironindu-mi gîtul de perete, fără să mă rănească. Mai bine, decît să-mi fi străpuns pielea, am gîndit posomorît, iar de respect faţă de propria-ţi persoană nici nu mai putea fi vorba.

Cînd şi-a aşezat furca aşa cum voia, a împins-o cu putere înţepenindu-i dinţii ascuţiţi în lemn. După aceea s-a agăţat de coada ei, trăgînd în jos ca să se asigure că n-am să pot s-o clintesc din loc. Rar mi-a fost dat să mă simt mai umilit şi mai inutil.

Bărbatul care-l sprijinea pe Chico s-a mişcat brusc, parcă eliberat, şi a început să-i care trupul pe rampă, dîndu-i un ghiont puternic cînd a ajuns jos. Fără nici o vlagă, ca o păpuşă de cîrpe, Chico s-a răşchirat pe talajul moale, iar bărbatul a venit cu paşi mari spre mine să se asigure de trăinicia cu care fusesem pironit acolo unde mă aflam.

A făcut semn cu capul spre partenerul lui.

— Tu vezi-ţi de treaba ta. Nu te priveşte celălalt flăcău.

Am eu grijă de el.

M-am uitat la feţele lor întipărindu-mi-le în minte pentru întotdeauna.

Linii dure şi foarte pronunţate ale pometţilor obrajilor şi gurii. Ochii reci, sfredelitori, lipsiţi de orice sentimente. Păr negru şi piele palidă. Cap mic, aşezat pe gît gros, urechi clăpăuge. Maxilare puternice, vineţii din cauza bărbii. În jur de patruzeci de ani, cred. Amîndoi semănînd mult unul cu celălalt, amîndoi etalînd la scară mare brutalitatea metodică a mercenarilor cu experienţă.

În comparaţie cu ei, Peter Rammileese, care venea spre mine, părea un tîrîie-brîu. În ciuda dezaprobării fîrtaţilor săi, a pus şi el o mînă pe coada furcii şi a încercat s-o mişte din loc. A părut surprins că n-a izbutit.

— După asta n-o să-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, mi-a zis.

N-am catadicsit să-i răspund. În spatele lor, Chico s-a ridicat în picioare şi, pentru o clipă, am crezut că-i păcălise cu leşinul lui, că era treaz şi pe punctul de a le aplica o lovitură de judo.

Acest gînd n-a durat decît o secundă. Lovitura pe care a vrut să i-o tragă celui care-l păzea n-ar fi doborît nici o muscă. Cu silă şi cu o furie neputincioasă am privit cum bîta se opreşte din nou pe capul lui Chico trimiţîndu-l jos în genunchi, sporindu-i şi mai mult năuceala minţii.

Bărbatul cu furca făcea ce i se spusese, ţinînd apăsat pe coada ei. M-am smucit şi am forţat-o cu disperare ca să mă eliberez, dar n-am reuşit nimic, iar zdrahonul de la Chico şi-a desfăcut cingătoarea.

Am văzut, fără să-mi cred ochilor, că ceea ce purta în jurul taliei nu era o curea de piele, ci un lanţ, subţire şi suplu, ca acel de la ceasurile bunicului. La un capăt avea un fel de laţ în care şi-a vîrît mîna; şi-a rotit braţul astfel încît capătul liber a vîjîit prin aer şi s-a înfăşurat în jurul lui Chico.

Capul lui Chico a tresărit, ochii şi gura i s-au deschis a uimire, de parcă noua durere i-ar fi îndepărtat ceaţa din minte ca un jet de flăcări. Bărbatul a rotit din nou braţul şi lanţul s-a abătut iarăşi asupra lui Chico şi eu m-am auzit strigînd: „Ticăloşilor, ticăloşilor nenorociţi....”, dar asta n-a schimbat cu absolut nimic situaţia.

Chico s-a ridicat bălăngănindu-se în picioare, a făcut cîţiva paşi poticniţi ca să scape şi omul venea după el lovindu-l cu o ferocitate constantă, mîndru de munca lui.

Eu ţipam incoerent... rosteam cuvinte fără legătură, urlam la el să se oprească... simţind mînie, întristare şi o durere fără de margini, pentru că vina era a mea. Dacă nu-l duceam pe Chico în Newmarket?... dacă nu-mi era teamă de Trevor Deansgate.... numai din cauza fricii mele Chico se afla aici... Doamne Dumnezeule... Ticăloşilor... Opriţi-vă!... Opriţi-vă!... Am zgîlţîit de furcă, dar nu m-am putut elibera.

Chico s-a împleticit, s-a poticnit şi, în cele din urmă, a început să se tîrască în patru labe, învîrtindu-se în cerc în jurul manejului şi a sfîrşit zăcînd pe burtă, nu departe de mine. Pînza subţire, de bumbac din cămaşa lui plesnea acolo unde cădea lanţul şi am văzut ici-colo ţesătura îmbibată cu pete de sînge.

Chico... Doamne Dumnezeule....

Pînă n-a rămas lat, complet nemişcat, tortura n-a încetat. Bărbatul stătea deasupra lui cu privirile în jos cîntărind rezultatul şi ţinînd lanţul în mînă relaxat.

Peter Rammileese părea oarecum deconcertat şi speriat, deşi el fusese cel care ne adusese acolo şi aranjase totul.

Bărbatul care ţinea furca a încetat pentru prima oară să se mai uite la mine şi şi-a îndepărtat atenţia spre Chico. N-a fost decît o uşoară deplasare în echilibrul lui, dar asta a schimbat total presiunea asupra gîtului meu. Am smucit coada furcii cu o forţă la care el nu s-a aşteptat şi, în cele din urmă, m-am eliberat de unde eram ţintuit în perete; şi n-am ţîşnit cu o furie însetată de sînge spre bărbatul de lîngă Chico, ci spre Peter Rammileese însuşi, care era mai aproape.

L-am lovit peste obraz cu braţul stîng, folosind tehnologia fină încorporată în el, care valora două mii de lire, în chip de măciucă.

A ţipat şi şi-a dus mîinile în jurul capului, iar eu i-am strigat: „Ticălosule!” cu o ură turbată şi l-am lovit din nou în coaste.

Bărbatul de lîngă Chico şi-a deplasat atenţia spre mine şi, asemeni lui Chico, am descoperit pe propria piele că prima senzaţie era de uimire. Durerea depăşea orice imaginaţie; după impactul care te sfîşia în mii şi fărîme, urma un foc continuu.

M-am întors cu o furie de care nu credeam că sînt în stare şi el a fost cel care s-a dat la o parte din calea mea.

Următoarea rotire a lanţului său s-a oprit pe braţul meu insensibil. Capătul liber s-a înfăşurat în jurul lui şi am smucit cu atîta violență că tipului i-a scăpat lațul de pe încheietura mîinii. Venea spre mine răsucindu-se un inel de piele. Dacă am fi fost numai noi doi, l-aş fi răzbunat pe Chico şi, prin luptă, ne-am fi croit drum afară, pentru că nimic nu putea să stea în calea mîniei cu care mă îndreptam spre el.

Am înșfăcat inelul de piele şi, cum lanţul suplu se dezrăsucise de pe braţ şi căzuse, l-am rotit pe deasupra capului şi i-am aplicat individului o lovitură feroce peste umeri. Din ochii care i s-au făcut cît cepele şi din urletul din cale afară de scoţian am dedus că era pentru prima oară cînd simţea pe propria piele ce făcea el celorlalţi.

În clipa aceea omul cu furca i-a sărit în ajutor şi, deşi poate că aş fi reuşit să mă descurc cu unul, era cu neputinţă să fac față la doi.

Venea cu coarnele furcii îndreptate direct spre mine şi, cu toate că le-am evitat ca un toreador, celălalt bărbat mi-a înhăţat braţul cu ambele mîini, încercînd să-şi recupereze lanţul.

M-am răsucit spre el într-un fel de săritură şi l-am pocnit atît de tare peste ureche şi tîmplă cu partea interioară a mîinii mele metalice că izbitura am simţit-o prin cot şi antebraţ pînă în umăr.

Pentru o fracţiune de secundă l-am privit în ochi de la mică distanţă şi am văzut adevărata măsură a omului care nu se cruţă în luptă şi am ştiut că n-o să meargă să se aşeze pe rampa rulotei să se vaite, aşa cum făcea Peter

Rammileese.

În orice caz, lovitura la cap a făcut să-i slăbească suficient strînsoarea mîinii, aşa că am izbutit să scap şi am ţîşnit de lîngă el strîngînd încă în pumn capătul de piele al lanţului. Am întors capul să văd ce se întîmplă cu furca. Bărbatul o aruncase şi acum îşi dezlega propria-i cingătoare. Am sărit spre el pe cînd îşi avea ambele mîini în brîu, aplicîndu-i şi lui muniţia lor de război.

În fracţiunea de secundă cînd amîndoi scoţienii au rămas împietriţi de uimire, m-am răsucit pe călcîie şi am alergat spre uşă, dincolo de care trebuia să fie oameni şi să găsesc ajutor.

Ca să fugi prin talaş era ca şi cum ai alerga prin melasă, totuşi am reuşit să ajung la uşă, dar nu să şi ies, pentru că aici era un fel de panou rulant, zăvorît printr-un drug, care intra în duşumea.

Omul cu furca m-a ajuns chiar înainte de a ridica zăvorul şi am descoperit că nici cureaua lui nu era de piele şi nu semăna nici cu lanţul de ceas al bunicului, ci mai mult cu un lanţ pentru legat cîinii de pază. Nu era atît şfichiuitor, ci mai degrabă solid și greu.

Eu încă mai aveam lanţul aşa că m-am răsucit de jos, de unde încercam să trag zăvorul şi l-am plesnit peste picioare cu el. A gemut şi s-a năpustit asupra mea, iar eu m-am trezit cu celălalt bărbat în spate, amîndoi înşfăcîndu-mă, după care, din păcate, n-am mai reuşit să le fac nimic, deşi nu pentru că n-aş fi mai încercat.

El şi-a recuperat lanţul, pentru că era mai puternic decît mine. Mi-a izbit mîna de perete ca să-mi slăbească

strînsoarea şi în acelaşi timp mă ţinea şi celălalt, iar eu mi-am zis să mă ia naiba dacă am să mă dau bătut cu una cu două, aşa că va trebui să munciţi pentru ceea ce doriţi să obţineţi; şi am alergat de jur împrejurul manejului, cu ei după mine, ocolind rulota şi, în cele din urmă, din nou la uşă.

Am ridicat furca de jos şi, pentru o vreme, i-am ţinut la distanță, apoi am aruncat-o spre unul din ei, dar nu l-am nimerit; dat fiind că poţi să-ţi transformi durerea în multe alte lucruri în aşa fel ca să n-o simţi, eu nu prea mai simţeam nimic în afară de furie, obidă şi ură şi mă concentram asupra acestor sentimente ca să-mi fac din ele un scut.

Am sfîrşit la fel ca şi Chico, împleticindu-mă, poticnindu-mă şi tîrîndu-mă în patru labe, ca, în cele din urmă, să zac nemişcat pe talaşul moale. Nu prea departe de uşă… dar la foarte mare distanţă de un ajutor.

Ei au să se oprească acum pentru că eu nu mai fac nici o mişcare, am gîndit în sinea mea; au să se oprească într-un minut, şi s-au oprit.

## XVIII

Zăceam cu faţa în talaş şi-i ascultam cum gîfîiau deasupra, mea, amîndoi înghiţind guri mari de aer după atîta oboseală.

Peter Rammileese, se pare, că a venit lîngă ei, pentru că i-am auzit vocea destul de aproape, plină de venin,

mormăind ceva neclar.

— Omorîţi-l, a spus el. Nu vă opriţi aici. Omorîţi-l!

— Pe el să-l omorîm? a întrebat omul care fusese cu Chico. Eşti nebun? A tuşit trăgînd aer în piept. Flăcăul acela…

— Mi-a rupt maxilarul.

— Omoară-l dumneata atunci. Noi n-o facem.

— De ce? Şi ţie ţi-a tăiat urechea.

— Vino-ţi în fire, domnule. A tuşit din nou. Am fi daţi pe mîna poliţiei în cinci minute. Deja sîntem aici de prea multă vreme. Ne-au văzut prea mulţi oameni. Şi flăcăul ăsta a adus bani fiecărui parior din Scoţia. Într-o săptămînă am fi la pîrnaie.

— Vreau să-l omorîţi, a insistat Rammileese.

— Nu dumneata plăteşti, a pus scoţianul plat, respirînd greu. Am făcut ceea ce ni s-a poruncit şi cu asta basta. Acum intrăm în casă pentru o bere şi, cînd se întunecă, îi azvîrlim de aici pe cei doi, după care treaba noastră s-a terminat. La noapte o să plecăm direct spre nord, am stat aici prea mult.

S-au îndepărtat, au tras panoul care se deplasa pe rulouri şi au ieşit afară. Le-am auzit paşii pe pietrişul din curte, precum şi scrîşnetul metalic al zăvorului exterior, care avea menirea să ţină caii, dar şi oamenii înăuntru.

Mi-am mişcat puţin capul să-mi scutur talaşul din nas şi mi-am lăsat privirea să zăbovească pe culoarea lui pentru ca să se afle foarte aproape de ochii mei. Zăceam, pur şi simplu, acolo unde mă lăsaseră, simţindu-mă ca o masă amorfă, dezintegrat, idiot şi învins.

Ca o piftie. O piftie cu viaţă. Roşie. În flăcări. Arzînd într-un furnal.

S-au scris o mulţime de prostii romantice despre leşinul din cauza durerii, am reflectat eu. Dar nu aceasta este tendinţa generală, pentru că natura nu este dotată pentru aşa ceva. Mecanismele lipsesc. Pe nervii senzitivi nu se află nici un canal infailibil de scurgere. Ei transmit direct şi imediat mesajul, atîta vreme cît acesta există. Nici un alt sistem nu este implicat, pentru că, de-a lungul mileniilor, nu fusese necesar. Numai omul, cel mai crud dintre animale, provoacă durere semenilor săi de dragul durerii.

Am reflectat mai departe. Mie, într-adevăr, mi s-a întîmplat o dată să leşin pentru scurt timp şi după ce îndurasem mult peste puterile mele. De data asta n-a fost atît de rău ca atunci, aşa că voi rămîne treaz şi aş putea foarte bine să-mi găsesc ceva la care să mă gîndesc. Dacă nu poţi să opreşti mesajul să meargă mai departe, poţi să faci receptorii să nu-i dea prea multă atenţie, ca în acupunctură. De-a lungul anilor eu avusesem o experienţă bogată în acest sens.

M-am gîndit la o noapte pe care am petrecut-o cîndva într-un loc unde nu puteam vedea decît ceasul unui spital. Eram într-o stare îngrozitoare şi ca să fac abstracţie de ea mi-am ocupat timpul numărînd. Închideam ochii şi număram atît cît credeam eu că este necesar să se fi scurs cinci minute; dar de fiecare dată cînd deschideam ochii să verific constatam că nu trecuseră decît patru minute. A fost o noapte foarte lungă. Acum s-ar putea să nu fie chiar atît de rău ca atunci.

M-am gîndit la John Viking în dirijabilul său şi mi l-am imaginat navigînd pe cer, dus de vînt, cu ochii lui albaştri strălucind ca baloanele de săpun pentru că a încălcat regulile de siguranţă ale zborului. M-am gîndit la Flotilla galopînd pe landa din Newmarket şi cîştigînd cursa Dante din York. M-am gîndit la cursele la care participasem, pe care le cîştigasem și le pierdusem; şi m-am gîndit la Louise, m-am gîndit la ea foarte mult şi la paturi cu baldachin.

După aceea mi-am zis că eu şi Chico zăceam aici nemişcaţi de mai bine de o oră, deşi nu aveam o noţiune clară a timpului. Prima intruziune ascuţită a prezentului dezagreabil a fost zgomotul zăvorului tras de cealaltă parte a uşii, hîrşîitul ei alunecînd pe rulouri şi lăsînd o mică deschizătură în zid. Ei spuseseră că au să ne arunce după lăsarea întunericului; dar nu era încă întuneric.

Paşii n-au făcut nici în zgomot pe suprafaţa moale, aşa că primul lucru pe care l-am auzit a fost o voce:

— Dormi?

— Nu, am răspuns.

Mi-am dat capul puţin pe spate şi l-am văzut pe Mark stînd acolo ghemuit pe călcîie, în pijama, cercetîndu-mă cu concentrarea vîrstei de şase ani. Dincolo de el, uşa era deschisă atît cît să lase trupul lui mic să treacă prin ea. De cealaltă parte a uşii, în ogradă, se găsea Land Rover-ul.

— Du-te şi vezi dacă prietenul meu e treaz, i-am spus.

— OK.

S-a ridicat şi a pornit spre Chico şi, pînă s-a întors cu raportul, am ajuns şi eu de la orizontală în genunchi.

— Doarme, a spus el privindu-mă îngrijorat. Toată faţa ţi-e udă. Îţi e tare cald?

— Tatăl tău ştie că eşti aici? l-am întrebat.

— Nu, nu ştie. A trebuit să mă duc la culcare devreme, dar am auzit o mulţime de strigăte. Cred că m-am speriat.

— Unde este tatăl tău acum? am zis.

— Este în salon cu prietenii aceia. Are o rană pe faţă şi e cumplit de furios.

Pur şi simplu, am zîmbit.

— Altceva?

— Mama l-a întrebat ce părere are, iar ei beau cu toţii. S-a gîndit puţin. Unul din prieteni a spus că-i arde timpanul.

— Dacă aş fi în locul tău, i-am zis, m-aş duce direct în pat ca ei să nu te prindă aici. Altfel tatăl tău s-ar putea înfuria foarte rău pe tine şi aş zice că asta n-o să fie prea bine.

A dat din cap.

— Atunci, noapte bună, i-am spus.

— Noapte bună.

— Şi lasă uşa deschisă, i-am zis. Am s-o închid eu.

— Bine.

Mi-a aruncat un zîmbet uşor conspirativ şi plin de încredere apoi s-a strecurat pe uşă ca să se furişeze înapoi în pat.

M-am ridicat în picioare, clătinîndu-mă puţin şi m-am îndreptat spre uşă.

Land Rover-ul se afla cam la vreo zece paşi. Dacă ar fi cheile înăuntru, de ce să aşteptăm să fim aruncaţi în

rigolă? Zece paşi. M-am rezemat de caroseria verde-cenuşie şi m-am uitat pe geam.

Cheile erau acolo.

M-am întors în manej îndreptîndu-mă spre Chico şi am îngenunchiat lîngă el.

— Haide, i-am spus. Trezeşte-te. E timpul să plecăm.

A mormăit.

— Chico trebuie să mergi pe picioarele tale. Eu nu te pot căra.

Şi-a deschis ochii. Încă este confuz, mi-am zis, dar e cu mult mai bine.

— Ridică-te, i-am spus stăruitor. Putem să scăpăm de aici dacă tu încerci să-ţi dai toată silinţa.

— Sid...

— Da, i-am spus. Haide.

— Pleacă. Nu pot.

— Ba pe dracu', poţi foarte bine. Spune doar: „Mama voastră de ticăloşi", şi-o să-ţi vină mai uşor.

A fost mai greu decît am crezut, dar am izbutit să-l salt cît de cît în picioare, l-am prins cu braţul de talie şi ne-am dus împleticit şi clătinîndu-ne spre uşă, ca o pereche de îndrăgostiţi beţi.

Am ieşit în curte şi ne-am îndreptat spre Land Rover. Din casă nu ne-a descoperit nimeni, aşa că nu s-a dezlănţuit nici un ţipăt furios; cum salonul era la celălalt capăt al clădirii, cu puţin noroc, s-ar putea să nu audă nici motorul pornind.

L-am aşezat cu greu pe Chico pe locul din faţă, am închis uşa încet şi am ocolit maşina să trec la volan.

Land Rover-urile, mi-am zis în sinea mea scîrbit, erau făcute pentru stîngaci. Toate butoanele de control, cu excepţia aparatelor indicatoare se aflau pe această parte; iar degetele mele de la mîna stîngă abia se mişcau, fie că bateria se descărcase, fie că mecanismul interior se deteriorase cînd o folosisem drept bîtă.

Am înjurat şi am făcut totul cu mîna dreaptă, ceea ce însemna să mă răsucesc şi asta îmi sporea durerile, dar, pentru că eram într-o asemenea grabă, nu le mai simţeam.

Am pornit motorul. Am dat drumul la ambreiaj. Am băgat în viteza întîia. În rest, m-am descurcat mulţumitor cu picioarele şi am plecat. N-a fost cea mai silenţioasă pornire posibilă, dar a mers. Land Rover-ul a ajuns la poartă şi am virat-o în direcţie opusă Londrei gîndindu-mă instinctiv că, dacă află că am plecat şi pornesc în urmărirea noastră, aveau să se îndrepte spre Londra.

Mentalitatea „mama voastră de ticăloşi” mi-am păstrat-o preţ de două sau trei mile şi pe parcursul cîtorva schimbări riscante de viteză, dat fiind că nu mă foloseam decît de o singură mînă, dar s-a cam ales praful de ea cînd m-am uitat la indicatorul de benzină care arăta că rezervorul era aproape gol.

Întrebarea încotro s-o apuc trebuia rezolvată, şi chiar imediat; dar înainte de a lua o hotărîre am ajuns în dreptul unui garaj mare care era încă deschis şi cu lucrătorii lîngă pompele de benzină. Abia crezîndu-mi ochilor, am virat-o dezordonat în curtea exterioară şi m-am oprit cu o apăsare bruscă pe frînă la pompa de nouăzeci.

Banii îi aveam în buzunarul din dreapta, cu cheile şi cu

batista. Am coborît geamul de lîngă mine, i-am dat banii băiatului care deja îşi făcuse apariţia şi i-am spus să-mi pună benzină de ei.

Era tînăr, elev de scoală probabil, şi s-a uitat la mine curios.

— Nu vă e bine?

— E zăpuşeală, am spus şi mi-am şters faţa cu batista. Mi-au căzut cîteva aşchii din păr. Pesemne că arătam, într-adevăr, ciudat.

Băiatul abia dacă a dat, totuşi, din cap şi a introdus furtunul de la pompă în gîtul rezervorului, care la Land Rover este exact lîngă uşa şoferului. A privit dincolo de mine, spre Chico, care zăcea pe locul din faţă, cu ochii deschişi.

— Ce e cu el?

— E beat, am spus.

Părea că gîndea că amîndoi eram beţi, dar, pur şi simplu, a terminat de umplut, a pus capacul la loc şi a plecat să servească următorul client. Am trecut din nou prin chinuitoarea pornire a motorului cu dreapta şi am ieşit în şosea. După o milă am virat-o din drumul principal pe o şosea laterală şi după o curbă sau două am oprit.

— Ce se întîmplă? a întrebat Chico.

M-am uitat la ochii lui care erau încă buimaci. Trebuie să hotărăsc unde mergem, mi-am zis. Să hotărăsc pentru Chico. Pentru mine hotărîrea deja era luată. O luasem în momentul în care îmi dădusem seama că pot să şofez fără să intru în coliziune; o luasem la garajul care atît de norocos ni se ivise în cale, şi cînd avusesem suficienţi bani

pentru benzină, şi cînd nu-l rugasem pe băiat să ceară ajutor pentru noi de la poliţie şi doctori.

Spitale, birocraţie, întrebări şi trupul să-ţi fie examinat bucăţică cu bucăţică; toate erau lucruri pe care le uram din cale afară. N-aveam de gînd să apelez la vreunul din ele, numai dacă nu era nevoie pentru Chico.

— Unde am fost astăzi? l-am întrebat.

După o vreme a răspuns:

— Newmarket.

— Cît fac doi ori opt?

Pauză.

— Şaisprezece.

Oarecum m-am liniştit pentru că mental îşi revenise şi aşteptam ca treptat să-şi recapete şi forţele. Impulsul care mă adusese în Land Rover, pe măsură ce se diminua, făcea să mă simt tot mai mult ca o gelatină şi în flăcări. Puterea avea să se întoarcă, mi-am zis, dacă aveam răbdare. Forţa şi energia sînt ciclice, aşa că, ceea ce nu poţi face acum vei face în clipa următoare.

— Mă arde, a spus Chico.

— Mda.

— Asta a fost prea din cale afară.

Nu i-am răspuns. S-a mişcat pe scaun încercînd să stea drept şi, privindu-i chipul, am văzut cum îşi revine tot mai repede în simţiri. Şi-a închis ochii strîns spunînd „Iisuse!” şi după o vreme, s-a uitat la mine printre pleoape şi m-a întrebat:

— Tu eşti la fel?

— Mda.

Ziua lungă fierbinte se îngemăna cu amurgul. Dacă nu plecam atunci, am gîndit în sinea mea vag, n-am fi mai ajuns nicăieri.

Principala dificultate practică consta în aceea că şofatul unui Land Rover cu o singură mînă era riscant, dacă nu de-a dreptul periculos, pentru că trebuia să las liber volanul şi să mă aplec spre stînga la fiecare schimbare de viteză. Rezolvarea pe care am găsit-o a fost ca să prind strîns cu degetele de la mîna stîngă măciulia schimbătorului de viteză, să apăs pe propriul ei întrerupător şi ea avea să rămînă acolo nemişcată pînă la următoarea schimbare de viteză.

Am procedat întocmai. Am aprins luminile de poziţie şi farurile şi m-am cufundat în scaun. Apoi am pornit motorul. Aş da orice pentru un pahar cu apă, mi-am zis în sinea mea şi am purces în lungul drum spre casă.

*

*   *

— Unde mergem? m-a întrebat Chico.

— Acasă la amiral.

O apucasem pe drumul de sud, care ocolea pe la Sevenoaks, Kingston şi Colnbrook, după care urma o porţiune pe autostrada M4 pînă la Maindehead, unde se intersecta cu autostrada M10, chiar la nord de Marlow şi apoi pe şoseaua de centură din partea de nord a Oxford-ului şi, în final, ramificaţia spre Aynsford.

Land Rover-urile nu erau maşini pentru confort şi

zdruncinau chiar şi pe cele mai bune şosele. Chico gemea din cînd în cînd, înjura şi spunea că n-o să mai intre într-o încurcătură ca asta niciodată. Am oprit de două ori pe drum pentru scurt timp, din cauza slăbiciunii şi stării generale proaste, dar traficul nu era aglomerat şi am ajuns în faţa casei lui Charles în trei ore şi jumătate, ceea ce nu era prea rău, date fiind circumstanţele.

Am oprit motorul şi am apăsat pe întrerupătorul de la mîna mea, dar n-am reuşit să-mi mişc degetele. Asta era tot ce-mi lipsea, am gîndit în sinea mea disperat, ultima umilinţă a acestei seri blestemate, dacă ar fi trebuit să mă decuplez de partea electrică din mine şi s-o las pe schimbătorul de viteză. De ce, *de ce* n-aveam şi eu două mîini ca toată lumea?

— Nu te agita, a spus Chico şi ai s-o faci cu uşurinţă.

Am tuşit, ieşind ceva între rîs şi suspin, iar degetele s-au deschis puţin şi mîna s-a desprins de pe măciulie.

— Ţi-am spus eu, a zis Chico.

Mi-am aşezat mîna dreaptă pe volan coborîndu-mi capul pe ea şi m-am simţit sfîrşit, deprimat... şi pedepsit. Totuşi, cineva trebuia să-şi adune puterile într-un fel, să intre în casă şi să-i spună lui Charles că eram aici.

Asta a rezolvat-o el însuşi ieşind afară şi venind spre noi în halat de casă, urmat de o dîră de lumină ce ieşea prin uşa deschisă. Cînd mi-am ridicat capul l-am văzut pe Charles stînd lîngă geamul Land Rover-ului şi uitîndu-se înăuntru.

— Sid, a spus el, fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Tu eşti?

Măcar în voce mi s-a strecurat un zîmbet.
— Tu mi-ai zis că pot veni oricînd.

*
*   *

O oră mai tîrziu, Chico se afla în pat, la etaj, iar eu stăteam lungit pe sofaua aurie, cu pantofii scoşi şi cu picioarele sus, cum făceam adeseori.
Charles a venit în salon şi mi-a spus că doctorul terminase cu Chico şi urmam eu la rînd, dar i-am spus că-i mulţumesc foarte mult şi-l rog să meargă acasă.
— O să-ţi dea şi ţie nişte hapuri, ca lui Chico, să-ţi mai potolească durerile.
— Da, dar asta este exact ce nu vreau şi sper că n-a scăpat din vedere comoţia lui Chico şi cînd i-a dat acele tranchilizante.
— Tu însuţi i-ai spus-o de şase ori cînd a venit. A făcut o pauză. Te aşteaptă.
— Charles, am vorbit serios, crede-mă. Vreau să gîndesc. Nu doresc altceva decît să stau aici şi să le judec cu mintea limpede, aşa că te rog, spune-i la revedere doctorului şi du-te la culcare.
— Nu, a zis el. Nu poţi să faci asta.
— Cu siguranţă că am să pot. De fapt, trebuie să pot, cît încă mă simt... M-am oprit. Cît încă mă simt jupuit de viu, am gîndit în sinea mea; dar aşa ceva nu se putea spune.
— Este ilogic.
— Da. Totul e ilogic. Aici e buba. Aşa că du-te şi lasă-mă

să le dau de cap.

Observasem mai demult că, atunci cînd trupul îţi este rănit, se întîmplă uneori ca mintea să îţi fie de o limpezime de cristal şi să lucreze cu o perspicacitate deosebită. Acesta era timpul pe care trebuie să-l foloseşti, dacă vrei; nu să-l iroseşti.

— Ai văzut pielea lui Chico? m-a întrebat el.

— De mai multe ori, am răspuns nepăsător.

— A ta este în aceiaşi stare?

— Nu m-am uitat.

— Mă exasperezi.

— Da, am răspuns. Du-te şi te culcă.

*

*   *

După ce a plecat, eu am rămas mai departe unde mă aflam retrăind cu mintea şi cu trupul grozăveniile cumplite pe care încercasem din răsputeri să le evit.

Fusese prea mult, cum a zis Chico.

Prea mult.

De ce?

*

*   *

Charles a coborît din nou la şase dimineaţa în halatul de casă şi cu o expresie foarte calmă pe chip.

— Eşti tot aici? m-a întrebat el.

— Mda.

— Cafea?

— Ceai, am spus eu.

S-a dus să-l facă şi a venit cu două stacane aburinde, stil marinăresc. Pe-a mea a pus-o pe masa care se afla lîngă spătarul canapelei şi s-a aşezat cu a lui în fotoliu. Şi-a pironit privirea goală asupra mea.

— Ei bine? a zis el.

Mi-am frecat fruntea.

— Cînd te uiţi la mine, am spus şovăind, adică, cînd te uiți în general, nu acum. Deci, cînd mă priveşti, ce vezi?

— Ştii ce văd.

— Vezi cumplit de multă teamă, îndoieli de mine însumi, sentimente de ruşine, inutilitate şi imperfecţiune?

— Bineînţeles că nu. Părea că găseşte întrebarea amuzantă, apoi a sorbit cîteva înghiţituri mici din ceaiul fierbinte şi a spus pe un ton mai serios: Tu niciodată n-ai manifestat sentimente de acest fel.

— Nimeni nu le arată, am răspuns. Fiecare are două euri, unul exterior şi altul interior, iar cele două pot fi destul de diferite.

— Asta e o observaţie doar aşa, în general?

— Nu. Am luat stacana cu ceai şi am suflat peste lichidul fierbinte. Eu însumi, privindu-mă pe dinlăuntru, sînt un amestec de incertitudini, teamă şi tîmpenie. Iar pentru ceilalţi... ei bine, ceea ce ni s-a întîmplat, mie şi lui Chico, seara trecută a fost din cauza felului în care ne văd alţii. Am luat o gură ca să gust ceaiul. Ca întotdeauna cînd îl făcea Charles, era destul de tare, că-ţi irita limba. Uneori

îmi plăcea chiar mult. Am continuat: Cînd am început această muncă de detectivi, am fost norocoşi. Cu alte cuvinte, treburile pe care le-am făcut noi au fost relativ uşoare şi s-a dus vorba despre noi şi succesele noastre, iar această reputaţie a devenit mai mare decît realitatea.

— Ceea ce înseamnă, bineînţeles, a spus Charles sec, că sînteţi o pereche de prostănaci şi pierde vară.

— Ştii ce vreau să zic.

— Da, ştiu. Tom Ullaston m-a sunat ieri dimineaţă ca să stabilească arbitrii pentru Epsom, zicea el, dar eu cred că mai degrabă ca să-mi spună ce gîndea despre tine şi concluzia era, vorbind fără menajamente, că ar fi păcat dacă ai mai fi încă jocheu.

— Ar fi grozav, am spus oftînd.

— Aşa că ieri cineva v-a bătut măr, pe tine şi pe Chico, spre a vă împiedica să aveţi un nou succes.

— Nu chiar aşa, am spus.

I-am povestit cum am încercat să găsesc o logică a lucrurilor noaptea trecută; şi ceaiul lui s-a răcit.

După ce am terminat, el a rămas pentru o vreme tăcut uitîndu-se la mine, pur şi simplu, cu o privire goală, în care nu puteai citi absolut nimic.

Apoi a spus:

— Se pare că seara de ieri a fost teribilă.

— Ei bine, da, a fost.

Tăcerea s-a prelungit mai mult. Apoi:

— Deci, ce urmează?

— Mă întrebam, am răspuns eu timid, dacă mi-ai putea face un serviciu, eventual două, astăzi, pentru că eu...

— Bineînţeles, a spus el. Ce?

— Astăzi e ziua cînd mergi la Londra. Joi. Te deranjează dacă te-ai duce cu Land Rover-ul, nu cu Rolls-ul, şi să-l laşi în locul maşinii mele?

— Dacă vrei, a spus el, fără să pară încîntat.

— Încărcătorul de baterii este în maşină, în servietă, am spus.

— Bineînţeles că am să mă duc.

— Dar mai întîi, ai putea să iei nişte fotografii din Oxford? Sînt ale lui Nicholas Ashe.

— Sid!

Am dat din cap.

— L-am găsit. În maşina mea este şi o scrisoare cu noua lui adresă pe ea. O scrisoare prin care cere ajutor pentru fundaţie, la fel ca înainte.

Şi-a clătinat capul la tîmpenia lui Nicholas Ashe.

— Alte servicii?

— Mă tem că două. Primul este în Londra şi este uşor. Dar în ceea ce priveşte celălalt… Ai vrea să te duci pînă la Tunbridge Wells?

Cînd i-am spus pentru ce, a zis că se va duce, chiar dacă va trebui să-şi contramandeze şedinţa de comitet din această după-amiază.

— Şi ai vrea să-mi împrumuţi aparatul tău de fotografiat, pentru că al meu este în maşină… şi o cămaşă curată?

— În această ordine?

— Da, te rog.

Deşi aş fi dorit să nu mă mai mişc cîteva mii de ani,

ceva mai tîrziu m-am dezlipit anevoie de canapea şi m-am dus sus cu aparatul de fotografiat să-l văd pe Chico.

Zăcea pe o parte, cu ochii posomorîţi privind vag în spaţiu, efectul tranchilizantelor aproape dus. Durerile erau destul de puternice ca să protesteze vehement cînd i-am spus ce voiam să fotografiez.

— Pleacă de aici.

— Gîndeşte-te la barmaniţe.

Am tras pledul şi cearceaful care-l acopereau şi am fotografiat rănile care se vedeau, faţă şi spate. Pentru cele care nu se vedeau nu exista nici o unitate de măsură. L-am acoperit la loc.

— Iartă-mă, am spus.

N-a răspuns şi m-am întrebat dacă, de fapt, îmi cerusem iertare pentru că-l deranjasem în acel moment sau mai degrabă pentru că îl amestecasem în viaţa mea cu rezultate atît de complicate. El spusese că umblăm după potcoave de cai morţi cu acele asociaţii şi avusese dreptate.

Am dus aparatul de fotografiat jos şi i l-am dat lui Charles.

— Cere fotografii mărite şi să fie gata mîine dimineaţă, i-am zis. Spune-i că sînt pentru un caz de poliţie.

— Dar ai zis că fără poliţie… a comentat Charles.

— Da, dar, dacă el crede că sînt deja pentru poliţie, n-o să alerge în trap întins la ei cînd o să vadă ce poze lucrează.

— Cred că nu ţi-a trecut niciodată prin cap, mi-a spus Charles întinzîndu-mi o cămaşă curată, că punctul tău de

vedere asupra ta este greşit, iar cel al lui Thomas Ullaston este cel corect?

*
*   *

I-am telefonat Louisei şi i-am spus că în ziua aceea nu m-am putut ţine de cuvînt.

— S-a întîmplat ceva, i-am spus la modul clasic, evaziv şi ea a răspuns cu indiferenţa meritată.

— N-are importanţă.

— Dar pentru mine are importanţă, i-am răspuns. Ce-ai zice, să ne vedem de mîine într-o săptămînă? Şi ce faci cîteva zile după aceea?

— Zile?

— Şi nopţi…

Vocea i s-a înveselit considerabil.

— Documentare pentru teză.

— Ce subiect?

— Nori, trandafiri şi stele, variaţiile şi frecvența lor în viaţa iubitei tale.

— O, Louise, am spus. Am să… ă-ă… am să te ajut cu tot ce pot.

A rîs şi a închis, iar eu m-am dus în camera mea şi mi-am scos cămaşa transpirată, plină de praf şi cu pete de sînge. Am aruncat o privire rapidă spre imaginea mea din oglindă, care nu m-a încîntat deloc. Mi-am pus cămaşa moale, de bumbac a lui Charles şi m-am lungit în pat. Zăceam pe o parte, ca şi Chico şi simţeam ceea ce simţea

şi el; şi la un moment dat am adormit.

Seara am coborît în salon şi m-am aşezat pe sofa ca înainte, ca să-l aştept pe Charles, dar prima persoană care a venit a fost Jenny.

Ea a intrat, m-a văzut şi imediat a fost iritată. Apoi a mai aruncat o privire şi a exclamat:

— O, nu, nu din nou!

Eu am spus anemic:

— Bună.

— De data asta ce este? Iar coastele?

— Nimic.

— Te cunosc prea bine. S-a aşezat la celălalt capăt al canapelei, dincolo de picioarele mele. Ce faci aici?

— Îl aştept pe tatăl tău.

S-a uitat la mine posomorîtă.

— Am de gînd să vînd apartamentul acela din Oxford a spus ea.

— Da?

— Nu-mi mai place. Louise McInnes a plecat şi-mi aminteşte prea mult de Nicky...

După o pauză am întrebat-o:

— Eu îţi amintesc de Nicky?

Cu o licărire de surpriză, a spus:

— Bineînţeles că nu. Şi apoi şovăind: Dar el...

S-a oprit.

— L-am văzut, i-am zis. Acum trei zile în Bristol. Şi seamănă cu mine un pic.

Ea a rămas împietrită, fără să mai scoată o vorbă.

— Nu ţi-ai dat seama? am întrebat-o.

Şi-a clătinat capul.

— Ai încercat să te întorci, i-am spus. Spre ceea ce am avut noi la început.

— Nu este adevărat.

Dar vocea ei trăda contrariul. Chiar ea mi-o mărturisise mai mult sau mai puţin în seara în care venisem la Aynsford ca să pornesc în căutarea lui Ashe.

— Unde ai să locuieşti?

— Ce-ţi pasă?

Cred că întotdeauna îmi va păsa, într-o anume măsură, dar asta era problema mea, nu a ei.

— Cum l-ai găsit? m-a întrebat.

— E un prost.

Nu i-a plăcut. Privirea-i duşmănoasă arăta unde încă îi mai zac preferinţele instinctive.

— Trăieşte cu o altă fată, i-am spus.

S-a ridicat furioasă în picioare.

— Mi-o spui ca să fii bestial? m-a întrebat.

— Ţi-o spun ca să ţi-l scoţi din suflet, înainte ca el să ajungă la tribunal şi în închisoare. Ai să fii al dracului de nefericită dacă n-o faci.

— Te urăsc, a spus ea.

— Asta nu e ură, e mîndrie rănită.

— Cum îndrăzneşti?

— Jenny! i-am zis. Ţi-o spun sincer, aş face atîtea pentru tine. Te-am iubit multă vreme şi, într-adevăr, nu-mi este indiferent ce ţi se întîmplă. Nu ajută la nimic găsirea lui Ashe şi pedepsirea lui în locul tău, dacă tu nu te trezeşti şi ai să vezi în el ceea ce este. Vreau să te fac furioasă pe el,

spre binele tău.

— N-ai să reuşeşti, a spus ea cu înverşunare.

— Pleacă, i-am zis.

— Ce?

— Pleacă. Sînt obosit.

Ea a rămas acolo, în picioare părînd atît uimită, cît şi supărată şi, în acel moment, s-a întors Charles.

— Bună, a spus el, aruncînd o privire dezaprobatoare, simţind întreaga atmosferă. Bună Jenny.

Ea s-a dus şi l-a sărutat pe obraz, dintr-o lungă obişnuinţă.

— Ţi-a spus Sid că l-a găsit pe prietenul tău Ashe? a întrebat el.

— Nu l-a răbdat inima să aştepte.

Charles avea în mînă un plic mare, maro. L-a deschis, a scos din el conţinutul şi mi l-a înmînat: fotografii ale lui Ashe, care ieşiseră bine şi noua scrisoare prin care cerea bani pentru Fundaţie.

Brusc Jenny a făcut doi paşi mari şi şi-a coborît privirea spre fotografia care era deasupra.

— Pe ea o cheamă Elizabeth More, am spus eu rar. Numele lui adevărat este Norris Abbott. Ea îi zice Ned.

Fotografia, cea de a treia pe care o făcusem, îi arăta rîzînd şi înlănţuiţi, privind unul în ochii celuilalt, fericirea citindu-li-se cu prisosinţă pe chip.

Tăcut, i-am dat lui Jenny scrisoarea. A deschis-o, s-a uitat la semnătura din josul paginii şi s-a făcut foarte palidă. Mi-a părut rău pentru ea, dar i-ar fi displăcut să i-o spun.

A înghiţit în sec şi i-a dat scrisoarea tatălui său.

— E-n ordine, a zis ea după o pauză. E-n ordine. Dă-i-o poliţiei.

S-a aşezat din nou pe canapea cu un fel de epuizare emoţională, care i-a înmuiat picioarele şi i-a coborît umerii. Şi-a întors ochii spre mine.

— Vrei să-ţi mulţumesc? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Cred că într-o zi am s-o fac.

— Nu este nevoie.

Cu o izbucnire de mînie, a spus:

— Şi acum procedezi la fel.

— Adică?

— Mă faci să mă simt vinovată. Ştiu că uneori mă port groaznic cu tine. Pentru că mă faci să mă simt vinovată, iar eu vreau să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă.

— Vinovată pentru ce? am întrebat-o.

— Pentru că te-am părăsit. Pentru căsnicia noastră care a ieşit prost.

— Dar n-a fost vina ta, am protestat eu.

— Nu, a fost a noastră. Egoismul tău, încăpăţînarea ta. Afurisita ta de hotărîre de a cîştiga. Tu ai face orice, ca să cîştigi. Întotdeauna ai învins. Eşti atît de tare. Dur cu tine însuţi, fără milă. N-am putut să mă acomodez cu asta. Nimeni n-ar putea. Fetele au nevoie de bărbaţi care să vină la ele să-şi găsească alinarea, care să spună: „Am nevoie de tine, ajută-mă, mîngîie-mă, fă-mă să uit necazurile cu sărutările tale”. Dar tu... tu nu poţi face asta. Tu întotdeauna îţi înalţi un zid şi-ţi vezi de necazurile tale în

tăcere, aşa cum faci acum. Şi nu-mi spune mie că nu eşti rănit, pentru că am văzut asta la tine prea des şi nu poţi să te prefaci în felul în care îţi ţii capul, iar de data asta este foarte rău, se vede limpede. Dar tu niciodată n-ai să spui: „Jenny, te rog, ajută-mă, susţine-mă, aş vrea să plîng”.

S-a oprit şi, în tăcerea care a urmat, a dat uşor şi trist din cap.

— Vezi? a zis ea. Nu poţi s-o spui, nu-i aşa?

După o altă pauză prelungită, am spus:

— Nu.

— Ei bine, a continuat ea, eu am nevoie de un soţ care să nu fie aşa de stăpîn pe sine, într-un mod atît de rigid. Să nu-i fie teamă de emoţii, să nu fie atît de puternic, să aibă şovăieli. Eu nu pot trăi în genul de purgatoriu pe care-l faci din viaţa ta. Vreau pe cineva care să poată suporta eşecuri… un om obişnuit.

S-a ridicat de pe canapea, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Mi-a trebuit mult timp ca să văd toate astea, a continuat ea. Şi ca s-o spun. Dar sînt bucuroasă că am făcut-o. S-a întors spre tatăl ei: Transmite-i domnului Quayle că m-am vindecat de Nicky şi n-am să mai pun nici o piedică pe mai departe. Cred că acum am să mă întorc la mine acasă. Mă simt mult mai bine.

S-a îndreptat cu Charles spre uşă, apoi s-a oprit, şi-a întors capul şi a spus:

— La revedere, Sid.

— La revedere, am spus. Şi aş fi vrut să-i zic: „Jenny, susţine-mă, ajută-mă, aş dori să plîng”. Dar n-am putut.

## XIX

Ziua următoare Charles m-a dus cu Rolls-ul la Londra, eu încă într-o stare destul de proastă, iar Charles spunîndu-mi că ar trebui s-o amîn pînă luni.

— Nu, am spus.

— Dar chiar şi pentru tine, asta este înspăimîntător... şi ţie ţi-e frică.

Frică, mi-am zis în sinea mea, era un sentiment ce-l încercam faţă de Trevor Deansgate, care, oricum, n-avea să se lase păgubaş doar pentru că eu aveam alte necazuri. Frică era un cuvînt prea dur pentru scopul acestei călătorii, iar lipsa de tragere de inimă prea slab. Silă, poate era mai nimerit.

— Este mai bine să fie făcută astăzi, am spus.

Nu m-a contrazis. Ştia că am dreptate, altfel nu l-aş fi convins să mă ducă cu maşina.

M-a lăsat la uşa Clubului Jocheilor în Portman Square şi s-a dus să parcheze maşina, după care s-a întors. L-am aşteptat jos, în hol şi am urcat împreună în lift, el în costumul său de City, iar eu în pantaloni şi o cămaşă curată, dar fără cravată şi jachetă. Vremea era încă foarte călduroasă. Toată săptămîna fusese aşa şi, se pare, că toţi erau bronzaţi şi cu o mină sănătoasă, în afară de mine.

În lift era o oglindă. Chipul meu se holba din ea, ochii cu cearcăne vineţii, fruntea brăzdată de-a curmezişul, pornind de la baza părului, de o dungă roşie, o tăietură

care cu timpul se va vindeca, plus o vînătaie pe maxilar. În afară de aceste semne exterioare, arătam mult mai calm, mai puţin deteriorat şi mai aproape de normal decît mă simţeam, ceea ce era o uşurare. Dacă mă concentram, puteam să mă menţin aşa.

Ne-am dus direct în biroul lui Sir Thomas Ullaston, care ne aştepta. Ne-am strîns mîinile schimbînd obişnuitele formule de politeţe. Apoi mi s-a adresat mie:

— Socrul tău mi-a spus ieri la telefon că ai să-mi comunici ceva care o să mă tulbure, dar n-a vrut să precizeze ce anume.

— Nu, nu la telefon, am încuviinţat eu.

— Atunci luaţi loc. Charles... Sid... Nouă ne-a oferit scaune, iar el s-a cocoţat pe marginea biroului. Foarte important, zicea Charles. Deci, iată-mă, aşa cum ai cerut. Dă-i drumul.

— Este vorba despre asociaţii, am spus.

Am început să-i povestesc ce-i relatasem lui Charles, dar, după cîteva minute, m-a întrerupt.

— Nu. Ascultă, Sid, asta n-are să rămînă, pur şi simplu, între mine şi tine, nu-i aşa? Deci, eu cred că ar trebui să mai chemăm cîţiva din ceilalţi, să audă ce spui.

Aş fi preferat să n-o facă dar el a convocat toţi factorii importanţi: şeful secretariatului, directorul administrativ, secretarul arbitrilor, funcţionarul de la autorizaţii, care se ocupa cu înregistrarea proprietarilor şi şeful departamentului juridic al cărui teritoriu era activitatea disciplinară. Au venit cu toţii în cameră, s-au aşezat pe scaune şi pentru a doua oară în patru zile am făcut ca

feţele lor serioase şi civilizate să se îndrepte spre mine şi să asculte rezultatul unei cercetări.

Din cauza zilei de marţi, mi-am zis în sinea mea, ei aveau să mă asculte acum cu toată atenţia. Trevor Deansgate mi-a dat o autoritate pe care altfel n-aş fi avut-o în faţa acestui grup de oameni şi în această încăpere.

Am spus:

— Lordul Friarly, pentru care am călărit adeseori, m-a rugat să cercetez patru asociaţii pe care le conduce. Caii alergau sub culorile lui, dar el nu era mulţumit de rezultatele lor. Aceasta nu era surprinzător, dat fiind faptul că înainte de start cotele lor urcaseră şi coborîseră precum un hopa-mitică, iar rezultatele fuseseră pe măsură. Lordul Friarly avea sentimentul că este folosit drept acoperire pentru nişte afaceri necinstite şi asta nu-i plăcea.

Am făcut o pauză pentru că ştiam că folosisem cuvinte uşoare, iar cele care vor urma vor fi ca de plumb.

În aceeaşi zi, la Kempton, căpitanul-comandor Wainwright m-a rugat să cercetez aceleaşi patru asociaţii, care, trebuie să vă spun, au fost manipulate într-o asemenea măsură că este de mirare cum de nu s-a iscat un scandal public deja.

Pe chipurile calme se putea citi surpriza. Sid Halley nu era persoana pe care, în mod firesc, căpitanul-comandor Wainwright s-o roage să cerceteze asociaţiile, care intrau în atribuţiile serviciului de securitate al Clubului Jocheilor.

— Lucas Wainwright mi-a spus că toate cele patru asociaţii au fost verificate şi au primit aviz favorabil de la Eddy Keith şi m-a rugat să aflu dacă nu era ceva în

neregulă aici.

Deşi prezentasem totul cît mai puţin dramatic, reacţia tuturor a fost de o uimire considerabilă. Cursele puteau să aibă de suferit prin atracţia ce o creau asupra escrocilor şi ticăloşilor, aşa cum a fost dintotdeauna, dar să existe corupţie în însuşi cartierul lor general? Niciodată.

Am continuat:

— Am venit aici, în Portman Square, să-mi fac cîteva însemnări în legătură cu asociaţiile, pe care le-am luat din dosarele lui Eddy Keith, fără ca el să ştie. Notiţele le-am scris în biroul lui Lucas şi el mi-a povestit despre un bărbat căruia i-a încredinţat aceeaşi misiune în urmă cu şase luni. Omul acela, Mason, a fost atacat şi aruncat pe străzile din Tunbridge Wells cu răni îngrozitoare la cap provocate de lovituri de bocanci. A rămas orb şi acum, pur şi simplu, vegetează, nu s-ar putea spune că trăieşte. Lucas mi-a mai spus că cel care formase asociaţiile şi le manipulase era un anume Peter Rammileese, care locuia în Tunbridge Wells.

Toate chipurile erau foarte încruntate.

— După aceea, eu… ă-ă… am plecat pentru o săptămînă şi mi-am pierdut notiţele, aşa că a trebuit să vin din nou aici, iar Eddy Keith a descoperit că-i văzusem dosarele şi vi s-a plîns dumneavoastră, sir Thomas, vă amintiţi?

— Aşa-i. Eu i-am spus să nu facă tevatură.

Au fost cîteva zîmbete în jur şi o micşorare a tensiunii, în general. Eu, pe dinăuntru, simţeam o oboseală copleşitoare.

— Continuă, Sid, a spus Sir Thomas.

Să continui, mi-am zis în sinea mea. Aş fi vrut să mă

simt mai puţin slăbit, mai puţin şubred şi nu cu aceste dureri permanente.

Din moment ce începusem, acum trebuia să merg mai departe. Să las fleacurile. Haide, dă-i drumul.

Am spus:

— Ei bine, Chico Barnes, cel care a fost aici cu mine marţi…. Au dat cu toţii din cap. Eu şi Chico ne-am dus la Tunbridge Wells să-l vedem pe Peter Rammileese. S-a întîmplat ca el să fie plecat. Se aflau acolo soţia şi copilul, dar soţia căzuse de pe cal şi Chico s-a dus cu ea la spital, luînd şi băiatul, iar eu am rămas singur în casa deschisă. Aşa că… ă-ă… am făcut o aruncare de ochi.

Fețele lor spuneau „vai, vai!”, dar gurile lor n-au scos nici un sunet.

— Căutam orice conexiune posibilă cu Eddy, dar, de fapt, tot locul era de o ordine neobişnuită şi părea pregătit, în chip suspect, ca să reziste oricărui control venit inopinat.

Am zîmbit vag.

— Lucas mă prevenise de la început că, dat fiind faptul că ceea ce făceam eu era neoficial, nu puteam fi plătit, dar, în schimb, el îmi va acorda tot sprijinul dacă aveam nevoie. Aşa că l-am rugat să mă ajute în problema Trevor Deansgate şi el a făcut-o.

— În ce fel, Sid?

— L-am rugat să-i scrie lui Henry cerîndu-i ca să fie anunţat imediat Clubul Jocheilor dacă se întîmpla ca Gleaner sau Zingaloo să moară, urmînd ca el să-mi comunice mie, spre a obţine efectuarea unei autopsii

minuţioase.

Toţi au dat din cap. Îşi aminteau.

— Şi după aceea, am continuat eu, m-am trezit cu Peter Rammileese pe urmele mele cu doi zdrahoni care arătau exact genul celor care să lovească oamenii în cap cu bocancii şi apoi să-i lase orbi în Tunbridge Wells.

N-a mai apărut nici un zîmbet.

— De data aceea i-am dus de nas şi mi-am petrecut săptămîna următoare cutreierînd Anglia în direcţii greu de prevăzut, aşa că nimeni n-a ştiut unde să mă găsească. În acel răstimp, cînd, de fapt, eu am fost pus la curent cu Gleaner, cu valvele inimii şi celelalte, am aflat că cele două matahale fuseseră special aduse din Scoția pentru o treabă anume, legată de asociaţiile lui Peter Rammileese. Am mai auzit, de asemenea, şi nişte zvonuri despre cineva sus-pus din serviciul de securitate al Clubului Jocheilor care aranjează lucrurile cu escrocii, dacă este bine plătit.

Din nou au fost şocaţi.

— Cine ţi-a spus asta, Sid? m-a întrebat Sir Thomas.

— Cineva demn de încredere, i-am răspuns gîndindu-mă că probabil ei nu l-ar considera astfel pe un jocheu cu licenţa suspendată, cum era Jacksy.

— Continuă.

— De fapt, eu nu făceam mari progrese cu asociaţiile acelea, dar, se pare, că Peter Rammileese a fost convins că da, pentru că împreună cu ceilalţi doi a organizat alaltăieri o ambuscadă ca să fim prinşi, eu şi Chico.

Sir Thomas a reflectat.

— Cred că asta a fost în ziua cînd urma să mergi cu

Lucas la Newmarket să-i vezi pe soţii Caspar. Ziua următoare celei în care tu ai fost aici şi ne-ai povestit despre Trevor Deansgate.

— Da, ne-am dus, într-adevăr la Newmarket. Şi am făcut greşeala de a-mi lăsa maşina aici, în plină vedere, toată ziua. Cei doi zdrahoni aşteptau lîngă ea cînd ne-am întors. Şi... ă-ă.... eu şi Chico am fost răpiţi şi depuşi la locuinţa lui Peter Rammileese în Tunbridge Wells.

Sir Thomas s-a încruntat. Ceilalţi ascultau relatarea, făcută cu sînge rece, a unei întîmplări care pentru ei era destul de violentă, dar trebuia privită cu înţelegere şi cu calm, pentru că asemenea lucruri se puteau petrece.

Rareori mai fusese un auditoriu mai tăcut ca acum, am gîndit în sinea mea.

Am continuat:

— Eu şi Chico am avut multe de îndurat de la ei, dar am reuşit să ieşim de acolo datorită băieţelului lui Peter Rammileese, care, din întîmplare, ne-a deschis uşa, aşa că n-am sfîrşit pe străzile din Tunbridge Wells, ci am ajuns în casa socrului meu, lîngă Oxford.

Toţi s-au uitat la Charles, care a aprobat din cap.

Am tras adînc aer în piept.

— Cam în acel moment, am continuat eu, am... ă-ă... am început să văd lucrurile exact invers.

— Ce vrei să zici, Sid?

— Pînă atunci am crezut că cei doi scoţieni trebuiau să ne împiedice să aflăm ce este cu acele asociaţii.

Ei au dat aprobator din cap, bineînţeles.

— Dar să presupunem că era exact pe dos... Să

presupunem că mie mi s-au sugerat acele asociaţii cu scopul de a fi dirijat spre ambuscadă.. Să presupunem că ambuscada în sine a fost ţelul întregii acţiuni.

Tăcere.

Ajunsesem la punctul cel mai dificil şi aveam nevoie de rezervele care-mi lipseau.

Eram conştient de prezenţa lui Charles, care stătea neclintit lîngă mine, încercînd să-mi dea din puterile lui.

Simţeam că mă clatin. Mi-am păstrat vocea plată şi rece, spunînd lucruri care nu-mi făceau plăcere să le spun, dar care trebuiau spuse.

— Mi s-a arătat un duşman în persoana lui Peter Rammileese. Mi s-a dat un motiv pentru care să fiu bătut măr: asociaţiile. Am fost pregătit să mă aştept la asta, vorbindu-mi-se despre Mason. Mi s-a dat un fundal pentru ceea ce urma să se întîmple, un fundal pe care aveam să-l accept.

Tăcere totală şi chipuri îngîndurate, care nu pricepeau nimic.

Am continuat:

— Dacă m-ar fi atacat cineva cu ferocitate din senin, n-aş fi avut linişte pînă nu aflam cine şi de ce. Dar să presupunem că cineva voia să mă atace, fiind însă imperios necesar ca eu să nu aflu cine sau de ce. Dacă mi se furniza un fals „cine” şi un fals „de ce”, eu aş fi crezut în aceştia şi n-aş fi mers mai departe cu cercetările.

Unul sau doi au înclinat foarte vag din cap.

— Eu, într-adevăr, am crezut pentru o vreme în acel „cine” şi „de ce”, am spus. Dar atacul, cînd a venit, părea

că întrece orice proporţii şi, dintr-o vorbă scăpată de unul dintre scoţieni, am aflat că nu era Peter Rammileese cel care-i plătea, ci altcineva.

Tăcere.

— Aşa că, după ce am ajuns la casa amiralului, am început să mă gîndesc şi mi-am zis: dacă atacul în sine a fost ţelul şi nu Peter Rammileese l-a aranjat, atunci cine a făcut-o? Din momentul în care am văzut lucrurile în acest mod, nu mai era posibil decît un singur „cine”. Persoana care-mi stabilise pista pe care trebuia s-o urmez.

Chipurile au început să devină rigide.

Am continuat:

— Şi acesta nu a fost altul decît Lucas în persoană.

Au izbucnit cu toţii de-a valma, într-un protest colectiv, vehement, mişcîndu-se în scaune încurcaţi, fără să mă privească în ochi, evitînd să se uite la cineva care se înşela atît de amarnic şi care era atît de ridicol că-i plîngeai de milă.

— Nu, Sid, nu se poate, a spus Sir Thomas. Noi avem o mare consideraţie pentru tine... Ceilalţi mă priveau de parcă această mare consideraţie aparţinea acum definitiv trecutului... dar nu e cu putinţă să spui asemenea lucruri.

— De fapt, am răspuns eu încet, ar fi fost mult mai bine dacă stăteam deoparte şi nu vă spuneam nimic. N-am să vă mai zic altceva în plus dacă nu doriţi să auziţi. Mi-am dus degetul la frunte, pur şi simplu, pentru că nu mai aveam nici o vlagă în mine, iar Charles a schiţat un gest ca să mă sprijine, dar apoi s-a oprit.

Sir Thomas s-a uitat la Charles, apoi la mine şi,

indiferent ce a văzut, a fost destul ca să se domolească şi de la neîncredere totală a trecut la uimire.

— E-n ordine, a spus el sobru, o să te ascultăm.

Ceilalţi parcă n-ar fi vrut s-o facă, dar pentru ca arbitrul şef o dorea, nu se puteau împotrivi.

Am spus cu adîncă îngrijorare şi fără nici o satisfacţie:

— Ca să înţelegeţi aspectul „de ce” este necesar să priviţi la ce s-a întîmplat în ultimele luni. În perioada în care eu şi Chico am făcut… ceea ce am făcut. Aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, Sir Thomas, am avut succes. Am avut baftă… încercînd să rezolvăm cîteva probleme uşoare… dar dîndu-le de cap la multe din ele. Pînă într-atît că vreo cîţiva ticăloşi au căutat să ne oprească definitiv imediat ce ne-am făcut apariţia la orizont.

Neîncrederea de pe chipurile lor încă sărea în ochi, dar, cel puţin, ei păreau să înţeleagă faptul că prea multe succese invitau la represalii. Foirile din scaune treptat-treptat s-au potolit.

— Noi ne aşteptam la ele, mai mult sau mai puţin, am continuat eu. În unele cazuri chiar au fost folositoare, pentru că ne-au arătat că sîntem aproape de punctul nevralgic… Dar, de obicei, ne alegeam cu nişte bătăuşi plătiţi, cu sau fără mască, care ne trăgeau o chelfăneală zdravănă şi ne sfătuiau s-o lăsăm baltă. Sfat pe care, am adăugat eu sec, nu l-am urmat niciodată.

Au început cu toţii să se uite din nou la mine, chiar dacă numai cu coada ochiului.

— Aşa că atunci oamenii au început să nu se mai gîndească la mine ca la un jocheu şi treptat şi-au dat

seama că, ceea ce făceam eu şi Chico nu era de fapt o glumă cum părea la prima vedere. Iar noi am primit ceea ce am putea numi Sigiliul de Conformare din partea Clubului Jocheilor şi dintr-odată am devenit pentru adevăraţii şi marii escroci o ameninţare permanentă.

— Ai o dovadă în această privinţă, Sid? m-a întrebat Sir Thomas.

Dovadă... Din moment ce nu-l puteam aduce aici pe Trevor Deansgate şi să-l fac să-şi repete ameninţarea în faţa martorilor, nu aveam nici o dovadă. Am spus:

— Am primit ameninţări... doar ameninţări înainte de asta.

Pauză. Nimeni n-a spus nimic, aşa că am continuat:

— Am înţeles din surse sigure, am spus eu cu un uşor amuzament, că ar fi o oarecare reţinere în rezolvarea problemelor prin omorîrea noastră, pentru că oamenii care au cîştigat bani în trecut din victoriile mele nu i-ar ierta pe criminali.

S-au schiţat cîteva zîmbete vagi în dezaprobarea generală faţă de o asemenea melodramă.

— În orice caz, o astfel de crimă ar trage după sine exact investiţia care trebuie oprită.

Cu acest argument au fost mai mulţumiţi.

— Aşa că, cel mai bun lucru era o intimidare definitivă. Una care să ne lehămeţească într-un asemenea hal încît să preferăm să vindem perii de ghete decît să mai facem vreodată muncă de detectiv.

Părea că dintr-odată înţelegeau, într-adevăr, ceea ce le spuneam. Atenţia concentrată de dinainte a revenit. Am

considerat că ar fi mai bine să le amintesc din nou numele lui Lucas şi, atunci cînd am făcut-o, n-a mai apărut nici una din reacţiile violente anterioare.

— Dacă v-aţi imagina doar pentru o clipă că ***există*** cineva în serviciul de securitate care poate fi mituit şi că acesta este însuşi directorul, aţi fi pe deplin încîntaţi, dacă v-aţi afla în locul lui Lucas, să vedeţi un detectiv particular făcînd progrese în ceea ce fusese teritoriul dumneavoastră în exclusivitate? Aţi fi încîntaţi, dacă aţi fi în locul lui, să-l vedeţi pe Sid Halley, chiar aici, la Clubul Jocheilor, fiind felicitat de arbitrul-şef şi dîndu-i-se mînă liberă de acţiune oriunde în domeniul curselor?

Toţi priveau încremeniţi.

— V-ar fi frică, poate, că într-o zi Sid Halley are să dea peste ceva ce n-aţi putea să aflaţi la vreme. Și atunci, nu v-aţi putea hotărî să îndepărtaţi primejdia odată şi pentru totdeauna? Ca de pildă să puneţi un erbicid pe o urzică înainte de a vă urzica.

Charles şi-a dres glasul:

— Un atac preventiv s-ar putea să-l tenteze pe un căpitan-comandor ieşit la pensie, a spus el.

Ei şi-au amintit că Charles fusese amiral şi parcă au căzut pe gînduri.

— Lucas este şi el doar un om, am spus. Titlul de director al serviciului de securitate al Clubului Jocheilor nu este chiar atît de mare, nu? Adică sînt doar vreo treizeci de oameni angajaţi permanenţi în toată ţara, nu?

Au încuviinţat din cap.

— Presupun că salariul nu este o avere. Din cînd în cînd

au fost cazuri de poliţişti ce au ajuns să se lase corupţi şi au luat mită de la escroci. Ei bine... Lucas este în permanent contact cu oameni care ar putea spune, de exemplu: „Ce-ai zice, şefule, despre o mie de lire bani-gheață, ca să mă scapi şi pe mine dintr un mic necaz?

Chipurile lor erau uluite.

— Se întîmplă, într-adevăr, dumneavoastră o ştiţi, am continuat eu pe un ton blînd. Mita este o industrie în floare. Sînt de acord că n-aţi voit ca şeful serviciului de securitate al curselor să închidă ochii la înşelătorii, dar este mai mult un abuz de încredere decît ceva cumplit de rău.

Ceea ce el îmi făcuse mie şi lui Chico a fost, într-adevăr, cumplit de rău, dar nu aceasta era ideea la care voiam să ajung.

— Ce-aş vrea să spun, am continuat eu, este că, în contextul mai larg al imoralităţii lumii de azi, neonestitatea lui Lucas nu este o catastrofă chiar aşa de mare.

Păreau a se îndoi, dar asta era mai bine decît clătinări dezaprobatoare din cap. Dacă puteam să-i conving să se gîndească la Lucas ca la un ticălos la scară mică, atunci vor crede cu mai multă uşurinţă că a făcut ceea ce a făcut.

— Dacă porniţi de la ideea descurajării prin intimidare, am continuat eu, veţi vedea lucrurile din cu totul alt punct de vedere.

M-am oprit. Epuizarea mea interioară n-aveam cum s-o privesc altfel. Aş vrea să dorm o săptămînă, am gîndit în sinea mea.

— Continuă, Sid.

— Ei bine,... Am oftat. Lucas a trebuit să-şi asume un risc uşor trimiţîndu-mă asupra unor fapte în care era implicat, pentru că avea nevoie de un fundal pe care să-l poată controla. El trebuie să fi fost teribil de şocat cînd lordul Friarly i-a spus că mă rugase să verific acele asociaţii, dar, dacă el deja cochetase cu ideea de a scăpa de mine, presupun că în acel moment ştia şi cum s-o facă.

Unul sau doi dintre ei au încuviinţat rapid din cap în semn că înţeleseseră.

— Lucas pesemne că a fost sigur că investigînd o mică arie nu aveam cum să ajung la el – ceea ce aşa era – dar a minimalizat riscul îndreptîndu-mi atenţia spre Eddy Keith. Era mai sigur să mă pună să cercetez implicaţiile lui Eddy în aspectul tenebros al asociaţiilor, pentru că, bineînţeles, acesta nu era amestecat. Puteam să cercetez la nesfîrşit şi să nu găsesc nimic. Am făcut o pauză. Nu cred că se presupunea c-o să am mult timp să aflu ceva. Sînt convins că prinderea noastră le-a luat mult mai multă vreme decît era prevăzut în planul iniţial.

Prinderea noastră... prinderea mea. M-ar fi putut lua pe mine singur, dar pentru ei fusese mult mai bine să ne înhaţe pe amîndoi... iar pentru mine mult mai rău...

— Mult mai multă vreme? Cum adică? a întrebat Sir Thomas.

Concentrează-te, mi-am zis. Sfîrşeşte odată.

— Din punctul de vedere al lui Lucas, eu mă mişcam încet. Timp de o săptămînă, după ce m-a rugat el, n-am făcut nimic în privinţa asociaţiilor pentru că mă ocupasem de Gleaner. Atunci mi-a vorbit direct despre Peter

Rammileese şi Mason, aşa că era de aşteptat ca eu să mă duc direct la Tunbridge Wells, dar eu am plecat în cu totul altă parte pentru încă o săptămînă; în acest timp Lucas l-a sunat de patru ori pe Chico să-l întrebe unde sînt.

Tăcere încordată, ca mai înainte.

— Cînd m-am întors pierdusem notiţele, aşa că mi le-am scos din nou în biroul lui Lucas şi i-am spus că eu şi Chico ne vom duce ziua următoare, sîmbătă, la locuinţa lui Peter Rammileese. Cred că este foarte probabil că dacă am fi făcut aşa... ă-ă... intimidarea... s-ar fi produs atunci, dar, de fapt, noi ne-am dus în aceeaşi după-amiază în care am vorbit cu Lucas, adică vineri, şi Peter Rammileese nu era acasă.

Lor nu le este sete? m-am întrebat. Unde e cafeaua? Gura îmi era uscată şi mai tot trupul mă durea.

— În dimineaţa aceea de vineri l-am rugat pe Lucas să-i scrie lui Henry Thrace. De asemenea, l-am rugat – l-am rugat stăruitor, de fapt – să nu amintească absolut deloc numele meu în legătură cu Gleaner, pentru că aş putea fi omorît.

O mulţime de frunţi încruntate aşteptau o explicaţie.

— Ei bine... Trevor Deansgate mă avertizase în aceşti termeni ca să-mi opresc cercetările privind acei cai.

Sir Thomas a reuşit să-şi înalţe sprîncenele şi în acelaşi timp s-o încrunte pe una din ele.

— Acestea sînt ameninţările despre care ai amintit înainte? a întrebat el.

— Da, şi el mi le-a repetat cînd... ă-ă... ne-aţi făcut cunoştinţă în loja dumneavoastră de la Chester.

— Doamne Dumnezeule!

— Voiam ca toate cercetările în privinţa lui Gleaner să fie făcute de Clubul Jocheilor pentru că în acest fel Trevor Deansgate n-avea să ştie că au vreo legătură cu mine.

— Tu chiar ai luat acele ameninţări în serios? m-a întrebat Sir Thomas căzut pe gînduri.

Am înghiţit în sec.

— Ele au fost... făcute la modul serios.

— Înţeleg, a spus Sir Thomas, deşi nu înţelegea. Continuă.

— Eu, într-adevăr, i-am spus lui Lucas despre ameninţări. Chiar l-am implorat să nu mă lege de mîini şi de picioare în privinţa lui Gleaner. Şi peste cîteva zile el i-a spus lui Henry Thrace că, de fapt, nu Clubul Jocheilor, ci eu eram cel care voiam să ştiu dacă murea cumva Gleaner. La vremea aceea eu am fost convins că el fusese neglijent sau uitase, pur şi simplu, dar acum cred că a făcut-o dinadins. Orice fapt care ar fi putut duce la dispariţia mea pentru el era o binefacere, chiar dacă nu vedea cum ar fi fost realizabil.

Toţi păreau îndoiţi. Îndoielile erau posibile.

— Aşa că, după aceea Peter Rammileese – sau Lucas – m-au depistat la casa socrului meu şi luni Peter Rammileese şi cei doi scoţieni m-au urmărit de acolo pînă la demonstraţia de călărie, unde au făcut o încercare de răpire, care nu le-a reuşit. Apoi am dispărut din nou pentru alte opt zile, ceea ce trebuia să le fi încurcat planurile de tot.

Toţi aşteptau cu atenţie încordată.

— În acest timp am aflat că Peter Rammileese manipula nu patru, ci aproape douăzeci de asociaţii, dînd şperţuri foarte mari antrenorilor şi jocheilor. Tot atunci am auzit despre omul din conducerea serviciului de securitate care putea fi mituit spre a se face că nu vede unele nereguli şi, cu regret, spun că m-am gîndit la Eddy Keith.

— Cred că aceasta este scuzabil, a spus Sir Thomas.

— Aşa că, oricum, marţi eu şi Chico am venit aici, iar Lucas a ştiut, în sfîrşit, unde eram. Ne-a rugat să ne însoţească la Newmarket miercuri şi ne-a dus cu propriul său Mercedes, extrem de scump şi cu aer condiţionat şi, deşi întotdeauna este atît de preocupat ca să treacă la lucrul următor, şi-a pierdut ore în şir în Newmarket, timp în care cred că, de fapt, a aranjat ca ambuscada să fie pusă la punct aşa cum trebuie, încît de această dată să nu mai fie nici o greşeală. Apoi ne-a adus cu maşina acolo unde ne aşteptau scoţienii şi noi am nimerit exact în mîna lor. Scoţienii şi-au îndeplinit misiunea pentru care fuseseră special aduşi, adică să ne descurajeze prin intimidare, pe mine şi pe Chico, şi l-am auzit pe unul din ei spunîndu-i lui Peter Rammileese că, din moment ce făcuseră ce li se ordonase, aveau să plece imediat spre nord, pentru că deja stăteau de prea multă vreme în sud.

Sir Thomas privea puţin încordat.

— Asta-i tot, Sid?

— Nu. Mai este problema Mason.

Charles se foia lîngă mine, încrucişîndu-şi şi descrucişîndu-şi picioarele.

— Ieri l-am rugat pe socrul meu să meargă la

Tunbridge Wells să se intereseze de Mason.

Charles a spus în rostirea sa tărăgănată cea mai solemnă:

— Sid m-a rugat să văd dacă Mason există. Am discutat cu cei de la poliția din Tunbridge Wells. Au fost cu toţii foarte săritori. Nimeni cu numele de Mason n-a fost găsit niciodată pe străzile lor aproape omorît din bătăi.

— Lucas mi-a povestit despre cazul Mason cu lux de amănunte, am spus eu. Era foarte convingător şi, bineînţeles, l-am crezut. Dar aţi auzit vreunul dintre dumneavoastră de cineva numit Mason, salariat al serviciului de securitate, care să fi fost atît de grav rănit?

Ei şi-au clătinat capetele tăcuţi şi posomorîţi. Nu le-am spus că eu, în cele din urmă, avusesem îndoieli în legătură cu Mason pentru că dosarul lui nu exista la „Personal”. Chiar şi pentru o cauză bună, pătrunderea noastră prin efracţie nu i-ar fi încîntat.

Pe chipurile lor se aşternuse tristeţea, dar mai aveau şi întrebări pe care voiau să le pună. Sir Thomas a dat glas îndoielilor lor.

— Există o fisură evidentă în modul tău de prezentare a lucrurilor, Sid şi anume: factorul acela menit să te intimideze… pe tine nu te-a intimidat.

După o pauză am răspuns:

— Nu cred că este aşa. Nici eu, nici Chico n-am putea să continuăm, dacă… dacă ne-am gîndi… că ceva similar ni s-ar putea întîmpla din nou.

— Exact ce anume, Sid?

N-am răspuns. Am simţit privirile lui Charles care mă

fixau în modul lui cel mai evaziv şi, în cele din urmă, el a fost cel care s-a sculat liniştit în picioare, a traversat încăperea şi i-a dat lui Sir Thomas plicul cu fotografiile lui Chico.

— A fost un lanţ, am spus eu plat.

Şi-au trecut fotografiile de la unul la altul în tăcere. Nu m-am uitat în mod special să văd ce gîndeau, speram doar că n-aveau să mă întrebe ceea ce ştiam că mă vor întreba. Dar Sir Thomas a spus-o fără înconjur:

— Şi ţie ţi-au făcut la fel?

Am dat din cap fără nici o tragere de inimă.

— Atunci vrei să-ţi scoţi cămaşa, Sid?

— Ştiţi, am spus, ce mai contează? Nu fac nici o plîngere de atac sau rănire corporală gravă sau altceva de felul ăsta. Nu va fi amestecată nici poliţia, nici tribunalul, nimeni. Am trecut prin toate acestea o dată, după cum ştiţi şi, în mod categoric, n-am s-o repet iar. De data aceasta nu trebuie să iasă cu publicitate. Tot ceea ce trebuie făcut este să-i spuneţi lui Lucas că ştiu ce s-a întîmplat şi să-l determinaţi, dacă consideraţi că este corect, să demisioneze. Nu este nimic de cîştigat întreprinzînd altceva. Nu doriţi un scandal public. Ar fi dăunător curselor în general.

— Da, dar…

— Există Peter Rammileese, am spus. Poate că acum Eddy Keith reuşeşte, într-adevăr, să dea de cap acelor asociaţii. Dacă Peter Rammileese s-ar lăuda că l-a mituit pe Lucas n-ar face decît să se înfunde şi mai rău, aşa că nu cred că va sufla vreo vorbă. De asemenea, mă îndoiesc că

va pomeni ceva despre mine şi Chico.

Afară doar, poate, m-am gîndit în sinea mea cinic, dacă nu se va plînge că l-am lovit foarte rău.

— Dar cum rămîne cu cei doi din Glasgow? a întrebat Sir Thomas. Să scape, pur şi simplu, nepedepsiţi?

— Prefer asta decît să merg iar la tribunal pe post de victimă, am răspuns. Am schiţat un zîmbet. Nu s-ar putea zice că, ceea ce mi-au făcut atunci la mînă m-a oprit pentru tot restul vieţii să mă mai bag în acest soi de lucruri.

O anume destindere şi-a făcut loc atît pe chipurile lor cît şi în atmosfera generală.

— Totuşi, a spus Sir Thomas, demisia unui director al serviciului de securitate nu poate fi privită cu uşurinţă. Noi trebuie să judecăm dacă ceea ce ne-ai spus este justificat. Fotografiile domnului Barnes nu sînt suficiente. Aşa că, te rog,... scoate-ţi cămaşa.

La naiba, mi-am zis. Asta n-o voiam. Uram toată povestea asta afurisită. Detestam ce mi se întîmplase. Voiam să nu fi venit în Portman Square.

— Sid, a spus Sir Thomas cu gravitate. Trebuie.

Mi-am desfăcut nasturii, m-am ridicat în picioare şi mi-am scos cămaşa. Singura parte din mine roz pal era braţul din material plastic, restul fiind negru, tărcat cu dungii roşii-maronii, care se întretăiau. Acum toate acele locuri care se învineţiseră arătau mult mai rău decît le simţeam. Din cîte ştiam, aspectul era îngrozitor. De asemenea, în ziua aceasta arătau cel mai rău. De aceea şi insistasem ca în această zi să venim în Portman Square. Nu voisem să-i las să vadă ce mi se făcuse, totuşi ştiam că aveau să

insiste, iar eu va trebui să le dau ascultare. Şi, dacă era absolut necesar, aceasta era ziua cea mai convingătoare. Mintea omenească este diabolic de contradictorie atunci cînd vrea să-şi înfrîngă duşmanii.

Într-o săptămînă sau două mai toate semnele se vor fi dus şi mă îndoiam că va rămîne vreo cicatrice permanentă. Totul fusese, mai mult ca sigur, o chestiune de a tortura nervii senzitivi ai pielii, ceva trecător, care să nu lase urme. Cu asemenea răni după care să nu rămînă semne, scoţienii ştiau că au să scape uşor, chiar dacă ajungeau la tribunal. Pentru o mînă schilodită, deci o mărturie evidentă, sentinţa a fost de patru ani. Pentru cîteva zile de disconfort produs de răni superficiale detenţia avea să fie probabil de trei luni. În condamnările pe termen lung la furturi cu violenţă, furtul era cel care agrava sentinţa, nu violenţa.

— Întoarce-te, a spus Sir Thomas.

M-am întors şi după o vreme am revenit la loc. Nimeni n-a spus nimic. Charles arborase calmul său cel mai imperturbabil. Sir Thomas s-a ridicat, a venit spre mine şi a examinat peisajul mai de aproape. Apoi a ridicat cămaşa de pe scaun şi mi-a dat-o să mi-o pun.

Am spus „mulţumesc”, m-am închis la nasturi, mi-am vîrît cămaşa în pantaloni şi m-am aşezat.

Mi s-a părut că a trecut destul de mult pînă ce Sir Thomas a ridicat telefonul şi i-a spus secretarei:

— Vrei să-i spui căpitanului-comandor Wainwright să vină aici, te rog?

*
* *

Dacă administratorii încă mai aveau unele îndoieli, Lucas însuşi le-a spulberat. A intrat rapid şi fără să bănuie nimic în camera peste care se aşternuse tăcerea şi cînd m-a văzut, s-a oprit brusc, de parcă mintea ar fi încetat să-i coordoneze muşchii.

Sîngele i s-a scurs din obraji, ochii căprui bătînd în gri rămînînd holbaţi pe un chip pustiit. Mi-a trecut prin minte că şi eu trebuie să fi arătat la fel pentru Trevor Deansgate în loja arbitrilor, la Chester. M-am gîndit că este destul de probabil că nici Lucas nu-şi putea mişca picioarele pe covor.

— Lucas, a spus Sir Thomas arătînd spre un scaun, ia loc.

Lucas s-a dus împleticit spre scaun, cu privirea încă pironită asupra mea, de parcă nu i-ar fi venit a crede că mă aflam acolo, ca şi cum, dacă s-ar fi holbat îndeajuns, m-ar fi făcut să dispar.

Sir Thomas şi-a dres vocea.

— Lucas, Sid Halley, aici de faţă, ne-a spus nişte lucruri care cer explicaţii.

Lucas abia dacă asculta. Mi s-a adresat mie:

— Tu nu te poţi găsi aici.

— De ce nu? l-am întrebat.

Toţi aşteptau ca Lucas să răspundă, dar n-a răspuns.

Sir Thomas a spus în cele din urmă:

— Lucas, Sid ţi-a adus acuzaţii grave pe care ţi le voi

expune, iar tu poţi să răspunzi după cum doreşti.

El a repetat mai mult sau mai puţin tot ce le povestisem, fără emfază şi fără greşeli. Minte înţeleaptă, mi-am zis, pentru că lucrurile erau prezentate la rece iar pasiunea era redusă la probabilităţi. Lucas părea să asculte, dar tot timpul se uita la mine.

— Aşa că vezi, a spus în cele din urmă Sir Thomas, aşteptăm ca tu să negi – sau să recunoşti – că teoriile lui Sid sînt adevărate.

Lucas şi-a întors capul de la mine şi şi-a rotit vag privirile prin încăpere.

— Toate sînt prostii, bineînţeles, a spus el.

— Continuă, a intervenit Sir Thomas.

— Totul e o născocire. Gîndea din nou şi cu repeziciune. Sprinteneala i s-a reîntors în comportament. Eu, categoric, nu i-am cerut să cerceteze nici o asociaţie. În mod cert nu i-am spus că am vreo îndoială în privința lui Eddy. Niciodată n-am vorbit cu el despre acest imaginar Mason. Inventează totul.

— Cu ce scop? l-am întrebat.

— De unde să ştiu?

— Nu este o născocire că am venit aici de două ori ca să-mi scot note despre asociaţii, i-am spus. N-am născocit eu că Eddy s-a plîns că i-am văzut dosarele. N-am inventat eu că dumneavoastră i-aţi telefonat lui Chico de patru ori la mine acasă. N-am plăsmuit eu că ne-aţi lăsat în parcaj. Nu l-am inventat eu pe Peter Rammileese, care ar putea fi convins să... ă-ă... să vorbească. De asemenea, aș putea să-i găsesc pe cei doi scoţieni, dacă aş încerca.

— Cum? a întrebat el.

L-aş întreba pe tînărul Mark, am gîndit. În tot acel timp el trebuie să fi aflat o mulţime despre acei prieteni: Micul Mark şi urechile lui care înregistrau cu acurateţe totul.

L-am întrebat:

— Vreți să spuneţi că i-am inventat pe scoţieni?

Mă privea cu ură.

— Aş putea, de asemenea, am spus eu rar, să cercetez adevăratele motive care se ascund în spatele tuturor acestor lucruri. Să urmăresc zvonurile de corupţie pînă la sursă. Să aflu cine, în afară de Peter Rammileese, vă ține în Mercedes.

Lucas Wainwright amuţise. Nu ştiam dacă puteam să fac tot ceea ce spusesem, dar el nu voia să parieze că n-aş fi putut. Dacă nu m-ar fi crezut capabil, n-ar fi fost nevoie să încerce să scape de mine din primul moment. Era propria lui judecată pe care o invocam, nu pe a mea.

— Ai fi pregătit pentru asta, Lucas? l-a întrebat Sir Thomas.

Lucas se holba în continuare spre mine şi n-a răspuns.

— Pe de altă parte, i-am spus, cred că, dacă aţi demisiona, totul s-ar încheia aici.

Şi-a întors ochii de la mine şi i-a fixat, în schimb, asupra arbitrului-şef.

Sir Thomas a încuviinţat din cap.

— Asta-i tot, Lucas. Doar demisia ta, acum şi în scris. Dacă o avem, nu văd nici un motiv ca să mergem mai departe.

Era cel mai uşor mod de a scăpa pe care l-ar putea avea

cineva, dar pentru Lucas, în acel moment, trebuie să i se fi părut destul de grav. Fața îi era încordată şi palidă, iar colţurile gurii îi tremurau.

Sir Thomas a scos din sertarul biroului o coală de hîrtie şi din buzunar un stilou cu peniţa de aur.

— Ia loc aici, Lucas.

S-a ridicat şi i-a făcut semn lui Lucas să se aşeze la birou.

Căpitanul-comandor Wainwright a traversat încăperea cu paşi rigizi şi s-a aşezat clătinîndu-se unde i se spusese. A scris cîteva cuvinte pe care le-am citit mai tîrziu: *Îmi dau demisia din postul de director al serviciului de securitate al Clubului Jocheilor.*

S-a uitat în jur la chipurile calme, la oamenii cu care lucrase zi de zi, care-l cunoscuseră bine şi avuseseră încredere în el.

De cînd a intrat în birou nu spusese o vorbă ca să se apere sau ca să ceară dreptate. Prin minte mi-a trecut un gînd: Ce ciudat trebuie să fie pentru ei toţi să facă faţă unei reevaluări atît de zguduitoare.

S-a ridicat în picioare, bărbatul pestriţ, sare şi piper, şi s-a îndreptat spre uşă.

Cînd a ajuns în dreptul meu, s-a oprit şi mi-a aruncat o privire goală de parcă nu pricepea nimic.

— Ce te-ar putea opri? m-a întrebat el.

N-am răspuns.

Ce m-a oprit, totuşi, zăcea liniştită pe genunchii mei: Mîna care o mai aveam teafără. Şi perspectiva de a o pierde, iar, odată cu ea, independenţa mea.

## XX

Charles m-a dus înapoi cu maşina la Aynsford.

— În orice caz o să ai destule săli de tribunale, a spus el. Cu Nicholas Ashe şi Trevor Deansgate.

— Nu e aşa de rău dacă eşti doar un simplu martor.

— Ai mai fost de cîteva ori.

— Da, am răspuns.

— Mă întreb ce-o să facă Lucas Wainwright după asta.

— Dumnezeu ştie.

Charles mi-a aruncat o privire rapidă.

— Nu te încearcă cîtuşi de puţin bucuria?

— Să mă bucur? De ce?

Eram uluit.

— De chinurile duşmanului pe care l-ai doborît.

— O, da? am răspuns. În luptele tale navale ce făceai cînd îţi vedeai inamicul înecîndu-se? Te bucurai? Îl scufundai şi mai mult?

— Îl luam prizonier, a răspuns Charles.

După puţin timp am spus:

— Oricum, viaţa lui de acum încolo va fi o închisoare în bună măsură.

Charles a zîmbit, zîmbetul lui de nepătruns şi, după zece minute, m-a întrebat:

— Iar tu ai să-l ierţi?

— Nu pune întrebări atît de dificile.

Iubeşte-ţi duşmanul. Iartă-l. Uită-l. În această privinţă

nu eram deloc creştin, am gîndit în sinea mea. Puteam să nu-l urăsc pe Lucas. Dar nu cred că l-aş fi putut ierta, iar de uitat niciodată.

Am ajuns la Aynsford unde doamna Cross, care ducea o tavă sus, în camera ei, ne-a spus că Chico era în bucătărie şi se simţea mai bine. M-am dus acolo şi l-am găsit stînd singur la masă, uitîndu-se la ceaşca de ceai.

— Bună, am spus.

— Bună.

Cu el nu era nevoie să te prefaci în nici un fel. Mi-am turnat şi eu din ceainic o cană şi m-am aşezat în fața lui.

— De data asta a fost al dracului de rău, nu? a spus el.

— Mda.

— Iar eu am fost şi buimac?

— Mda.

— Tu nu. A fost mai rău pentru tine.

Am stat o vreme fără să vorbim. Avea un fel de întunecare în priviri, dar asta nu mai ţinea de năuceala minții.

— Crezi că ei dinadins nu ţi-au ciomăgit şi ţie capul? a spus el.

— Nu ştiu.

— S-ar putea.

Am dat din cap. Am sorbit ceaiul încet.

— Ce-au spus astăzi? a întrebat el. Ştabii?

— Au ascultat. Lucas a demisionat. Şi cu asta povestea s-a încheiat.

— Nu şi pentru noi.

— Nu.

M-am mişcat anevoie pe scaun.

— Ce-o să facem? m-a întrebat el.

— O să vedem.

— N-am putut...

S-a oprit. Părea obosit, îndurerat şi abătut.

— Nu, am spus. Nici eu n-am putut.

— Sid... trebuie să recunosc... am încasat destul.

— Atunci ce faci mai departe?

— Lecţii de judo.

Şi eu cred că aş putea să-mi cîştig existența ca acţionar în diverse societăţi sau din comerţ cu articole de larg consum, asigurări şi dobînzi la capital. Ar fi un fel de trai... dar lipsit de viaţă.

Am terminat ceaiul deprimaţi, simţindu-ne demolaţi, fără vlagă şi plîngîndu-ne singuri de milă. Eu n-am să pot să merg mai departe fără el, mi-am zis în sinea mea. El a făcut ca această slujbă să-şi merite paralele. Francheţea, bunătatea, veselia lui îmi erau necesare. Din multe motive n-aş putea să merg mai departe fără el. Din multe motive n-ar avea rost să continui dacă nu m-aş mai putea sfătui cu el.

După o vreme am spus:

— Ai să te plictiseşti.

— Cum, cu Wembley, fără să mai fiu rănit şi cu micii paraziţi?

Tăietura de pe frunte mă mînca şi m-am scărpinat.

— În orice caz, a spus el, săptămîna trecută tu erai cel care voiai să renunţe.

— Ei bine, nu-mi place să fiu...

M-am oprit.

— Bătut, a spus el.

Mi-am luat mîna de la frunte şi l-am privit în ochi. Am văzut acelaşi lucru care se simţise brusc şi în voce: Conştiinţa celor două sensuri ale cuvîntului. Pentru o clipă pe chip i-a licărit un surîs cinic. Era viaţa care se întorcea.

— Da. Am zîmbit strepezit. Nu-mi place să fiu bătut. Niciodată nu mi-a plăcut.

— Mama lor de ticăloşi atunci, nu? a spus el.

Am dat din cap.

— Mama lor.

— E-n ordine.

Am rămas mai departe la masă, dar, după asta, a fost cu mult mai bine.

*

* *

Trei zile mai tîrziu, luni seara ne-am întors la Londra, iar Chico, făcînd haz de temerile mele pe care nu e lua în serios, a venit cu mine pînă acasă.

Vremea fierbinte îţi revenise la normal, sau, cu alte cuvinte, cernea mărunt şi cald. Şoseaua era alunecoasă, cu urme unsuroase lăsate de cauciucuri fierbinţi, iar în zona de vest a Londrei toate grădinile din faţa caselor erau pline de trandafiri. Mai rămîneau două săptămîni pînă la Derby... şi poate Tri-Nitro avea să alerge în această cursă, dacă infecţia se rezolva. De altfel el părea destul de în formă.

Apartamentul era gol şi liniştit.

— Spune-mi, a zis Chico aruncîndu-mi valiza în dormitor. Vrei să caut în dulapuri?

— Din moment ce eşti aici.

Şi-a înălţat sprincenele spre cer şi a cercetat bucăţică cu bucăţică.

— Doar păianjeni, a spus el. Au prins toate muştele.

Am coborît în faţa blocului. Unde parcasem maşina şi l-am dus acasă pe Chico.

— Vineri am de gînd să plec pentru cîteva zile, am spus.

— O, da? Un weekend cu o gagică?

— Nu se ştie niciodată. Am să te sun cînd mă întorc.

— De acum încolo ne ocupăm doar de escroci drăguţi şi amabili, da?

— Cei mari nu ne mai interesează, am spus.

A zîmbit larg, a fluturat mîna şi a intrat în casă, iar eu am plecat cu farurile aprinse, împrăştiind întunericul. Am ajuns acasă, m-am dus la garajele din spatele blocului, unde aveam şi eu unul închiriat, ca să-mi las acolo maşina, să nu mai fie la vedere.

Am descuiat uşa şi am săltat-o în sus. Am aprins lumina. Am băgat maşina înăuntru. M-am dat jos din ea. I-am încuiat uşa şi am pus cheile în buzunar.

— Sid Halley, s-a auzit o voce.

O voce. Vocea *lui.* Trevor Deansgate.

Stăteam cu faţa spre portiera pe care abia o închisesem, nemişcat, ca o stană de piatră.

— Sid Halley!

Cred că ştiam ce avea să se întîmple. „Cîndva, undeva” – aşa cum spusese. El făcuse o ameninţare serioasă. Se

aşteptase ca să-i dau crezare, iar eu îl crezusem.

O, Doamne, mi-am zis. E prea devreme. Totdeauna e prea devreme. Fă să nu-mi vadă groaza care m-a cuprins. Fă să nu ştie. Doamne... dă-mi curaj.

M-am întors încet spre el.

Înaintase un pas în garaj şi stătea în lumină, ploaia măruntă profilîndu-se ca o perdea în spatele lui.

Ţinea o puşcă de vînătoare cu ţevile îndreptate spre mine.

Aveam un perete de cărămidă în stînga, altul în spate şi maşina în dreapta: iar la garaje, în spatele blocului niciodată nu întîlneai mulţi oameni. Dacă venea vreunul, era puţin probabil c-o să hoinărească prin ploaie.

— Te-am aşteptat, a spus el.

Era îmbrăcat, ca întotdeauna, în costum de oraş, în dungi fine. Ca de obicei, aducea cu el aura puterii.

Cu ochii şi puşca aţintite asupra mea şi-a întins rapid mîna stîngă în spate şi a găsit marginea de jos a uşii. A coborît-o cu putere pînă aproape de pămînt, închizîndu-ne înăuntru. Ambele mîini, curate, manichiurate, cu manşete albe au revenit pe puşcă.

— Te aştept, venind şi plecînd, de zile în şir. De joia trecută.

N-am spus nimic.

— Joia trecută au venit la mine doi poliţişti. A telefonat George Caspar. Clubul Jocheilor m-a avertizat că-mi vor intenta un proces. Avocatul mi-a spus c-o să-mi pierd licenţa de bookmaker. Voi fi exclus din lumea curselor şi s-ar putea foarte bine să fiu băgat la puşcărie. De joi te

aştept.

Vocea sa, ca şi înainte, era ea în sine o ameninţare, încărcată de realităţile crude ale junglei citadine.

— Poliția a fost la laborator. Fratele meu îşi pierde slujba. Cariera. Şi el a trudit din greu pentru ea.

— Să plîngem cu toţii, am spus. Amîndoi aţi jucat şi aţi pierdut. E al dracului de rău.

Ochii i s-au îngustat şi ţevile puştii s-au mişcat o fracţiune la reacţia trupului său.

— Am venit aici ca să fac ceea ce am spus că voi face.

Am jucat... am pierdut... şi eu la fel.

— Am aşteptat în maşina mea în preajma acestor blocuri, a continuat el. Ştiam că ai să te întorci odată şi odată. Ştiam că da. Tot ceea ce aveam de făcut era să aştept. De joia trecută mai tot timpul mi l-am petrecut aici, aşteptîndu-te. Aşa că în seara asta te-ai întors... cu prietenul acela. Dar te voiam pe tine singur... şi am continuat să aştept. Şi ai revenit. Ştiam că ai să te întorci pînă la urmă.

N-am spus nimic.

— Am venit aici ca să fac ce-am promis. Să te las fără mîna care-o mai ai. A urmat o pauză. De ce nu mă rogi să n-o fac? De ce nu te laşi în genunchi şi să mă implori să mă răzgîndesc?

Nu i-am răspuns. Nu m-am mişcat.

A dat drumul unui rîs scurt, care n-avea absolut nici o veselie în el.

— Ameninţarea aceea nu te-a oprit, nu? Nu pentru mult timp. Am crezut c-o să te țină pe loc. Am gîndit că nimeni

nu poate să rişte să-şi piardă ambele mîini. Numai ca să mă distrugă pe mine! Pentru ceva atît de neînsemnat! Eşti nebun, asta eşti.

Eram de acord cu el, în general. Pe dinăuntru tremuram, totuşi, dar mă străduiam ca el să n-o vadă.

— Nici un fir de păr nu ţi se clinteşte, nu? a spus el.

Se joacă cu mine, am gîndit. Ştie, pesemne, că mi-e frică. Nimeni n-ar putea, în asemenea împrejurări, să nu-i fie teamă de moarte. Mă face lac de transpiraţie… vrea să-l rog… şi eu nu… nu am dat d*e g*înd una ca asta.

— Am venit aici să-mi ţin făgăduiala, a spus el. Stau aici de zile în şir şi mă gîndesc la tine… fără mîini… doar cu nişte cioturi… două căngi de material plastic.

Ticălos nenorocit, am zis în sinea mea.

— Astăzi, a continuat el, am început să mă gîndesc la mine. I-am împuşcat mîna dreaptă a lui Sid Halley şi ce se întîmplă cu mine? Mă privea fix, cu o intensitate crescută în ochi. Am satisfacţia că te-am aranjat, că te-am făcut schilod pe de-a-ntregul şi nu pe jumătate. Mi-am luat revanşa… o revanşă de o încîntare oribilă. Şi cu ce mă aleg mai departe? Zece ani de pîrnaie, poate Sau închisoare pe viaţă pentru vătămare corporală gravă, dacă este destul de rău. Ambele mîini… asta ar putea să fie destul de grav. La asta m-am gîndit azi cît am stat aici. Şi m-am gîndit la ura mulţimii de pe hipodromuri împotriva mea, pentru că ţi-am împuşcat şi cealaltă mînă. Tocmai a ta, din a tuturor oamenilor! Mai bine te-aş omorî. Asta am gîndit.

Mi-am zis posomorît în sinea mea că nu eram atît de sigur dacă nici eu n-aş fi preferat să mă fi omorît.

— În seara asta, a continuat el, după ce te-ai întors pentru zece minute şi ai plecat din nou, m-am gîndit că am să putrezesc în închisoare ani în şir dorind să fi avut atîta minte să te fi lăsat în pace. Am recunoscut că nu merită să fac atîţia ani de puşcărie numai ca să ştiu că te-am aranjat. Viu sau mort. Aşa că m-am hotărît, chiar înainte de a te întoarce, să n-o fac, ci să mă mulţumesc doar să te văd în genunchi scîncind şi implorîndu-mi mila. În felul ăsta m-aş fi răzbunat. Ţi-aş fi amintit-o toată viaţa. Le-aş fi spus oamenilor că te-ai tîrît la picioarele mele. I-aş fi făcut să rîdă pe înfundat de tine.

Dumnezeule! am zis în gîndul meu.

— Uitasem, a continuat el cum eşti. Tu n-ai nervi în tine. Dar n-am să te împuşc. Aşa cum ţi-am zis, nu merită.

S-a întors brusc, s-a aplecat ducînd o mînă sub uşa garajului şi a ridicat-o pînă sus.

Ploaia măruntă şi caldă cădea în întunericul de afară ca nişte trîmbe de peşti argintii. Aerul plăcut pătrundea blînd în garaj.

A rămas acolo pentru o clipă, căzut pe gînduri şi cu arma în mîini. Şi atunci mi-a dat înapoi ceea ce îmi luase în şura de paie.

— Este *ceva,* a întrebat el cu amărăciune, de care să nu-ţi fie teamă?